FĂ-MĂ
SĂ TE IUBESC
JOHANNA
LINDSEY

COLECȚIA
Jubiri de poveste

Un duel poate fi considerat o chestiune de onoare, dar trei dueluri sunt deja o tentativă de omor! Cum înalta societate este revoltată de un asemenea comportament necugetat, prințul regent le ordonă lui Robert Whitworth, moștenitorul contelui de Tamdon, și lordului Dominic Wolfe să pună capăt disputei prin încheierea unei alianțe matrimoniale între familiile lor. Cine refuză să se supună își va pierde titlul și moșiile.

Whitworth este încântat să o trimită pe Brooke, sora lui mai mică, la domeniul dușmanului său, convins că Wolfe va refuza să o ia de soție. Pe de altă parte, Wolfe este hotărât să o sperie pe tânăra Brooke și să o facă să fugă. Însă nu a luat în calcul că sora bărbatului pe care îl urăște poate fi deosebit de inventivă și de încăpățânată.

Brooke Whitworth a visat dintotdeauna la primul ei sezon la Londra ca la ocazia perfectă de a-și găsi un soț care să o scape de familia în care s-a simțit mereu o intrusă. În schimb, este trimisă în Yorkshire ca să se mărite cu un nobil a cărui familie e blestemată și care a încercat de trei ori să-l ucidă pe fratele ei. Însă în inima ei nu e loc de teamă: acest bărbat este singura ei cale de scăpare!

Din păcate, cu el dragostea pare o misiune aproape imposibilă...

„O poveste de dragoste amuzantă
și înduioșătoare în același timp."
Library Journal

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6370-2
9 786063 363702
Alma

JOHANNA LINDSEY

Fă-mă să te iubesc

Make Me Love You
Johanna Lindsey
Copyright © 2016 Johanna Lindsey
Ediție publicată pentru prima dată de Gallery Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Fă-mă să te iubesc
Johanna Lindsey

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Fă-mă să te iubesc / Johanna Lindsey
trad. din lb. engleză: Alexandra Cernat – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6370-2

I. Cernat, Alexandra (trad.)

821.111

JOHANNA LINDSEY

Fă-mă să te iubesc

Traducere din limba engleză
Alexandra Cernat

LITERA
București
2020

Capitolul 1

– E inacceptabil așa ceva! Cum îndrăznește caricatura aia de moștenitor al tronului să dea un ultimatum familiei Whitworth!

Deși îmbătrânise urât și era cu douăzeci și cinci de ani mai în vârstă decât soția lui, pe chipul lui Thomas Whitworth nu se citea nici un semn al trecerii timpului. În ciuda faptului că încărunțise în totalitate, nu avea nici un rid. Era bătrân, dar frumos, iar singurele lui dureri erau cele de articulații. Avea constituția și încăpățânarea necesare să nu o arate, fiind capabil să pară sănătos tun în prezența celorlalți, chiar dacă trebuia să-și folosească și ultimul dram de voință pentru asta. Mândria îi cerea asta, iar el era un bărbat foarte mândru.

– Este regent acum, învestit oficial. Anglia și supușii ei se află în mâinile lui, spuse Harriet Whitworth, frângându-și mâinile. Și vorbește mai încet, Thomas, te rog! Emisarul lui nici n-a plecat bine.

Dar după ce emisarul ieși din cameră, Thomas se prăbuși pe canapea.

– Crezi că-mi pasă dacă mă aude? mârâi nervos către soția lui. E norocos că nu-i dau un șut în fund ca să-l ajut să iasă mai repede pe ușă.

Ca să fie sigură, Harriet închise grăbită ușa salonului și se întoarse către soțul ei.

– Chiar dacă nu-ți pasă, nu vrem ca părerea noastră despre prințul regent să ajungă la urechile lui, șopti ea.

Era tânără când se căsătorise cu Thomas, conte de Tamdon, o partidă bună la vremea aceea și încă o frumusețe acum, la vârsta de 43 de ani, cu părul blond și ochii albaștri. Crezuse că va ajunge să-și iubească soțul pe care părinții ei îl aleseseră pentru ea, dar el nu făcuse nimic pentru a-i stârni sentimentele, așa că nu se întâmplase. Thomas era un bărbat cu un temperament dificil. Dar ea învățase cum să trăiască alături de el, fără să fie ținta criticilor și a crizelor lui de furie și fără să le provoace vreodată.

Fusese nevoită să devină la fel de dură și de nemiloasă ca el și nu credea că îl va putea ierta vreodată că o transformase într-o copie a lui. Măcar nu îi lua în râs părerile, ba chiar, uneori, ținea cont de sugestiile ei. Asta spunea multe despre un bărbat ca Thomas, așa că era posibil să țină la ea, deși nu o arăta niciodată. Nu că ar mai fi vrut afecțiune din partea lui. Sincer, își dorea să moară odată, ca să poată redeveni ea însăși – dacă mai avea la ce să revină. Dar Thomas Whitworth era mult prea încăpățânat ca să facă asta la momentul potrivit.

Îi aduse o pătură și încercă să i-o înfășoare în jurul picioarelor, dar el îi dădu peste mână ca să o așeze singur. Venise vara, dar lui îi era frig, deși ceilalți transpirau. Își ura infirmitățile și articulațiile dureroase. În ultima vreme, furia lui era mai mult interioară, pentru că nu mai era bărbatul puternic de altădată. Dar furia actuală era doar față de prințul regent.

– Ce îndrăzneală revoltătoare! spuse Thomas. Crezi că nu știe ce crede tot poporul despre el? E un hedonist care nu are nici un interes pentru politică, îi pasă doar de plăcerile pe care i le oferă sângele albastru. E doar un truc prin care vrea să ne confiște averea, deoarece, ca de obicei, are datorii imense din pricina cheltuielilor excesive, iar parlamentul nu-i oferă exonerare.

– Nu sunt așa de sigură de asta, răspunse Harriet. Un duel ar putea fi ignorat, în ciuda interdicției vechi de care a amintit emisarul. Două dueluri ar ridica niște întrebări, dar tot ar fi ignorate pentru că nimeni nu a murit încă. Dar ultimul duel pe care Robert l-a avut cu lupul nordic a fost public și din cauza asta s-a transformat într-un scandal. E vina fiului nostru. Ar fi trebuit să refuze.

– Și să fie numit laș? Bineînțeles că nu putea să refuze. Măcar de data asta aproape l-a omorât pe Dominic Wolfe. Nenorocitul încă poate să moară din cauza rănii, iar noi am putea scăpa de răzbunarea lui feroce și de manevra îndrăzneață a regentului de a profita de ea.

– Crezi că prințul George joacă la cacealma? Că nu va face nimic dacă nu formăm alianța pe care o vrea cu lordul Wolfe? Eu mă tem că nu. Un duel e pentru onoare, dar trei e tentativă de asasinat și până acum au fost prea multe proteste împotriva duelurilor din partea mai multor sectoare care îl vor susține pe prințul regent în cazul ăsta. Cred că ar fi mai bine să se termine aici sau vrei ca fiul nostru să-și riște din nou viața? E nevoie să-ți aduc aminte că și el a fost rănit în duelurile alea?

– Nu trebuie să-mi aduci aminte de *asta*, nevastă. Dar prințul regent e la fel de nebun ca tatăl lui dacă își imaginează că o căsătorie între familiile noastre va pune capăt răzbunării lui Dominic. Dacă i-o oferim pe fiica ta, lupul ar putea să o ducă în pat, dar la fel de bine ar putea să o omoare.

Harriet își strânse buzele. O enerva la culme că soțul ei nu se referea niciodată la fiica lui ca fiind a *lui*, doar a ei. Dar asta se întâmpla de când se născuse Brooke. Thomas îi aruncase o privire fetiței frumoase pe care i-o dăruise și se întorsese mârâind. Dorise băieți, mulți băieți și nu fete smiorcăite. Dar Harriet nu putuse să-i dăruiască decât doi copii și nu pentru că așa dorise. Mai pierduse cinci sarcini.

Dar acum îi spuse ceea ce știa că voia să audă, cu aceeași cruzime cu care ar fi spus-o el.

– Mai bine ea decât Robert. Robert e moștenitorul tău. Brooke e doar o altă gură care trebuie hrănită în casa asta.

Exact în acel moment, moștenitorul familiei Whitworth deschise ușile salonului și li se alătură. Era evident că auzise ultimele replici.

– Trimiteți-o imediat! Lupul n-o va accepta. El va fi cel care își va pierde titlul și pământurile, în timp ce noi ne vom conforma „sugestiei" înșelătoare a regentului de a forma o alianță, spuse Robert, pe un ton plictisit.

Harriet nu se aștepta la nimic mai mult de la fiul ei, care nu simțea nici un pic de iubire pentru sora lui. La fel de înalt ca tatăl său, la 1,75, și la fel de frumos și de bine făcut cum fusese și tatăl său, Robert avea defectele lui, dar ea îl iubea în ciuda lor.

Ambii ei copii semănau cu Thomas, cu părul brunet și ochii de un verde-deschis. Brooke era mai înaltă decât Harriet cu câțiva centimetri. Dar Robert era la fel de hedonist ca prințul regent și la 23 de ani avea deja câteva amante în Leicestershire și în Londra. Putea fi foarte fermecător atunci când voia ceva. În rest, era la fel ca tatăl său, disprețuitor față de semeni și servitori, în aceeași măsură.

Thomas era mult prea nervos din cauza situației create ca să-i permită lui Robert să desconsidere totul așa cum o făcea de obicei.

– Dacă ai ajuns iarăși într-o situație precum cea de care a trebuit să ne ocupăm anul trecut... Dacă ți-ai încălcat cuvântul...

– Nu am făcut-o, interveni Robert rapid.

– Ai spus că duelurile astea sunt niște mărunțișuri, dar hotărârea lui de a obține satisfacție îmi miroase a o dispută care nu este doar un mărunțiș! Ce naiba i-ai făcut?

– Nimic. Ne-am întâlnit din întâmplare de câteva ori prin Londra. Oricare ar fi motivul pentru care vrea să mă vadă mort, nu e dispus să-l recunoască. Presupun că e vorba de gelozie sau de vreo insultă nesemnificativă care e atât de ridicolă, încât îi e rușine să recunoască.

– Atunci ai fi avut un motiv bun să refuzi duelurile alea.

– Crezi că n-am încercat? Mi-a spus că sunt un mincinos! N-aș fi avut cum să ignor asta, nu-i așa?

Harriet își cunoștea foarte bine fiul. Atunci când adevărul nu era de partea lui avea tendința să nu fie foarte sincer. Dar Thomas îl credea. Bineînțeles că îl credea. Nu ar fi vrut să-și pedepsească prețiosul fiu.

– Știai că va face o asemenea cerință scandaloasă? întrebă Thomas despre problema actuală, după ce se mai calmă puțin.

– Mi s-a spus că George ar putea încerca așa ceva, da, de asta m-am întors de la Londra. Ascultă sfaturile prostești ale tovarășilor lui clevetitori care nu fac altceva decât să se plângă că nu mai are atâția bani cum avea odată. Speră că vom ignora afirmația ridicolă că alianța asta prostească va reprezenta sfârșitul violențelor, ca să-și poată duce la capăt amenințarea. Presupun că nu-i vei da satisfacția asta?

– Deci nici tu nu crezi că joacă la cacealma?

– Din păcate, nu. Napoleon deja omoară destui englezi pe continent. Consilierii prințului regent nu cred că ar fi bine pentru starea de spirit a poporului ca nobilii să se omoare între ei acasă, iar prințul face diferite vizite ca să se asigure că sentimentul e împărtășit de toată lumea. Va avea tot sprijinul de care are nevoie pentru ca regalitatea să se întoarcă împotriva noastră dacă îl sfidăm.

Thomas oftă și se uită la soția lui.

– Unde e fata? Presupun că cineva trebuie să-i spună că urmează să se mărite.

Capitolul 2

Acum că aveau să o caute, Brooke se ridică de lângă fereastra deschisă a salonului, unde stătuse ghemuită, și se duse direct către grajd. Auzise totul, inclusiv ce le spusese emisarul părinților ei. Era în drum spre grajd când acesta sosise în trăsura lui luxoasă, iar ea fusese mult prea curioasă ca să nu rămână prin preajmă și să afle de ce era acolo. Părinții ei aveau rar musafiri. Nu socializau când erau acasă, doar când se duceau la Londra, așa că aveau puțini prieteni în comitat. Iar cum ei nu-i spuneau niciodată nimic, își făcuse un obicei din a trage cu urechea.

Avea să o caute prima dată în camera ei, apoi în seră și în grajd, cele trei locuri în care își petrecea timpul. Nu voia să fie găsită încă, așa că nu se opri să verifice entorsa la piciorul din față al calului sau să vadă noul mânz. Se duse direct la băiatul de la grajduri și îl grăbi să îi înșeueze iapa, Rebela. Îi pusese acel nume pentru că era la fel ca ea, cel puțin inima ei era. Ura aproape totul în legătură cu viața ei și ar fi vrut să o schimbe. Dar, bineînțeles, nu avea puterea să facă asta și se obișnuise cu gândul.

Nu-l aștepta pe rândaș, care era plecat să ia prânzul. Nu era obligatoriu să o însoțească din moment ce avea voie să călărească doar pe pământurile proprietății Whitworth. Din fericire, proprietatea era vastă. Un sfert din ea era dedicată stânei de oi datorită căreia familia Whitworth se îmbogățise din comerțul cu lână, de câteva decenii. Nu că cineva din familia ei ar fi tuns vreodată oi! Dar restul pământurilor era format din câmp deschis sau păduri, ceea ce îi permitea să călărească în voie, lucru de care avea nevoie azi. Avea nevoie de suficient timp ca să înțeleagă tot ce auzise înainte ca părinții ei să-i împărtășească „veștile".

Prima reacție fusese una de dezamăgire profundă când își dăduse seama că, din cauza duelului lui Robert, nu putea să aibă parte de sezonul care i se promisese la Londra. Plănuirea acelei călătorii o apropiase de mama ei. Brooke nu-și mai petrecuse atâta timp

cu mama ei de ani buni. Dacă nu ar fi știut mai bine, ar fi putut crede că Harriet era chiar încântată de călătorie.

Brooke ar fi trebuit să-și facă bagajele și să fie gata să plece la Londra în scurt timp. Avea deja pregătite cuferele și noile haine pe care trebuia să le împacheteze în ele. Harriet îi oferise un sezon la Londra, nu pentru că ar fi vrut asta sau pentru că i-ar fi făcut plăcere lui Brooke, ci pentru că asta aștepta societatea de la părinții ei, iar Harriet făcea mereu ceea ce lumea aștepta de la ea. Brooke nu mai așteptase niciodată atât de nerăbdătoare ceva cum era călătoria care i se promisese. Dar se alesese praful de ea.

Apoi simți frică. Trebuia să se mărite cu un necunoscut. Dar în timp ce Rebela galopa pe pajiște, își dădu seama că schimbarea de planuri se putea dovedi a fi o binecuvântare neașteptată, pentru că era o modalitate sigură și rapidă de a scăpa de familia ei. Fusese îngrijorată că va ajunge la Londra și nu se va putea adapta pentru că nu avea aptitudini sociale, că nu-și va putea găsi un soț. Dar grijile *acelea* nu mai existau acum.

Într-un final, deși încă simțea dezamăgire și frică, încerca să se abțină să nu zâmbească. Nu mai avusese niciodată asemenea sentimente contradictorii, dar bănuia că frica de bărbatul necunoscut care „ar putea să o ducă în pat, dar la fel de bine ar putea să o omoare" și care trăia departe nu putea să-i răpească încântarea de a pleca de acasă. Să fie aruncată în gura lupului nu era scăparea la care se gândise, dar orice era mai bine decât să trăiască alături de o familie care nu o iubea.

Își încetini calul când intră în pădure și o luă pe poteca pe care mergea de obicei alături de camerista ei, Alfreda, în căutare de ierburi. Creaseră singure poteca de-a lungul numeroaselor drumuri în adâncul pădurii. Singură, acolo, în mijlocul unui luminiș scăldat de lumina soarelui, descălecă, se uită către cer și începu să țipe de furie, apoi să plângă de frică, iar în final râse ușurată că în curând va scăpa din mâinile oamenilor fără suflet cu care împărțea același sânge.

Dumnezeule, chiar *nu* avea să-i fie dor de locul ăsta sau de oamenii ăștia... poate cu excepția servitorilor. Alice, servitoarea de la etaj, îi dăduse o cutie cu panglici brodate de mână pentru sezonul ei. Brooke izbucnise în plâns când își dăduse seama de cât timp și câtă dragoste fusese nevoie ca să le facă. Sau Mary, bucătăreasa, care îi oferea mereu o îmbrățișare sau o prăjitură. Sau William, cel

care îi îngrijea caii, care mereu o făcea să râdă, indiferent cât era de supărată.

Dar dacă servitoarea ei nu putea merge cu ea în Yorkshire, avea să sufere îngrozitor. I-ar fi foarte dor de Alfreda Wichway. Servitoarea fusese alături de ea încă de la naștere, când Harriet nu mai avusese lapte, iar Alfreda, care își pierduse copilul, devenise doica ei. Apoi îi devenise bonă și, într-un final, cameristă. La cei 33 de ani pe care îi avea acum, cu părul brunet și ochii atât de închiși încât ai fi zis că sunt negri, Alfreda îi era o mamă mai bună decât fusese Harriet vreodată. Era, de asemenea, și cea mai bună prietenă a lui Brooke. Cu picioarele pe pământ, autoritară și uneori prea sinceră, Alfreda nu era deloc lingușitoare și se considera egală tuturor. Brooke își petrecea mult timp în seră având grijă de plante pentru ca Alfreda să aibă toate ierburile de leac de care ar fi avut nevoie de-a lungul anului.

Sătenii din Tamdon se bazau pe Alfreda pentru vindecarea bolilor de care sufereau. Veneau la bucătărie și le transmiteau servitorilor de acolo lucrurile de care aveau nevoie, iar Alfreda le oferea remediile naturiste în același mod, în schimbul banilor. Alfreda ajuta oamenii de atâta vreme, încât Brooke era convinsă că era deja bogată. Deși oamenii spuneau că era vrăjitoare în loc de tămăduitoare, veneau mereu să ceară poțiunile ei. Alfreda nu era o vrăjitoare; știa doar foarte multe despre proprietățile medicinale ale plantelor și ierburilor, cunoștințe care fuseseră transmise din generație în generație în familia ei. Alfreda păstra secretul cunoștințelor ei tămăduitoare față de familia lui Brooke, de frică să nu o acuze de vrăjitorie și să nu o dea afară.

– De obicei ai motive să țipi și să plângi, dar de ce râzi? De ce ești așa bucuroasă, dulceață? Călătoria la Londra?

Brooke alergă către Alfreda atunci când aceasta ieși din spatele unui copac.

– Nu la Londra, dar o altă călătorie. Vino, o să-ți dau o veste oarecum bună.

Alfreda începu să râdă.

– Oarecum? Nu te-am avertizat despre pericolul contradicțiilor?

– Asta nu poate fi evitată. Va trebui să mă căsătoresc cu un dușman al fratelui meu, nu pentru că așa vreau, bineînțeles, ci pentru că așa a cerut prințul regent.

Alfreda ridică o sprânceană.

– Cei din familia regală nu cer lucruri, ei dau ordine.

– Exact. Și amenință cu consecințe cumplite dacă ordinele lor nu sunt îndeplinite.

– Te gândești să nu te supui?

– Nu eu, părinții mei. Dar au hotărât că nu vor să vadă dacă prințul regent joacă la cacealma și mă vor trimite la bărbatul acesta. Robert crede că bărbatul va refuza, iar eu nu voi fi obligată să mă mărit cu el până la urmă.

– Tot nu mi-ai spus de ce te bucură aranjamentul ăsta.

– O să mă mărit cu el de bunăvoie dacă așa scap pentru totdeauna de familia mea. Și deja are ceva în favoarea lui: a încercat să-l omoare pe fratele meu de trei ori. Deja am motive să-l plac.

– Duelurile recente despre care vorbeau părinții tăi?

– Da.

– De obicei, onoarea este satisfăcută printr-un singur duel. Ai aflat de ce au fost trei?

Brooke zâmbi pentru că Alfreda știa despre înclinația ei de a trage cu urechea.

– Mama l-a întrebat pe Robert ultima dată când a fost acasă, dar el a păcălit-o, spunând că e un fleac și că nu are rost să discute despre asta. Era evident că era mai mult de-atât, dar când tata l-a întrebat azi ce a provocat furia lordului din nord, Robert a spus că nu știe. Dar știm amândouă că Robert e un mincinos.

Alfreda încuviință din cap.

– Măcar ai ceva în comun cu bărbatul cu care te vei căsători. E un început bun.

– Da, avem în comun antipatia față de fratele meu, dar eu n-am încercat să-l omor pe Robert așa cum m-a acuzat când eram copii, spuse Brooke cu îndârjire. Chiar m-am împiedicat în ziua aceea când am încercat să-l întrec pe scări și am căzut peste el. Am avut noroc și am reușit să mă prind de balustradă, iar el s-a rostogolit până jos. Dar el a susținut că l-am împins intenționat și, bineînțeles, părinții mei l-au crezut, așa cum o fac de fiecare dată. Așa că am fost pedepsită să stau în camera mea până și-a revenit, dar jur că s-a prefăcut că are nevoie de mai multe săptămâni ca să i se vindece glezna, doar pentru că știa cât de mult detest să stau închisă! Dar nu-mi pasă ce crede el. Știi și tu că mă ura cu mult înainte să se întâmple asta.

Alfreda o cuprinse pe după umeri și o strânse în brațe.

– O să-ți facă bine să nu-l mai vezi pe băiatul ăla odios.

Brooke ar fi vrut să spună asta despre toată familia ei, dar nu o făcu.

– S-ar putea să plec într-o săptămână. Vii cu mine? Te rog, spune că da!

– Bineînțeles că da.

– Atunci hai să ne petrecem ziua făcând provizii și adunând plante cu rădăcini, pe care să le poți resădi. Nu știm dacă în nord vom găsi toate ierburile de care ai nevoie.

– Unde în nord?

– Nu știu. Încă nu mi-au spus nimic despre asta. Doar am...

Alfreda o întrerupse când începu să râdă.

– Da, știm cum obții informațiile.

Capitolul 3

Brooke își petrecu ziua ajutând-o pe Alfreda să-și adune ierburile preferate și se întoarse la conac la apus. Voia să se furișeze în camera ei, să se schimbe de hainele de călărie și să mănânce cina înainte să dea ochii cu familia ei. Dacă trimiseseră pe cineva să o caute, nimeni nu se apropiase de pădure. Dar părinții ei nu trebuiau să vorbească imediat cu ea. Era foarte probabil să audă despre căsătoria aranjată în ziua în care trebuia să plece și nu mai devreme. Atât de puțin le păsa de ea părinților ei.

Se grăbi pe hol și trecu pe lângă sufrageria unde, la ora asta, părinții și fratele ei erau deja așezați. Niciodată nu mânca acolo.

„Nu-i place să i se aducă aminte că nu ai fost un alt fiu, așa că e mai bine să nu fii prezentă."

Își aducea aminte vag când mama ei îi spusese asta în momentul în care fusese suficient de mare să iasă din camera copiilor. Era unul dintre puținele lucruri binevoitoare pe care mama ei îl făcuse pentru ea, fiindcă nu ar fi avut poftă de mâncare dacă ar fi trebuit să mănânce cu ei. Îi plăcea să mănânce în bucătărie alături de servitori, unde atmosfera era mereu prietenoasă, presărată de râsete, tachinări și camaraderie. Unor oameni din casă le păsa de ea și aveau să plângă când va pleca. Dar nu și familia ei.

Când începu să urce pe scări, a treia treaptă scârțâi. Cum nimeni nu vorbea în sufragerie, zgomotul se auzi.

– Fetițo! strigă tatăl ei.

Tresări la tonul vocii lui, dar se duse imediat către sufragerie și se opri în dreptul ușii, cu capul plecat. Era o fiică ascultătoare. Cel puțin așa *credeau* ei. Niciodată nu încălca regulile, decât dacă era absolut sigură că nu va fi prinsă. Niciodată nu se certa, nu ridica vocea și nu încălca un ordin, oricât de mult ar fi vrut. Fratele ei spunea că e un șoricel speriat. Tatăl ei spusese clar că ar face bine să nu fie auzită si preferabil nici văzută. Puținele momente de rebeliune

din copilărie fuseseră oprite prin palme sau pedepse dure. Învățase repede să pară docilă, deși era consumată de furie.

– Surioară, ori nu te-am mai văzut de mult, ori ai crescut peste noapte. Cu siguranță nu mai arăți ca un șoricel.

Se uită în ochii lui Robert. La *el* se putea uita direct. El nu merita respectul ei și nu avea de gând să i-l ofere. Dar era atât de enervant că toată situația și rolul pe care ea trebuia să-l joace erau din vina lui Robert. Nu avea nici o îndoială că făcuse ceva îngrozitor ca să-l enerveze atât de rău pe lordul din nord, încât să-l provoace la duel nu o dată, ci de trei ori.

– Nici eu nu-mi aduc aminte să te fi văzut în ultimii ani, deci probabil ai dreptate când spui că nu ne-am văzut de mult, spuse ea sec.

Pe fața ei nu se citea nici o emoție. Îi era ușor să facă asta de când învățase să ascundă ce simte. Familia ei lipsită de iubire nu avea idee câtă durere simțise de-a lungul timpului din cauza lor.

Deși tatăl ei o chemase în cameră, încă nu scosese nici un cuvânt. Poate că și el era surprins că nu mai era fetița pe care o mai vedea din când în când. Brooke se străduia din toate puterile să nu iasă în calea lui. Era o casă mare și nu îi era greu să facă asta din moment ce cunoștea toate obiceiurile lui. Ca și Robert, tatăl ei obișnuia să-și petreacă mult timp la Londra. Asta până în urmă cu câțiva ani, când articulațiile începuseră să-l doară. Mama ei nu se ducea întotdeauna cu el la Londra. Atunci când rămâneau singure, Harriet era interesată de ea și se comporta de parcă ar fi avut o relație normală. Comportamentul ei i se părea confuz lui Brooke și presupunea că se simțea singură sau deprimată atunci când Robert și Thomas nu erau acasă din moment ce, atunci când aceștia se întorceau, se purta din nou ca și cum Brooke nu exista.

Robert se ridică, își aruncă șervetul pe farfurie și îi spuse lui Brooke:

– Vorbim mai târziu. S-ar putea să existe o strategie pe care o poți folosi ca să obții un avantaj.

El să o ajute pe ea? Prefera să ia în brațe o viperă decât să se încreadă într-o ofertă de ajutor din partea fratelui ei. Dar din moment ce nimeni nu-i spusese încă de ce fusese chemată în sufragerie, nu spuse nimic și așteptă să audă ce-i rezerva viitorul.

Mama ei fu cea care începu, spunându-i tot ceea ce Brooke știa deja. O altă fiică ar fi pus o mulțime de întrebări, ar fi obiectat. Dar nu ea.

– De ce nu mi-ai spus că a ajuns la vârsta pentru măritiș? își întrerupse Thomas soția la un moment dat. Am fi putut aranja o logodnă cu cine am fi vrut noi și nu ar mai fi trebuie să trecem prin situația asta absurdă.

Brooke zâmbi în interiorul ei. Mama ei o pregătise pentru căsătorie, pentru că nu dorea ca Brooke să-și facă de rușine familia comportându-se ca o idioată. Deși nu fusese inclusă în activitățile sociale ale familiei ei la Londra, avusese numeroși profesori: de călărie, de muzică, de dans, de engleză, de artă, precum și de citit, scris și aritmetică. Nimeni nu o lăudase, pentru că nu trebuia să excelez la ceva anume, dar se descurcase bine.

– Pentru că împlinește 18 ani luna viitoare, urma să-și petreacă sezonul la Londra, îi explică Harriet. Am fi primit multe oferte pentru ea. Ți-am spus asta, Thomas. Pur și simplu, ai uitat.

Tatăl ei răspunse printr-un mârâit. Brooke bănuia că la vârsta lui uita multe lucruri. Era suficient de bătrân încât să-i fie bunic. Tresărea de fiecare dată când se mișca. Alfreda ar fi putut să-i aline durerile cu un remediu din ierburi, dar probabil ar fi fost dată afară dacă ar fi încercat. Și Brooke ar fi putut să le aline. Fiind mereu în compania Alfredei, învățase despre ierburi și felurile în care pot fi folosite. Un bărbat bun, amabil ar fi meritat ajutat, chiar dacă ar fi însemnat să i se strecoare ierburile în mâncare sau în băutură. Dar un bărbat rece, lipsit de sentimente merita să sufere.

Harriet o privea insistent pe Brooke, așteptând. Realiză că probabil Harriet aștepta un răspuns de la ea când menționase călătoria la Londra. Deși știa răspunsul dezamăgitor la întrebarea pe care urma să o pună, întrebă oricum:

– Nu voi mai merge la Londra pentru sezon?

– Nu, căsătoria asta e mai importantă. Servitorii au început deja să-ți facă bagajele. Vei pleca dimineață, la prima oră, alături de o escortă și o însoțitoare.

– Tu?

– Nu, tatăl tău nu se simte bine, așa că trebuie să rămân cu el, iar Robert ar putea fi provocat la un alt duel dacă te însoțește, așa că iese din discuție. Dominic Wolfe provine dintr-o familie distinsă cu rădăcini în Yorkshire de secole întregi. O știu pe mama lui de la evenimentele sociale, dar nu l-am cunoscut niciodată pe fiul ei. Are titlul de viconte de Rothdale, dar este singurul lucru pe care îl știu despre bărbatul acesta agresiv, care pare să prefere sălbăticia din

Yorkshire în locul societății londoneze. Dacă refuză să te ia de soție, cu atât mai bine. Totul se va revărsa asupra lui, iar tu vei putea să te întorci acasă, și lucrurile vor continua la fel ca până acum. Dar sub nici o formă nu-l poți refuza tu. Toți membrii familiei Whitworth trebuie să se supună cerinței prințului regent pentru ca el să nu ne învinovățească de ceva.

– Un viconte ne este inferior, mormăi Thomas. Dar fii atentă aici, fetițo! Ar fi o nebunie să refuzi să te măriți cu lupul. Dacă faci asta, te voi încuia ca pe o nebună pentru tot restul vieții tale.

Lui Brooke i se părea incredibil că viitorul familiei ei se afla în mâinile ei, dar amenințarea tatălui ei o făcu să tremure pe dinăuntru. Nu avea nici o îndoială că își va ține promisiunea dacă își pierdea titlul și pământurile din cauza ei. Dar asta era scăparea ei. Nu avea de gând să-l refuze pe lordul Wolfe.

Făcu o reverență, ieși din cameră și abia atunci simți că poate să respire. Mâine. Nu crezuse că va pleca atât de repede, dar cu cât pleca mai repede, cu atât era mai bine pentru ea.

Capitolul 4

– Fă-l să te iubească, scumpo! Fă-l să te iubească nebunește și o să ai o viață bună alături de el, îi șopti mama ei înainte ca Brooke să se urce în trăsură.

Lui Brooke îi luă câteva ore să-și revină din șoc. Mama ei îi spusese „scumpo" și îi dăduse un sfat? Era deja surprinsă că Harriet ieșise să își ia rămas-bun, mai ales după ce, cu o seară înainte, îl trimisese pe majordom să-i dea bani pentru călătorie, în loc să vină ea. Cuvintele acelea însă o făceau să simtă că lui Harriet îi păsa de ea, dar toată viața ei simțise că nu era așa. De ce mama ei nu era mai consecventă? De ce Brooke vedea atât de rar la mama ei aceste momente de cum ar fi trebuit să fie, deși în majoritatea timpului nu era?

Dacă lupul din nord se îndrăgostea de ea, urma să-l lase pe prețiosul Robert în pace și nu avea să mai încerce să-l omoare. Brooke nu era proastă. Un singur copil era iubit în familia ei, iar părinții ei ar fi făcut orice ca să-l protejeze, inclusiv să-și mintă propria fiică despre șansele pe care le avea să cucerească un bărbat care îi ura familia la fel de mult ca ea!

Trăsura cu blazon a familiei se opri în fața ușii de la intrare. Presupuse că pentru mândria părinților ei, trebuia să ajungă cu stil în fața casei dușmanului lor. În afară de vizitiu, o mai însoțeau doi lachei. Mai devreme, dimineață, se dusese să-și vadă caii pentru ultima dată. Îl informase pe grăjdarul-șef că o va lua pe Rebela cu ea. Dacă nu avea să se mai întoarcă – și spera din suflet să fie așa –, nu voia să lase în urmă nimic de care îi păsa.

Majoritatea angajaților ieșiră să-și ia rămas-bun.

Nu credea că va plânge pentru locul acesta, dar plânse pentru oamenii cu care crescuse, servitorii cărora chiar le păsa de ea. Grăjdarul ei, William, îi dădu o figurină din lemn sculptată de el sub forma unui cal, spunându-i că speră să-i amintească de Rebela. Nu îi amintea, căci nu era foarte priceput la sculptură, dar aprecie oricum cadoul.

Servitorii care călătoreau alături de ea primiseră instrucțiuni clare. Trebuiau să o aducă direct acasă dacă lupul nu îi permitea să intre în bârlogul lui. Altfel, toți servitorii, cu excepția Alfredei, aveau să se întoarcă în Leicestershire cu trăsura. Brooke spera să fie lăsată să intre. Spera să-i placă ceva la Dominic Wolfe, în afară de antipatia pe care o aveau în comun față de fratele ei. Dar era posibil să nu-i placă nimic, la fel cum era posibil să nu intre pe ușă.

Emisarul venise prima dată la familia Whitworth. Din Leicestershire până la casa lordului Wolfe, din apropiere de York, călătoria dura cam trei zile și jumătate cu trăsura. Emisarul prințului avea doar o zi avans, ceea ce însemna că lordul Wolfe încă nu știa nimic din toate astea. Dacă avea să se înfurie la auzul veștilor, și pe bună dreptate, se gândi Brooke, își dorea să aibă la dispoziție mai mult de o zi ca să se calmeze înainte de sosirea ei.

Ar fi fost mai logic ca părinții ei să aștepte să afle reacția lui la aflarea cerinței prințului, înainte să o trimită în nord. Faptul că o trimiteau atât de repede arăta că le era teamă. Chiar dacă făcuseră crize în legătură cu asta, nu ar fi îndrăznit să-l provoace pe prinț. Consecințele ar fi fost mult prea grave.

Și fratele ei, ce ticălos! Când venise în camera ei în seara de dinainte, avea o privire intrigantă care îi dăduse de înțeles că nu avea să-i placă „strategia" pe care o menționase în sufragerie.

– Întâi te căsătorești cu el, apoi îl otrăvești, spusese calm. Putem să primim jumătate sau toate pământurile lui, dacă nu mai are alte rude. Știu că a avut o soră care a murit, dar nimeni nu prea știe altceva despre Dominic Wolfe.

– Și dacă îl plac? răspunsese Brooke.

S-ar putea întâmpla. Nu avea mari speranțe, dar era posibil.

– Nu o să-ți placă. Vei rămâne loială familiei tale și îl vei disprețui.

Dacă ajungea să-l disprețuiască pe Dominic Wolfe, cu siguranță nu era din loialitate față de familia ei. Însă nu-i spusese asta. Păstrase pentru ea uimirea pe care o simțise față de sugestia lui Robert. Știa că e rău, răzbunător, chiar nemilos, dar și criminal? Dar era atât de frumos! Avea atâta noroc, era fiul unui conte. Nu-și putea explica ce-l făcuse să ajungă așa, poate doar faptul că aschia nu sare departe de trunchi. Expresia „așa tată, așa fiu" nu fusese niciodată atât de adevărată cum era în familia Whitworth.

Brooke nu băgase în seamă sugestia lui absurdă.

– Ce i-ai făcut lui Dominic Wolfe ca să te provoace de trei ori la duel? îl întrebase în schimb.

Robert pufnise.

– Nimic care să justifice insistența lui. Nu ne trăda, surioară. Nu vrem să ne înrudim cu el. Moartea lui îl va împiedica pe prințul regent să ne mai ceară alte lucruri.

Brooke îi arătase ușa. O privise cu atâta ură pentru că îl dădea afară, încât crezuse că își va folosi pumnii ca să o facă să înțeleagă. Nu ar fi fost prima dată când făcea asta.

Dar încă mai uneltea și înainte să plece îi spusese:

– Ca văduvă, vei avea parte de libertate, mai multă libertate decât ți-ar putea oferi familia sau soțul. Ține minte *asta*, surioară.

Cea mai mare dorință a ei! Dar nu cu prețul a ceea ce sugerase el. Își pierduse șansa de a afla ceva despre bărbatul la care o trimiteau. Robert îl cunoștea, i-ar fi putut spune ceva despre el, dar nu o făcuse. Aproape că îl întrebase înainte ca ușa să se închidă în urma lui, dar nu îi ceruse niciodată nimic și nu avea de gând să înceapă acum.

I se părea ridicol că singurul lucru pe care îl știa despre Dominic Wolfe era că îl vrea mort pe fratele ei. Nu știa dacă e tânăr sau bătrân, olog, urât sau la fel de rece și crud ca familia ei. Ar putea fi deja logodit cu altcineva, ar putea fi îndrăgostit... Ce îngrozitor era că viața lui urma să fie dată peste cap doar pentru că voia să obțină dreptatea pe care curtea regală nu i-o oferea. Deja îl compătimea!

Când trăsura se opri pentru masa de prânz în ziua aceea, călătoriseră deja mult mai departe de conacul Whitworth decât Brooke fusese vreodată. Până la lăsarea serii aveau să iasă din Leicestershire! Călătoria la Londra ar fi fost primul ei voiaj lung și prima dată când ieșea din comitat. Mai fusese la Leicester și în alte câteva orașe din împrejurimi, dar fuseseră călătorii scurte, pentru care nu trebuise să-și petreacă noaptea departe de casă. Așa că era hotărâtă să se bucure de drum, indiferent de ceea ce se afla la capătul lui, așa că își petrecu majoritatea timpului uitându-se pe geam la locurile pe care nu le mai văzuse până atunci.

Dar gândurile și grijile nu-i dădeau pace. Spre seară își făcu curaj și îi povesti Alfredei despre sugestia infamă a fratelui ei.

Camerista ridică o sprânceană, deloc surprinsă de ceea ce auzise.

– Otravă, deci? La fel de laș ca întotdeauna, băiatul ăla. Îți cere ție asta, dar el nu ar fi capabil să o facă.

– Dar s-a luptat în duelurile alea, îi aminti Brooke. Pentru asta e nevoie de curaj.

Alfreda râse batjocoritor.

– Pot să pun pariu că a tras cu pistolul înainte de vreme. Întreabă-ți lupul după ce îl cunoști. Sunt sigură că va confirma presupunerea mea.

– Nu e lupul meu și probabil nu ar trebui să-i spunem așa doar pentru că părinții mei au făcut-o, spuse Brooke, deși și ea făcuse asta.

– Poate că ar trebui s-o faci.

– Să-i spun lup?

– Nu, să-l otrăvești.

Brooke scoase un sunet de surprindere.

– Mușcă-ți limba, nu aș face niciodată așa ceva.

– Nu, probabil că nu ai face-o. Dacă e nevoie, o s-o fac eu. Nu te voi lăsa să suferi de mâna lui, dacă e genul acela de om.

În ciuda subiectului, Brooke era liniștită să afle ce era dispusă Alfreda să facă pentru a o proteja de străinul care avea să-i devină soț.

Capitolul 5

Ajunsă pe Marele Drum Nordic care ducea spre Scoția, trăsura familiei Whitworth mergea mult mai repede în a doua zi de călătorie. Deși drumul era plin de denivelări, motanul Alfredei, Raston, nu părea să fie deranjat și torcea pe locul dintre ele. Lui Raston nu i se permisese niciodată să intre în casă. Trăise pe bârnele tavanului din grajdul proprietății Whitworth. În mod ciudat, caii nu fuseseră niciodată deranjați de prezența lui. Alfreda îi aducea de mâncare. Iar grăjdarii îi aduceau și mai multă. Iar acum Raston era gras și îi era greu să se miște din cauza meselor copioase.

– Tatăl tău i-a spus vizitiului să se grăbească, bombăni Alfreda când fu zdruncinată pentru a treia oară în dimineața aceea. Deja e prea mult. Nu cred că lordul Whitworth vrea să ajungi în York înaintea emisarului prințului. O să-i spun vizitiului să meargă mai încet când ne oprim să luăm prânzul. Pot să meargă cât de repede vor la întoarcere.

Brooke zâmbi larg.

– Dar e distractiv. Pe mine nu mă deranjează drumul accidentat.

– O să te deranjeze diseară când o să te doară tot corpul. Dar mă bucur să te văd zâmbind. Acum știi că poți fi tu însăți, să râzi când vrei, să plângi când vrei și chiar să-ți pierzi cumpătul din când în când dacă simți nevoia. Acum, că ai plecat din casa aceea care îți distrugea spiritul, nu mai e nevoie să te abții, dulceață.

Brooke ridică o sprânceană.

– Sugerezi cumva să-i arăt mirelui ales de prinț cine sunt cu adevărat?

– Ai putea. De ce să te prefaci în prezența lui?

Brooke începu să râdă.

– Nici nu mai știu cine sunt.

– Bineînțeles că știi. Cu mine ai fost și ești mereu tu însăți.

– Dar numai cu tine și asta pentru că erai singura persoană din casa aia care mă iubea cu adevărat.

– Mama ta...

– Nu-i lua apărarea în fața mea. Vorbea cu mine doar când trebuia să facă asta sau când tata și Robert erau plecați, iar ea avea chef să socializeze. Și, chiar și atunci, voia doar să stau și s-o ascult, nu să purtăm o conversație.

Alfreda încercase de multe ori să o convingă pe Brooke că Harriet o iubea. Uneori Brooke chiar crezuse că era adevărat. Din când în când, când nimeni nu era prin preajmă, mama ei îi zâmbea sau o privea din ușă în timpul lecțiilor cu preceptorul. Odată, când se tăiase la brat, Harriet o dăduse pe Alfreda la o parte și îi îngrijise chiar ea rana. Chiar i-o făcuse și pe Rebela cadou în ziua în care împlinise 13 ani. Da, de câteva ori Harriet se purtase ca o mamă față de ea, dar Brooke știa cum arată și cum se simte dragostea. O vedea mereu în ochii Alfredei. Nu o văzuse niciodată în ochii mamei ei. Dar știa că Harriet era capabilă de dragoste pentru că i-o arăta din abundență lui Robert.

– Parcă ar fi doi oameni diferiți, Freda. În majoritatea timpului e rece și indiferentă, și, rareori, afectuoasă și interesată. Câteodată credeam că... dacă aș fi fost eu însămi cu ea, aș fi fost dezamăgită când devenea la fel de rece ca tata. Durerea pe care mi-ar fi provocat-o lucrul ăsta ar fi fost mult mai mare dacă aș fi sperat ca situația să fie altfel. Dar mi-am dorit de atâtea ori ca tu, nu Harriet, să fii mama mea.

– Nu de atât de multe ori pe cât mi-am dorit eu să fii fiica mea. Dar în inima mea ești copilul meu, să nu te îndoiești de asta. Apoi Alfreda își drese glasul plin de emoție și vorbi mai formal. Știm amândouă de ce te-ai ascuns de familia aia nebună a ta. Era singura modalitate de a te proteja de durere și de abuzuri. Să sperăm că zilele alea s-au terminat pentru totdeauna.

– Ce crezi că se va întâmpla dacă Dominic Wolfe nu mă place și mă trimite înapoi acasă? se întrebă Brooke cu voce tare.

– Nu cred că se va întâmpla altceva decât că vei ajunge la Londra pentru sezon, apoi îți vei găsi un soț. Dar ar trebui să fie ceva foarte în neregulă cu lordul Wolfe ca să nu te placă, dulceață.

– Dar îl urăște pe Robert și mă va urî și pe mine din cauza lui.

– Asta ar însemna că e un prost.

– Oricum, ar putea fi. Brooke oftă supărată. Știam că mă voi mărita la un moment dat, dar mă așteptam să mi se facă curte.

– Așa ar fi trebuit.

– Să apuc să-mi cunosc soțul înainte să ajungem la altar.

– Deja nu mai vorbim de circumstanțe „normale" în situația ta. Ai putea să-i ceri să te curteze. Dacă lupul tău e un om bun, poate va accepta.

– Sau s-ar putea să se teamă de familia regală la fel de mult ca familia mea și să mă târască direct la altar.

Alfreda chicoti.

– Dar tu ce vrei, să te refuze de la intrare sau să te măriți imediat?

Brooke oftă din nou.

– N-am de unde să știu până nu-l cunosc. Mi-aș dori ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat.

– Fă-ți curaj, dulceață! Lordul nordic s-ar putea dovedi a fi un om minunat. Poate prințul regent îți face o mare favoare.

– Sau poate Robert mi-a făcut cel mai mare rău de până acum. Să mă oblige să mă căsătoresc cu un bărbat care mă dezgustă.

Alfreda țâțâi.

– Atunci poate ar fi mai bine să nu facem presupuneri?

– Poate că nu.

În a treia zi de călătorie, când se opriră pentru prânz, nimeni de la han nu știa cine este Dominic Wolfe. Dar aflaseră că emisarul regelui călătorea atât de repede, încât probabil era deja în drum spre Londra. Aparent, călătorea și ziua, și noaptea, se oprea doar cât să schimbe caii și dormea în trăsură.

În noaptea aceea, mai aveau doar câteva ore de mers până la proprietatea lordului Wolfe, dar Alfreda refuză să continue călătoria pe întuneric. Voia ca Brooke să fie odihnită și să arate cât mai bine când se întâlnea cu lupul pentru prima dată. Luară o cameră la han, iar Alfreda coborî să ceară să se pregătească o baie pentru Brooke și să comande cina în camera lor. Când se întoarse, avea informații despre familia Wolfe.

– Nu o să-ți placă ce am de spus, spuse Alfreda cu o privire posomorâtă. De parcă nu ai avea deja destule griji, aparent familia în care ți s-a cerut să intri e blestemată, iar acum trebuie să sperăm că vei fi refuzată când ajungi acolo.

– Ce fel de blestem?

– Unul periculos, vechi de secole, un blestem din cauza căruia primul născut din fiecare generație a murit la 25 de ani, asta dacă nu au murit mai devreme din cauza vreunui accident sau a vreunei boli.

Brooke o privi cu ochii mari.

– Glumești, nu-i așa?

– Nu, doar îți repet ce au avut de spus femeia de la bar, apoi bucătăreasa, iar apoi unul dintre sătenii lui care își vizitează o rudă din zonă despre familia lordului Wolfe.

– Dar noi... adică, eu nu cred în blesteme. Tu crezi?

– Nu neapărat. Problema e, dulceață, că multă lume crede, inclusiv cei care se presupune că sunt blestemați. Dacă ți se spune că vei muri la o anumită vârstă, s-ar putea să devii mai nesăbuit cu viața ta pentru că răul blestemului o să se întâmple oricum. Dar mă îndoiesc că moștenitorii familiei Wolfe au murit din senin. Roagă-l să-ți explice când te vei simți confortabil în preajma lui.

– Așa o să fac. Este evident că există o explicație simplă pe care familia nu vrea să o împărtășească, așa că zvonul nu a dispărut așa cum ar fi trebuit.

– Fără îndoială.

– Și poate le place să umble un astfel de zvon din cine știe ce motiv.

– Nu trebuie să mă convingi pe mine, dulceață. Dar partea cu „de secole" e ceea ce mă îngrijorează pe mine. Asta înseamnă că zvonul ăsta circulă de foarte mult timp și încă există pentru că primii născuți chiar au murit, unii dintre ei exact la 25 de ani. E cam mult ghinion pentru o singură familie, asta dacă e vorba doar de ghinion.

Brooke se încruntă, dar voia să știe ce altceva mai aflase Alfreda despre familia Wolfe.

– Ai auzit ceva anume despre Dominic?

– E tânăr. Nimeni nu a spus câți ani are, dar e evident că nu are încă 25 de ani.

Brooke își dădu ochii peste cap.

– Tu crezi în blesteme! o acuză ea.

– Nu, doar puțină frivolitate care nu a ieșit așa cum trebuia.

– Robert a menționat că lordul Wolfe a avut o soră care a murit. Probabil că lupul nici nu e primul născut din generația lui.

– Ceea ce ar fi o veste bună dacă am crede în blesteme, dar moartea nu e niciodată o veste bună. Ar mai putea avea alți frați despre care fratele tău nu știe.

– Sau ar putea fi ultimul moștenitor, hotărât să-și piardă viața într-un duel. Aș vrea să știm mai multe despre el.

– Păi, mai există un zvon, unul și mai absurd. Se spune că umblă noaptea în landă ca un lup adevărat, iar urletele lui ar fi dovada clară.

Brooke rămase cu gura căscată.

– Spune-mi că asta e o altă frivolitate, ceru ea.

Alfreda rânji.

– Nu, dar știi cum se dezvoltă zvonurile odată cu trecerea timpului. Ajung să nu mai aibă nici un sâmbure de adevăr, ca poveștile cu zâne.

– E evident că ăsta chiar e un zvon prostesc. Un vârcolac? Poate au și un căpcăun care trăiește într-un turn.

Alfreda chicoti.

– La momentul ăsta, nu m-ar mai surprinde nimic. Dar trebuie să fie ceva ciudat cu familia Wolfe din moment ce au apărut asemenea zvonuri.

– Lupii nu au dispărut din Anglia?

– Ba da.

– Dar existau cu sute de ani în urmă, când oamenii superstițioși au creat zvonurile astea, spuse Brooke dând din cap.

– Nu te contrazic, dulceață. Dar tocmai pentru că lupii au dispărut, oamenii nu ar crede că aud un lup adevărat, ci unul supranatural. Dacă într-adevăr au auzit urlete, cu siguranță erau ale vreunui câine de vânătoare.

Brooke pufni.

– Ai aflat mai multe decât voiam să știu despre familia Wolfe. Cred că mă voi purta cât pot eu de respingător ca să mă refuze de îndată ce ajungem.

Capitolul 6

Dominic stătea la fereastra dormitorului său, privind în depărtare la trăsura care se apropia pe drumul șerpuit. Avea fruntea plină de sudoare. Îl durea tot corpul și îi era greu să-și dea seama dacă îl doare și rana. Cu o seară înainte, fusese informat că un membru al familiei Whitworth se oprise la hanul din apropiere. Mesajul fusese transmis prin patru oameni înainte să ajungă la el, deci despre care membru al familiei Whitworth era vorba nu reușise să afle. Spera să fie Robert Whitworth care venea să termine ce începuse, dar se îndoia de asta. Bărbatul pe care îl trimisese prințul George îl asigurase că familia Whitworth va îndeplini sugestia regentului. Sugestie!

Încă îi fierbea sângele în vene când își aducea aminte de felul în care fusese spusă sugestia respectivă și de amenințările evidente care urmaseră. Cu toate acestea, emisarul regentului fusese complet nepăsător. Nu părea să-i pese cum vor fi primite cuvintele lui sau ce rezultat dezastruos vor avea: el doar își făcea datoria.

Gabriel Biscane stătea lângă el, dar nu se uita la trăsura care se apropia, ci îl privea încruntat pe Dominic. Mai scund decât Dominic care avea 1,80, Gabriel era blond cu ochi albaștri și era mai mult decât un servitor, deseori profitând de statutul lui.

Vicontele și fiul majordomului copilăriseră împreună în casa asta. Aveau aceeași vârstă și aceleași pasiuni. Nimeni nu fusese surprins când deveniseră prieteni, înainte ca statutul lor social să împiedice asta. Probabil tatăl lui Dominic ar fi împiedicat acest lucru, dacă ar fi trăit după ce Dominic împlinise cinci ani. Mamei lui nu-i păsa. Iar tatăl lui Gabriel nu îndrăznea. Așa că Dominic și Gabriel aveau o relație specială, care nu ținea cont de statutul social.

– Trebuie să te bagi înapoi în pat, spuse Gabriel cu îndrăzneală.

– Trebuie să încetezi să-mi mai dai ordine doar pentru că ai impresia că sunt slăbit. I-ai trimis scrisoarea mamei? Aș prefera să audă despre cerința abominabilă a prințului de la mine și nu de la alții, dacă se nasc bârfe.

– Bineînțeles. Chiar azi-dimineață.

Gabriel ar fi trebuit să fie valetul, dar fusese suficient de cutezător încât să angajeze un alt valet pentru Dominic, iar el rămăsese la dispoziția lui fără vreo îndatorire anume. Dominic îi oferise prietenului lui diferite slujbe care l-ar fi putut interesa, dar Gabriel nu acceptase nici una. Într-un final, Gabriel se hotărâse să fie omul bun la toate, slujitorul nimănui. Actuala lui slujbă nu avea un nume, dar promisese să fie disponibil oricând Dominic avea nevoie de el și pretindea să fie plătit pentru asta. Și era. Deși Dominic îl dăduse afară pe Gabe de nenumărate ori, Dominic știa că i-ar fi fost dor de el dacă l-ar fi luat în serios și ar fi plecat.

Gabriel clătină din cap.

– Îți dau sfaturi bune, nu ordine, așa că n-ar strica să mă asculți din când în când. Nu te aștepta să-ți car corpul gol înapoi în pat când te prăbușești. O să aduc valeții să facă asta...

– Nu sunt atât de slăbit încât să nu te pot bate.

Gabriel îl evită înainte să răspundă.

– Ba ești, dar nu am de gând să mai spun ceva despre asta ca să nu simți nevoia să-mi demonstrezi contrariul, dar sincer, când nu te poți îmbrăca singur...

Dominic hotărî că uneori era mai simplu să-și ignore prietenul. De obicei, Gabriel îl ținea în formă prin antrenamente fizice și verbale, iar Dominic le aprecia pe ambele, dar nu și de când se întorsese acasă cu rana actuală. Cea de dinainte fusese o zgârietură. Cea pe care o avea acum se înrăutățea cu fiecare zi care trecea.

Nu avea nevoie de un doctor care să-i spună asta. Știa și singur că nu se vindeca așa cum ar fi trebuit. Abia își recăpătase puțin puterile după ce pierduse mult sânge când febra reapăruse și starea lui începuse să se înrăutățească iarăși.

Fusese un prost că se întorsese la Yorkshire de data asta. Ar fi trebuit să rămână la casa din Londra ca să-și revină după ultimul duel cu Robert Whitworth. Dar nu dorise ca mama lui să știe cât de grav fusese rănit și nici ca lumea să vorbească despre cât de aproape fusese Robert Whitworth de a-l omorî. Nu voia ca *Whitworth* să știe. Prefera să moară înainte să-i dea satisfacția asta. Lucru care încă se putea întâmpla. Se *simțea* pe jumătate mort, mai ales din cauza febrei care nu ceda deloc.

Nici furia nu-l ajuta. Faptul că trebuia să se confrunte cu amenințarea regentului și cu faptul că dușmanul urma să-i apară la ușă când nu era în cea mai bună formă îl înfuria mai rău.

– Trimite-o într-unul dintre turnuri când ajunge, până mă hotărăsc ce fac cu ea, îi spuse prietenului său.

– Cred că ordinul pe care l-ai primit a fost... să te căsătorești cu ea, spuse Gabriel sec.

– N-o să fac așa ceva.

Gabriel ridică o sprânceană aurie.

– Deci ai de gând s-o refuzi?

– Nu va trebui s-o fac. Va fugi singură înapoi la familia ei. Familia Whitworth va trebui să suporte consecințele pentru asta.

– Și cum ai de gând s-o determini să facă asta?

– Sunt multe feluri în care poți speria o virgină, îl asigură Dominic cu o privire amenințătoare.

Gabriel ridică iarăși din sprânceană.

– Foarte bine, dar chiar trebuie să-ți amintesc că mai ai un singur turn disponibil și nu e tocmai locuibil?

– Atunci nu-ți va fi greu să-l găsești, nu-i așa? răspunse Dominic la fel de sec.

Gabriel începu să se îndepărteze, dar se întoarse să-i spună cu sinceritate:

– Trebuie să-ți amintesc că războiul tău nu e cu fata asta, ci cu fratele ei. Dacă te porți urât cu ea nu vei rezolva nimic.

– De fapt, voi rezolva multe. Robert Whitworth și familia lui își vor pierde pământurile și titlul.

În ochii lui Gabriel licări mânia.

– Presupun că există și o metodă în nebunia ta. Iartă-mă, am vrut să spun logica ta.

– *Nu* e un moment bun să-mi pui răbdarea la încercare, Gabe, îl avertiză Dominic. Andrew, adu-mi hainele de călărie! Nu vreau să fiu în casa asta când dușmanul bate la ușă, strigă după valetul lui.

Gabriel oftă cu exasperare.

– Doctorul Bates a spus că trebuie să te odihnești.

– O să mă odihnesc când o să scap de furia asta după ce ies să călăresc.

– O să ai din nou nevoie de Bates dacă mai continui să faci asta! La naiba, Dom, fii rezonabil! O să-ți rupi copcile dacă ieși să călărești. Lui Royal nu o să-i placă mirosul de sânge.

– Calului meu nu-i plac multe lucruri, printre care și tu. Cum va reacționa la mirosul sângelui rămâne de văzut. Și acum termină cu presupunerile cumplite. Măcar o dată, fă ce ți se spune.

Gabriel mormăi cu frustrare:

– Întâi o să-l chem pe Bates, iar *apoi* o să mă ocup de mireasa ta.

Dominic începu să meargă încet către garderoba lui ca să se întâlnească cu Andrew la jumătatea drumului.

– Nu va fi mireasa mea.

Deja în drum către ușă, Gabriel nu se întoarse, așa cum promisese.

– O să o trimit în cea mai neprimitoare cameră pe care o găsesc.

– În turn, insistă Dominic.

– Bineînțeles, deși nu are pat.

– Poate să doarmă pe podea!

Ușa se închise în acel moment.

Capitolul 7

– Uite încă una, spuse Brooke, arătând spre ruinele unui mic castel prin geamul trăsurii.

– Majoritatea celor mai mici din Yorkshire au fost construite ca protecție împotriva atacurilor Scoției. Yorkshire trebuia să fie un zid de apărare, care să împiedice armatele Scoției să ajungă în sud.

Brooke se uită la slujitoarea ei și chicoti.

– Chiar ai ascultat lecțiile mele de istorie, nu-i așa?

Alfreda încuviință din cap.

– A trebuit. Preceptorul acela nu trebuia să te învețe istorie. Părinții tăi l-ar fi dat afară dacă ar fi aflat. Așa că am stat de pază. Nu-ți aduci aminte că aproape l-ai făcut să-și piardă slujba cu întrebările tale?

– Vag.

Brooke se uită din nou pe geam și se întrebă dacă micile ruine erau pe pământurile familiei Wolfe. Trebuiau să fie, doar dacă familia Wolfe nu avea foarte multe pământuri în York.

– Mă întreb dacă o să petrecem suficient de mult timp aici încât să vedem iarba neagră înflorită. Li se spusese că vor înflori către sfârșitul verii. Cred că e minunat, e atât de multă!

– Landele din Yorkshire sunt impresionante, chiar și când iarba neagră nu este înflorită. Dar mie îmi plac mai mult zonele împădurite, răspunse Alfreda.

Cerul era înnorat în dimineața asta, iar în lipsa soarelui, lui Brooke peisajul i se părea mohorât și sumbru. Se întrebă dacă asta se datora gândurilor ei.

– Unde naiba este? se întrebă cu nerăbdare, încă privind pe geamul trăsurii.

Alfreda nu trebui să întrebe la ce se referea.

– Pe partea mea.

Brooke țipă și făcu repede schimb de locuri cu slujitoarea ei, dar oftă dezamăgită când văzu casa pe care o căuta.

– Sper că nu e aia.

– Pun pariu că e.

Fațada conacului cu trei etaje era făcută din pietre cenușii care păreau aproape negre, deși asta era probabil pentru că era acoperită de mușchi sau iederă. Era greu de spus de la distanța aceea. Două turnuri se ridicau deasupra construcției dreptunghiulare masive, ceea ce o făcea să pară un castel. În fața fiecărui turn se afla câte un copac. Ambii erau înfloriți, iar Brooke nu putea să vadă restul conacului.

– Pare părăsit, sumbru, amenințător.

Alfreda începu să râdă.

– Nu, nu pare. Nu ți s-ar mai părea așa dacă soarele nu s-ar mai ascunde. O să plouă în curând. Să sperăm că ajungem înăuntru înainte să înceapă.

– Dacă ne lasă să intrăm.

– Termină, spuse slujitoarea țâțâind zgomotos. Dacă te alungă înainte să intri pe ușă, o să scuip pe ea. Să vedem ce părere au despre blestemul *meu* pe lângă al lor.

Brooke nu se putu abține să nu izbucnească în râs. Alfreda nu era o vrăjitoare, dar uneori îi plăcea să pretindă că este. Alfreda jura că în urmă cu câteva secole litera „t" fusese eliminată din numele ei de familie, Wichway[1]. Era parte din misterul ei, pe care îl cultiva pentru ca sătenii să rămână fascinați de ea, avertizându-i că putea dovedi că „t-ul" existase dacă spuneau cuiva de unde își luau poțiunile.

Brooke observă altceva și exclamă:

– Văd un gard viu în spatele casei, cel puțin pe partea asta, destul de înalt încât să nu pot să văd peste el. Crezi că are un labirint? Asta ar fi distractiv!

– Știu că ți-au lipsit multe lucruri în copilărie, dar ar trebui să te bucuri că nu ai avut un labirint. Te poți rătăci în ele.

– Știi asta din experiență, nu?

Alfreda pufni.

– Eu? Să intru într-un afurisit de labirint? Ha, nu în viața asta. Dar Cora din Tamdon a lucrat la o proprietate din sud care avea unul. Ei și iubitului ei li s-a părut amuzant să-și dea întâlnire în labirint. Era atât de mare, încât nimeni nu i-a auzit țipând după ajutor. Au avut noroc că a durat câteva zile și nu săptămâni până i-a găsit cineva.

[1] *Witch* înseamnă vrăjitoare.

– Ar fi trebuit să lase firimituri în urma lor ca să știe pe unde să se întoarcă.

– Au lăsat, dar motanul Corei i-a urmărit și le-a mâncat pe toate.

Brooke clătină din cap.

– Chiar s-a întâmplat asta?

Alfreda nici nu neagă, dar nici nu confirmă.

– Vreau doar să spun că, dacă intri într-un labirint, ar trebui să lași o urmă, dar nu una care poate fi mâncată.

– O să țin minte asta în cazul în care chiar există unul.

Brooke se rezemă înapoi pe locul ei, începând să se simtă neliniștită, acum că destinația lor era în raza ei vizuală. Era posibil să-și cunoască viitorul soț în mai puțin de o oră. Dacă era acolo. Emisarul evident presupusese că era. Dar dacă Dominic Wolfe nu era la casa lui din Yorkshire și nu știa încă despre căsătorie? O amânare pentru ea! Îi convenea asta. Poate că cineva îl avertizase pe lordul Wolfe de ce i se cerea și intenționa să rămână indisponibil pe termen nelimitat ca să evite să primească veștile. Poate chiar avea să-i placă să locuiască aici, dacă el era plecat și avea casa la dispoziția ei.

Alfreda o înghionti în umăr și îi arătă cealaltă fereastră. Trăsura lor trecuse pe lângă conac și depăși ultima curbă care îi ducea înapoi către casă. Acum puteau vedea un grajd mare în partea laterală, iar în spatele lui o pășune care se întindea cât vedeai cu ochii. Ochii verzi ai lui Brooke străluciră când văzu mica herghelie de cai care păștea, unii atât de mici, încât păreau a fi mânji.

– Poate e crescător de cai! exclamă încântată. Ce ironie că face deja lucrul pe care și eu vreau să-l fac.

Alfreda chicoti.

– Încă mai speri să crești cai într-o zi?

– Nu orice cai, ci cai de curse și da, chiar am de gând să fac asta.

– Dar femeile nu pot face asta, spuse Alfreda fără menajamente. Ar fi ceva scandalos, iar tu o știi.

– Ar fi pe naiba! Ah, vrei să spui... nu, nu, nu o să mă ocup eu personal de împerechere. O să am pe cineva care să se ocupe de asta, bineînțeles. Dar o să fie ai mei și o să mă ocup de selecții și de antrenamente. Da, pot să fac orice în afară de asta. Și o să câștig destul de mult după ce termin cu familia și cu soțul.

– Sau ai putea să te dedici copiilor.

– Dacă o să-i am vreodată, dar cine spune că nu le pot face pe amândouă? Pot să cresc și cai, și crescători de cai!

Brooke începu să râdă. Faptul că lordului Wolfe îi plăceau caii la fel de mult ca ei era un avantaj. Aveau deja două lucruri în comun, asta era bine, nu? Deja avea o senzație mai bună în privința lui și a locului în care locuia.

– Păi, ideea asta ți-a readus culoarea în obraji, chiar la timp, spuse Alfreda. Am ajuns pe drumul către casă.

Capitolul 8

Copacii încadrau aleea, dar nu uniform, deci poate nu fuseseră plantați înadins. Într-adevăr, zidurile exterioare din piatră gri ale conacului erau acoperite de iederă, dar fusese tăiată în jurul ferestrelor principale. Brooke văzu un vitraliu rotund deasupra ușii de la intrare, dar nu își putea da seama de afară dacă geamul colorat forma vreo imagine. Lângă zidurile care încadrau ușile duble se aflau arbuști îngrijiți. Să tragă cu urechea sub ferestrele de aici nu avea să fie ușor.

Unul din lacheii familiei Whitworth o ajută pe Brooke să coboare din trăsură. Își aranjă pelerina de culoare mov care îi ajungea până la genunchi și se uită în jos ca să se asigure că tivul rochiei roz îi ajungea până la pantofi. Hotărî să nu-și pună boneta cu pene pe care și-o scosese în timpul călătoriei și o ținu în mână. Chiar atunci soarele ieși dintre nori. Un semn de bun augur? se întrebă. Probabil că nu. Doar că nu avea să mai plouă.

Alfreda ieși în urma ei din trăsură ținându-l în brațe pe Raston și spuse pe un ton dezaprobator:

– Ai crede că ne-au auzit sau ne-au văzut venind și că ar fi afară să ne întâmpine. Probabil că slujitorii sunt foarte relaxați aici dacă trebuie să batem la ușă.

– Poate nu locuiește nimeni aici. Am putea fi la casa greșită.

– Nu mai fi așa optimistă, dulceață. Am primit indicații corecte de la ultimul han la care am fost.

Era posibil și să fie un semn, nu foarte subtil, că nu erau bine-venite, dar Brooke nu mai spuse asta cu voce tare. Avea un nod în gât, și încă de vreo câteva zile, dar acum era mai rău. Dacă vomita avea să se simtă umilită. Orice slujitor care trebuia să curețe după ea avea să o urască. *Nu* ar fi fost un început bun dacă erau primite înăuntru.

Lacheii așteptau ordinul ei ca să înceapă să-i descarce bagajele. Nu-l dădu și nici nu se mișcă. Alfreda nu văzu că Brooke rămase țintuită locului.

– Haide, spuse ea și începu să meargă către ușă.

Dar Raston sâsâi zgomotos pe măsură ce slujitoarea se apropie de casă și încercă să scape din brațele ei. Îl urmăriră cu privirea fugind pe lângă casă până dispăru.

– Ce naiba l-a apucat? întrebă Alfreda surprinsă.

– Poate că a simțit vreun câine în casă.

– Sau poate chiar e un lup înăuntru, răspunse Alfreda dând de înțeles că de fapt credea în legende. De obicei, Raston sperie câinii. Încă nu am văzut unul care să îl sperie pe el.

– E un loc nou. Încă nu se simte ca acasă.

– Nici eu, cu primirea asta.

– Hai să mergem după el!

– Nu, hai să te instalăm întâi! Raston nu va pleca departe. Probabil se va duce direct în grajd. Cu asta e obișnuit.

– Hai să așteptăm, spuse Brooke. Dacă ușa nu se deschide, vom avea un motiv întemeiat să plecăm.

– Știu că ești agitată, dar...

– Serios, hai să așteptăm! A ieșit soarele. Aș vrea să mă bucur...

Brooke tăcu înainte să înceapă să bată câmpii. Chiar era agitată. Atât de multe lucruri depindeau de ce se întâmpla astăzi. Alfreda o privi cu atenție, iar apoi încuviință din cap. Chiar părea atât de speriată? Inspiră și expiră profund de câteva ori, dar asta nu o ajută.

Trecură zece minute sau poate mai mult. Părea că nu era nimeni acasă. Sau poate familia Wolfe nu avea servitori? Nu, mama ei spusese că erau o familie distinsă, bogată. Era un refuz. Lupul avea să-i spună să plece dacă dădea ochii cu el. Era modul lui de a evita lucrul acesta. Aproape respiră ușurată, până când își dădu seama că erau prea multe în joc ca să facă asemenea presupuneri.

Brooke își îndreptă umerii și încuviință din cap spre Alfreda, care făcu ultimii pași către ușă, gata să bată. Aproape își pierdu echilibrul când una dintre uși se deschise și ea lovi în aer. Alfreda îl săgetă cu privirea pe bărbatul din fața ei. Brooke nu spuse nimic. Se uită la el, iar apoi își coborî privirea, așa cum era obișnuită să facă cu străinii. Dar apucase să vadă că era un bărbat înalt cu părul blond, tuns scurt, așa cum era la modă, și cu ochii albaștri. Un bărbat frumos, îmbrăcat cu gust, într-o pereche de pantaloni bufanți, un sacou ajustat și o lavalieră lată. Nu așa se îmbrăca un servitor.

Dacă el era lordul Wolfe, ar fi fost foarte încântată. Nodul din gât începu să dispară.

– Eram într-o dilemă, așa că nu aveam de gând să deschid ușa până nu băteați, spuse el.

– Ai idee de când suntem aici? întrebă Alfreda.

– De tot atâta timp de când aștept să bateți.

Lui Brooke nu-i venea să creadă. În mintea ei nu exista nici o logică pentru ce auzea.

Alfreda înjură, iar apoi întrebă exasperată:

– Care era dilema care te-a făcut să ne ignori?

– Nu aș face niciodată așa ceva! Nu puteți fi ignorate, e imposibil. Voiam doar să mă asigur că holul e liber înainte să vă invit înăuntru.

– Liber de ce?

„De întâlniri furioase", i se păru lui Brooke că spuse bărbatul, dar vorbise atât de încet încât nu era sigură.

– Poftiți, vă rog, adăugă el apoi.

– Dacă ești majordomul, voi avea grijă să fii dat afară, se plânse Alfreda.

– Nu sunt și nu vei face asta, replică el cu îndrăzneală. În curând te vei atașa de mine. Mă vei iubi.

– În visele tale, cățeluș. Condu-ne la lordul tău!

– Nu, dar vă pot conduce în camere.

Deci nu el era lordul Wolfe. Ce dezamăgire! Brooke se uită la el și îi întâlni privirea, de parcă acum o observa pentru prima dată. Și continuă să o privească mult timp. Alfreda își drese glasul când văzu cât era de nepoliticos.

Bărbatul o auzi, dar nu se înroși. Pur și simplu zâmbi și i se adresă lui Brooke:

– Dacă el nu te iubește, o să te iubesc eu. Deja ai inima mea. La ordinele dumitale, domnișoară Whitworth. Eu sunt Gabriel Biscane și sunt încântat să te cunosc.

Replica lui veselă și prostească o făcu să zâmbească ușor. Nu era obișnuită să cunoască bărbați tineri și nu primise niciodată o astfel de reacție din partea lor.

– Deci ne așteptați? spuse Brooke.

– Nu atât de repede, dar dumneata și mama dumitale ar trebui să intrați.

Alfreda mârâi.

– Nu sunt suficient de bătrână să fiu mama ei, adică sunt, dar nu sunt și dacă te prind că te mai holbezi la ea cum ai făcut-o adineauri, vei crede că sunt mama *ta*, atât de tare o să te trag de urechi.

Pe Alfreda chiar o enerva primirea lui Gabriel Biscane. Dar nu era deloc speriat de ea.

– Vezi? Deja mă iubești, spuse făcându-i cu ochiul.

Se dădu la o parte din ușă ca să poată intra.

– Haideți, poftiți! O să vă conduc în cameră, deși, după părerea mea, nu e o cameră. Cred că nici voi nu o veți considera a fi. La naiba, e un turn.

Lui Brooke nu-i plăcea ce aude și repetă ceea ce spusese Alfreda.

– Poate ar trebui să mă conduci la lordul Wolfe?

– Nu pot să fac asta. Când va fi pregătit să te vadă, va cere să vă vedeți.

– Astăzi?

– Probabil că nu.

Încă o amânare, iar asta o făcu să respire ușurată, să zâmbească din nou, iar nodul din gât dispăru definitiv. Probabil că glumise în privința turnului, decise Brooke. Dar și dacă nu glumea, turn sau nu, nu avea să o deranjeze deloc dacă asta însemna că nu trebuia să dea ochii cu stăpânul casei prea curând, atât timp cât în turn exista un pat. Trebuia să aibă un pat. Alfreda se pregătea să obiecteze, dar Brooke dădu din cap către slujitoarea ei care se plânsese deja prea mult. Iar domnul Biscane deja se întorsese cu spatele și începu să meargă pe hol.

Trecură pe lângă două coloane grecești care se aflau la capătul intrării și intrară în holul cu podea din marmură cenușie, care se înălța pe două etaje. Deasupra lambriului care decora pereții erau agățate tablouri în ulei. Brooke văzu că erau portrete de femei și bărbați, unii dintre ei purtând haine din secolul al șaisprezecelea și al șaptesprezecelea. Presupuse că erau strămoșii vicontelui.

În mijlocul holului se afla un candelabru imens, dar era atât de sus, încât servitorii trebuiau să se urce pe o scară ca să-l aprindă, așa că era convinsă că nu era folosit foarte des. Trecură pe lângă mai multe uși duble care, fără îndoială, conduceau către alte saloane și către sufragerie, înainte să ajungă la scările principale.

Petele colorate de pe pereții albi o făcură să se uite înapoi către intrare. Lumini albastre, roșii și galbene erau reflectate pe pereți prin vitraliul rotund de deasupra ușii de la intrare. Vitraliul chiar

forma o imagine, capul unui lup care mârâia, arătându-și colții. Brooke bănuia că simbolul era parte din blazonul familiei, capul unui lup, pentru că acesta era numele lor. Dar de ce aleseseră imaginea unui lup feroce? Poate că actualul Lord Wolfe avea simțul umorului și comandase geamul ca să facă haz de zvonurile fanteziste. Dar, gândindu-se mai bine, își dădu seama că probabil nu-i plăcea zvonurile despre urlatul în landă, cum nu-i plăcea nici cel despre blestemul că avea să moară tânăr.

În capătul scărilor, Gabriel Biscane le conduse în dreapta, pe un hol lat acoperit cu covor și cu uși doar pe o parte. Camerele acestea dădeau în spatele casei, realiză Brooke. Apoi dădură un colț și se îndreptară pe un alt coridor care dădea spre partea din față a casei. Câteva camere de pe ambele părți aveau ușile deschise ca lumina soarelui să poată pătrunde. Casa avea multe dormitoare și era mai mare decât părea din afară. La capătul holului, Gabriel se opri în dreptul unor scări circulare. Brooke se gândi că duceau spre camera din turnul de care menționase. Nu crezuse că vorbea serios în legătură cu camera în care va sta, până în acel moment.

Brooke așteptă, încordată, dar el nu se mișcă și continuă să se uite lung la scările spiralate, cufundate în întuneric. Apoi, fără să scoată un cuvânt, se întoarse și le duse înapoi pe coridor spre celălalt hol. Când ajunse la ușa de la capătul lui, se uită la Brooke și la Alfreda și își duse un deget la buze, indicându-le să facă liniște, și se duse către următoarea ușă, din dreapta scărilor. Brooke își aminti de ce i se întâmplase când era mică și îl deranjase pe tatăl său care era la etaj. Nu făcuse asta decât o dată. În casa aceea își învățase repede lecțiile.

Gabriel intră în cameră, o traversă și deschise cele două ferestre ca să aerisească. Brooke îl urmă, vrând să vadă priveliștea. Avusese dreptate. Gardul viu înalt pe care îl văzuse din depărtare încercuia o zonă asemănătoare unui parc din spatele casei, cu pajiști verzi și alei încadrate de straturi de trandafiri și alte flori frumoase. La umbra câtorva copaci deși erau niște băncuțe și un iaz. Niște felinare erau așezate din loc în loc ca să facă lumină noaptea sau, poate, doar ca să arate frumos din casă. În mijloc era un labirint, nu uriaș, dar gardul viu era atât de înalt încât nu putea vedea traseul de la fereastră. Ce păcat! I-ar fi plăcut să-l memoreze înainte să se aventureze și avea de gând să facă asta, dacă rămâneau.

Înainte să plece, Gabriel le șopti:

– O să trebuiască să suport furia lui pentru că nu v-am trimis unde mi-a cerut, dar nu aș vrea să se trezească acum, așa că încercați să faceți liniște ca să nu vă audă.

– Te rog, aș vrea o cameră mai departe de a lui, chiar și pe cea din turn, spuse Brooke, șocată că nu fusese o glumă.

Gabriel zâmbi, aparent nu chiar așa de îngrijorat de furia lordului cum dăduse de înțeles.

– Prostii! În majoritatea camerelor de aici nu se face curat dacă nu avem vizitatori. Asta e singura cameră curată și care nu are pe ușă un semn cu „nu deranjați".

Brooke nu observase nici un semn.

– De ce doarme lordul Wolfe în mijlocul zilei?

– Aș fi surprins dacă doarme, spuse Gabriel grăbindu-se către ușă. O să rog pe cineva să vă aducă bagajele.

Brooke ar fi vrut să-i mulțumească, dar ușa se închisese deja și nu putu face altceva decât să se întrebe dacă nu cumva lupul avea un temperament la fel de irascibil ca al tatălui ei, dacă trebuia să se poarte cu grijă în preajma lui. Apoi se uită la o altă ușă, una care probabil ducea către dormitorul lordului Wolfe, și o mie de gânduri îi trecură prin cap, cel mai grav dintre ele era că lupul ar putea intra oricând să profite de ea!

Capitolul 9

Gabriel sosi exact când doctorul Bates pleca. Bates se opri cât să-i dea aceleași instrucțiuni pe care le dăduse tuturor celor prezenți în cameră. Dominic văzu expresia lui Gabe și, dacă nu ar fi fost rănit, ar fi izbucnit în râs. Toți avuseseră dreptate. Își rupsese copcile și fusese nevoit să se întoarcă mai devreme decât plănuia de la călărie. Dar prelegerea stânjenitoare a doctorului reușise să facă ceea ce plimbarea călare nu reușise – să-i distragă atenția temporar de la furia lui.

Carl, servitorul care trebuia să-l ajute cu orice avea nevoie astăzi, stătea pe un scaun lângă ușă. Carl se cutremurase empatic când doctorul le dăduse instrucțiunile. Valetul lui Dominic, Andrew, era și el în apartament, dar era ocupat în garderobă.

Gabriel închise ușa în urma doctorului și se apropie de pat.

– Lipitori? Serios?

– Orice i-ai scris în mesajul prin care l-ai chemat aici l-a făcut să le aducă, răspunse Dominic. M-a avertizat că nu va fi disponibil în următoarele zile pentru că trebuie să-și viziteze pacienții din nord, dar e sigur că lipitorile vor reuși să scadă febra. Asta e părerea lui, nu a mea.

Pe piciorul lui care era dezgolit deasupra așternuturilor, lipitorile din jurul rănii deschise erau evidente. Gabriel refuză să se uite la ele și privi câinele lui Dominic care dormea la piciorul patului.

După o clipă, Gabriel clătină din cap și ridică un fir de păr de pe cearșaf.

– N-ar trebui să lași potaia aia aici, măcar cât stai cu lipitorile pe tine. Își schimbă blana. Nu vrei păr de câine în rană, nu-i așa?

– Wolf e cuminte. E îngrijorat pentru mine. N-a vrut să plece când Carl a încercat să-l dea afară. Poți să-l perii mai târziu dacă ești atât de îngrijorat. Apoi Dominic reveni la problema care îl măcina. În trăsură era fiica familiei Whitworth?

– Da.

– Cum i s-a părut turnul?

Gabriel îi făcu semn lui Carl să iasă din cameră înainte să se întoarcă înapoi către Dominic.

– Nu știu.

– A plecat deja?

– Nu, de fapt, probabil domnișoara Whitworth este foarte mulțumită de camera ei.

Dominic se încruntă imediat.

– Unde ai instalat-o, Gabriel?

Răspunsul fu atât de șoptit, încât Dominic nu-l auzi. Era prea epuizat ca să mai repete întrebarea, așa că se uită insistent la prietenul lui.

Gabriel oftă.

– Alături, spuse mai tare.

– Gabe, îl avertiză Dominic.

– Păi, camera Ellei este și va fi mereu încuiată. Iar camera în care stăteai înainte nu poate fi folosită pentru că ai lăsat acolo toate amintirile din copilărie.

– Mai sunt multe camere la etajul ăsta! Cum te-ai gândit să o pui pe sora dușmanului meu...

– Stai! Nu te repezi la mine până nu-ți revii, în plus, nu am avut de ales. În nici una din camerele de oaspeți nu se poate sta, pentru că oricine vrea să te viziteze te anunță dinainte și abia atunci sunt pregătite. Astea sunt instrucțiunile mamei tale, iar tu nu te-ai obosit niciodată să le schimbi. Deci doar camerele familiei din spatele casei sunt mereu pregătite. Iar în camera de lângă a ta, bunica ta a montat ușa și s-a mutat în ea pentru că nu mai putea să doarmă din cauza sforăitului bunicului tău. Dacă nu ar fi făcut asta, nici nu ar fi făcut parte din apartamentul tău.

– Știi bine că eu consider că aia e camera mamei mele și întotdeauna va fi a ei. S-a mutat acolo după ce a murit tata și a locuit acolo până când...

– Până când a plecat după înmormântarea lui Eloise. Și a jurat că nu se mai întoarce. Niciodată nu ai folosit-o la nimic și ai păstrat-o pregătită în cazul în care se răzgândește și se întoarce.

– N-o va face, spuse Dominic sec. A crescut în Londra și preferă Londra. Aici suferă prea mult, acolo își poate distrage atenția.

– Dar dacă Lady Anna s-ar întoarce, oricum nu ar vrea camera aia și ar insista să stea în alta. Ar vrea să ai tot apartamentul pentru tine. În plus, aranjamentul ăsta e doar temporar, dar dacă vrei

neapărat să știi, mi s-a părut normal să o duc acolo pe Lady Whitworth, așa nu va trebui să se mute după căsătorie.

Lui Dominic nu-i păsa cât de logic era ce spunea Gabriel – mai puțin partea despre căsătorie. Dacă el avea ceva de spus, nunta nu urma să aibă loc. Dar nu avea rost să se enerveze pe Gabriel, pentru că supărarea lui nu urma să dureze. Niciodată nu dura mult, iar în momentul acela nu avea puterea necesară pentru asta.

Dar tot mârâi.

– Încuie naibii ușa!

– Bineînțeles!

Gabriel se duse la ușa cu pricina și răsuci încuietoarea, iar apoi trase de mâner ca să fie sigur că nu se deschide.

– Oricum, nu e ca și cum vei umbla pe holuri, unde ai putea să te întâlnești cu ea prea curând, spuse el vesel când se întoarse. Lipitorile te ajută? adăugă, încercând să schimbe subiectul.

Nu funcționă.

– Nu mi-ai ascultat dorințele. În afară de logica ta întortocheată, ce alt motiv ai mai avut? întrebă Dominic scurt.

Gabriel tresări, dar nu dădu înapoi.

– Poți să o muți chiar tu în turn când îți revii. Pe mine nu m-a lăsat inima să fac asta.

Dominic oftă și închise ochii.

– Te-am obosit. O să plec..., încercă el să spună.

– Ba nu o să pleci. Cu ce membru al familiei a mai venit?

Gabriel se așeză pe scaunul care fusese mutat lângă pat.

– Cu nici unul, ceea ce pare ciudat. Era însoțită de servitori, dar numai camerista ei stă cu ea. O femeie încântătoare. Plină de pasiune și amenințări. Ai fi zis că ea e domnișoara, dar e evident că e foarte protectoare în privința ei.

– Și domnișoara?

– Nu s-a purtat cu mine precum ultimul om, cum a făcut știi-tu-cine. Ultima ta iubită, în fine, nu o să mă repet. Dar unele domnișoare sunt pur și simplu... pur și simplu...

– Da, știu ce părere ai despre scorpiile cu nasul pe sus. Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Dacă mă întrebi pe mine, părea puțin speriată, ca și cum nu ar fi obișnuită cu străinii sau ca și cum nu se aștepta să fie invitată înăuntru. Sau poate e doar timidă. Da, probabil că despre asta e vorba, având în vedere cât e de tânără.

– Nu e prea tânără, nu? întrebă Dominic aspru, cu ochii mijiți. Dacă mi-au trimis o copilă....

Gabriel îl întrerupse râzând.

– Chiar crezi că prințul regent ar fi avut o asemenea cerință înainte să se asigure dacă fata familiei Whitworth are vârsta pentru măritiș? Nu, e cel puțin suficient de mare pentru asta. Vrei să-ți mai citesc...

– Nu.

Dominic aștepta. Dar Gabriel puse înapoi cartea pe care o luase de pe noptieră și se așeză confortabil în scaunul tapițat, hotărât să adoarmă, imediat ce Dominic ațipea. De parcă nu ar mai fi avut nimic de spus despre întâlnirea cu fetișcana Whitworth. De parcă Dominic nu ar fi fost deloc curios în legătură cu fata care îi fusese băgată pe gât. Nu era. Nu avea să rămână acolo. Chiar avea de gând să-i ofere și o trăsură ca să se întoarcă acasă după ce refuza să se căsătorească cu el.

– Fir-ar să fie, cum arată? izbucni Dominic când Gabriel nu mai spuse nimic.

– Speram să nu mă întrebi asta, dar dacă ai făcut-o... Gabriel făcu o pauză lungă și oftă. Are un neg pe partea stângă a maxilarului și unul lângă nas. Nu m-am uitat prea atent la ei, jur! Niște obraji grași, îmbujorați ca ai unei țărănci de la o fermă și niște ochi mari, ca de bufniță. Dar dacă poți să ignori toate astea și greutatea ei...

– E și grasă?

– Puțin... Gabriel clătină din cap. Bine, destul. Dar cu o dietă sănătoasă și exerciții fizice sigur putem rezolva problema. Pot să încep un program pentru ea, dacă...

– Nu. Și să nu te împrietenești cu ea. Vreau să urască locul ăsta și să plece singură.

– Deci greutatea ei e o problemă?

– Nu fi absurd, Gabe! Nu-mi pasă cum arată.

– Și atunci de ce ai întrebat?

– Pentru că n-aș vrea să fiu surprins și, sincer, mă temeam că e o frumusețe care a fost trimisă aici ca să mă tenteze, având în vedere că fratele ei e frumos, în ciuda sufletului său negru. Mă bucur că măcar nu e atrăgătoare, pentru că decizia mea a fost luată în secunda în care emisarul m-a amenințat astăzi cu ce se va întâmpla dacă nu respect dorințele stăpânului său. Dacă Robert Whitworth va pierde totul din cauza surorii lui, se va face dreptate.

Așa că ea trebuie să refuze să se căsătorească cu mine, iar noi ne vom asigura că așa va fi. E clar?

– Foarte.

– Atunci adu-o la mine!

– Nu-ți pasă dacă o dezgustă chestiile alea pe care le-a lăsat doctorul pe tine?

– Nu-mi pasă nici dacă leșină. Adu-o... și adu și niște săruri mirositoare.

Capitolul 10

– Trebuie să aflăm dacă există o seră unde să putem planta ierburile tale, îi spuse Brooke Alfredei.

Era în drum spre grajd ca să-l caute pe Raston, iar Brooke voia să se asigure că Rebela era bine îngrijită. Își lăsase boneta și pelerina în dormitor pentru că era destul de cald. Rochia ei roz stil Empire avea mâneci scurte și, pentru un aspect mai decent în timpul zilei, un jabou asortat care îi ascundea decolteul. Nu avusese niciodată ocazia să renunțe la șemizetă, deși știa că ar fi trebuit să facă asta pentru seratele din Londra.

– Ierburile acelea trebuie plantate cât mai repede, înainte să se ofilească, adăugă ea. Știu că ești îngrijorată din cauza asta.

– Doar pentru tine îmi fac griji, dulceață. Tu ai fost și vei fi mereu cel mai important lucru pentru mine, de când mi te-au pus în brațe ca să te alăptez. Ierburile le pot planta direct în pământ deocamdată, undeva în spatele gardului viu, unde nu le va vedea nimeni. Solul e bun și fertil acolo. Parcul din spatele casei e dovada acestui lucru.

– Da, dar ne putem construi propria seră dacă nu există una. Harriet mi-a dat bani pentru călătoria asta, mai mulți decât o să am nevoie. Nu pentru că așa ar fi vrut, ci pentru că s-ar fi făcut de râs dacă m-ar fi trimis aici cu buzunarele goale. Știi cum e, întotdeauna face „ce așteaptă lumea de la ea", indiferent dacă vrea sau nu.

– Te iubește în felul ei, dulceață.

– Nu-i lua apărarea. Îmi cunosc mama și nu vreau să mă gândesc la ea acum. Ca să nu adauge și vechea durere la celelalte emoții neplăcute pe care le simțea în acel moment, Brooke schimbă subiectul. Crezi că acolo e o seră?

Alfreda îi urmări privirea spre o clădire mică de lângă gardul viu de la marginea parcului.

– E greu să ne dăm seama de aici ce e. Ar putea fi magazia grădinarului.

– Nu-mi dau seama de aici dacă acoperișul e din sticlă sau scândură deschisă la culoare.

Alfreda miji privirea.

– Dacă e sticlă, e foarte murdară. Dar putem să ne uităm după ce îl găsesc pe Raston.

Imediat ce intrară în grajd auziră un mieunat care părea să vină de deasupra lor și începură să râdă. Raston nu se ridică de pe bârna unde era așezat; voia doar să le arate că le văzuse.

Un bătrân cu părul cărunt apăru alături de un băiețandru.

– Motanul va fi bine aici, doamnă, de fapt, chiar e bine-venit. Am văzut câțiva șoareci în căpița de paie azi-dimineață și chiar mă gândeam să aduc pisica surorii mele din sat, din moment ce pisica noastră pare că ne-a părăsit. Nu putem avea rozătoare care să sperie caii. Motanul dumneavoastră va rezolva problema... asta dacă e al dumneavoastră?

– Da, este.

Fața îmbătrânită a bărbatului se ridă și mai tare când zâmbi la Alfreda pentru că ghicise corect, dar când se uită la Brooke nu știu dacă să mai spună ceva. Brooke putea să jure că, pentru o clipă, pe fața lui se citea mila. Dar apoi păru să alunge orice emoție simțea și se prezentă.

– Sunt Arnold Biscane, grăjdarul-șef de la conacul Rothdale. Iar el este fiul meu cel mic, Peter.

– Sunteți rudă cu Gabriel Biscane? întrebă Brooke curioasă.

– Gabe este nepotul meu. Iar Peter deja v-a dus iapa la păscut alături de celelalte și o va aduce înapoi când aveți nevoie de ea. Va fi bine îngrijită aici.

– Mulțumesc, zâmbi Brooke. Într-adevăr, Rebela e foarte importantă pentru mine.

Nu doar că își iubea iapa. Rebela era speranța viitorului ei. Voia să o împerecheze cât era încă tânără. Acasă nu putuse să facă asta, deoarece grăjdarul-șef primise ordine să nu mai crească herghelia. Când era mai mică, făcuse tot felul de planuri despre cum să-și îndeplinească visul, încercând chiar și la miezul nopții, când grăjdarii dormeau. Dar îi fusese prea frică să se apropie de armăsarul tatălui ei, pe care îl prefera Rebela. Însă poate aici putea să o împerecheze pe Rebela, dacă lupul chiar creștea cai.

Avea să-l întrebe asta pe viconte când și dacă ajungea să-l cunoască. În prezent, era mai îngrijorată pentru ierburile Alfredei.

– Clădirea de lângă gardul viu este o seră? îl întrebă pe Arnold.

Arnold încuviință din cap.

– A construit-o Lady Anna, mama vicontelui de Rothdale. Îi plăcea să grădinărească și nu voia să strice aspectul casei adăugând una lângă ea. A cultivat diferite flori pe care apoi le-a plantat în parc. Câteva au supraviețuit și după ce a plecat, dar tot ce era în seră s-a ofilit.

– Credeți că aș putea să plantez ceva în seră?

Nu-i răspunse, probabil pentru că nu știa dacă are voie sau nu, dar o întrebă:

– Credeți că o să rămâneți, domnișoară, și o să vă căsătoriți cu Excelența Sa în ciuda blestemului?

Brooke se întrebă de ce deveni așa trist dintr-odată și realiză că probabil credea în blestemul absurd. Îi veni să chicotească la întrebarea lui. Ce subiect de discuție găsiseră, iar ea nici măcar nu știa răspunsul!

– E o întrebare foarte bună, dar rămâne de văzut pentru că încă nu l-am cunoscut, îi răspunse. Vă mulțumesc că aveți grijă de calul meu. Aș vrea să văd toți caii de la Rothdale când o să am mai mult timp, dar acum o să mă duc să o văd pe Rebela, cât timp slujitoarea mea se uită la seră. Ne vedem acolo în câteva minute, Freda.

Brooke traversă grajdul imens și deschise ușa din spate. Gardul pășunii pornea de acolo și se întindea spre vest, în depărtare. O văzu pe Rebela pe una din pajiștile din spate. Masculii păsteau mai aproape. Toți erau cai de cea mai bună calitate. Unul galopă spre ea. Era complet negru, inclusiv coama și coada, și foarte grațios, în ciuda faptului că era mare. Își înălță capul peste gard încercând să ajungă la ea.

Brooke se apropie și îi mângâie încet botul.

– Vai, dar cât ești de drăguț. Da, știu că nu ești o iapă, așa că nu te supăra. Dar tot ești drăguț.

– Sunteți curajoasă, nu-i așa? Armăsarul lui Dominic nu se împrietenește cu nimeni de obicei. A încercat să mă muște de câteva ori.

Calul plecă în galop, iar Brooke se întoarse către Gabriel, care stătea în spatele ei.

– Iubesc caii. Poate simt asta.

El clătină din cap.

– Și eu iubesc caii. Cine nu-i iubește când sunt atât de folositori? Dar bruta aia tot încearcă să muște pe oricine se apropie de el, cu sau fără un morcov în mână. Doar ai grijă dacă se mai apropie de dumneata și nu te duce prea aproape de gard. El e stăpânul pe pajiște. Gabriel râse și arătă cu mâna în spatele lui. La fel cum stăpânul lui e peste toate astea.

Brooke dădu din cap, realizând că nu era un ordin, ci doar un sfat pe care putea sau nu să-l asculte.

– Ai venit să-mi faci un tur al proprietății?

– Nu, el e pregătit să te vadă.

Gabriel întinse mâna către casă.

Brooke simți că picioarele îi prind rădăcini. Nu se mișcă.

– De ce?

Gabriel râse.

– De ce? Și eu care credeam că vrei să-l cunoști astăzi.

Voia pe naiba! Simți din nou nodul în gât. Groază. Ar fi trebuit să fie obișnuită, având în vedere că trăise toată viața cu ea, într-un fel sau altul.

Încă nu era capabilă să se miște și încercă să-i distragă atenția.

– Care este rolul tău aici? îl întrebă.

– Sunt omul bun la toate, rânji. Fac tot ce vrea Dom să fac.

Brooke fu surprinsă să-l audă vorbind cu atâta familiaritate despre stăpânul lui și să-l audă folosind un diminutiv al numelui lui.

– Ții la el?

– Asta fac prietenii.

Dacă nu ar fi cunoscut un alt membru al familiei Biscane care spusese că Gabriel e rudă cu el, ar fi crezut că aparținea clasei mijlocii și că își găsise un binefăcător. Robert avusese un astfel de prieten, deși părea greu de crezut că putea avea prieteni, aceasta venea deseori la ei acasă și rămânea ca musafir. Dar, de obicei, servitorii nu-și considerau stăpânii prieteni. Credea că ea era un caz aparte în lumea nobilă pentru că se împrietenea cu servitorii. Familia ei nu credea asta. Dumnezeule, oare ea și vicontele de Rothdale aveau și asta în comun?

– Deci e un tip plăcut? Sunt atât...

Brooke se opri când văzu că fața lui devine serioasă. Nodul din gât se făcu mai mare. Iar el nu-i răspunse!

– Nu aș vrea să te grăbesc, domnișoară Whitworth, dar nu-i place să aștepte.

– Nu o să fac nici un pas până nu-mi răspunzi.

Gabriel oftă.

– Cred că știi motivul pentru care te afli la conacul Rothdale. Aici toată lumea îl urăște pe fratele dumitale.

– Și tu?

– Da, și eu.

– De ce?

– Nu știi?

– Eu și Robert nu vorbim. Cred că nici părinții mei nu știu ce a făcut pentru ca stăpânul tău să-l provoace la atâtea dueluri. De fapt, cred că Robert i-a păcălit spunându-le că e „un fleac".

– Ce netrebnic demn de dispreț! mormăi Gabriel furios.

Brooke era complet de acord cu el, dar nu avea de gând să-i spună asta unui servitor. Poate așa reușea să afle ce îl făcuse pe viconte să-l provoace la duel pe fratele ei.

– Ce a făcut?

– Nu îți pot spune eu. Dar sunt sigur că Dominic îți va spune dacă îl întrebi – dar poate nu ar fi o idee bună să deschizi subiectul cu el, cel puțin astăzi.

– Să înțeleg că voi primi același tratament ca fratele meu? întrebă. La asta trebuie să mă aștept de la întâlnirea asta cu lordul Wolfe?

– Sincer, nu știu la ce ar trebui să te aștepți. Dar dacă trimite pe altcineva să te caute, nici unuia dintre noi nu ne vor plăcea consecințele. Te rog să mergi spre casă.

Brooke începu să se miște încet și încercă să nu se gândească la ce urma să se întâmple înăuntru. Se întoarse către Gabriel ca să-și distragă atenția.

– Multe persoane din familia ta lucrează aici.

– Nu multe. Câțiva verișori, un unchi și mama. Familiile Cotterill și Jakeman au mai mulți angajați aici. Strămoșii noștri au locuit în Rothdale sau în împrejurimi. Poți să-l vezi din turnul vestic sau puteai, înainte să ardă aproape în totalitate. Nimeni nu se mai duce acolo acum. Tatăl meu a fost majordom aici înainte să moară. Voia să preiau slujba lui și a încercat să mă pregătească de când eram copil, dar eram prea ocupat să mă distrez cu Dominic ca să vreau să fac asta! Așa că, după ce tata a murit, au angajat un alt majordom.

– Ce a provocat focul?

Gabriel îi urmări privirea către turn.

– Dominic, spuse solemn.

– Un accident îngrozitor! Ce făcea acolo?

– Dădea foc.

Brooke exclamă uimită:

– Intenționat?

– Da. Era locul de joacă preferat al surorii lui când era mică. În anul în care a murit, începuse să se ducă din nou acolo, dar nu ca să se joace. Pur și simplu, stătea ore întregi în fața ferestrei. A murit în toamna aceea.

– Îmi pare rău.

– Tuturor ne pare rău. Toată lumea o iubea.

– Lordul Wolfe mai are alte rude?

– Pe mama lui și câteva verișoare îndepărtate, dar el este ultimul membru care poartă numele Wolfe... și intenționează ca lucrurile să rămână așa.

Capitolul 11

Brooke încă își târa picioarele când ajunseră la etaj, disperată să găsească o scuză pentru a amâna să intre în camera de la capătul holului. Se opri pentru a nu știu câta oară și îl întrebă pe Gabriel:

– De ce m-ai pus într-o cameră legată de cea a vicontelui?

– Cum i-am spus și lui Dominic, așa nu va trebui să îți mai mutăm bagajele după căsătorie, îi răspunse întorcându-se către ea. Dar te asigur că acum ușa e încuiată.

Dacă nu ar fi fost atât de agitată, lucrul acesta ar fi liniștit-o.

– Știi sigur că ne vom căsători?

Nu-i răspunse. Dar îi spuse:

– Una dintre aceste camere a fost a surorii lui. E încuiată și mereu va fi așa. Una este camera lui mai veche...

– În loc să-mi spuneți, nu mai bine îmi arăți? îl întrerupse plină de speranță.

– Poate altă dată. Acum te așteaptă.

Merse în fața ei și deschise ușa blestemată. Brooke se uită la ușa camerei ei și se întrebă dacă se putea baricada înăuntru. Dar chiar voia să pară atât de lașă? Era o lașă! Nu, nu era, își reaminti.

Ca să trăiască alături de familia *ei* era nevoie de curaj, viclenie, evitare și înșelătorie. Dar acasă știa toate variabilele și știa cum să se descurce. Aici era diferit. Era pe un teren necunoscut. Comportamentul pe care îl afișa acum i-ar putea afecta toată viața. Prima impresie era importantă. Nu voia să fie cunoscută ca o lașă – dacă avea să rămână. Era momentul să afle *asta*.

Intră în cameră cu capul plecat, în semn de respect. O mișcare o făcu să se uite în stânga ei unde, pe un scaun, un băiat se freca la ochi. Se ridică brusc și făcu o plecăciune, șoptind:

– Milady.

În dreapta ei, un alt bărbat, de vârstă mijlocie, îmbrăcat ca un majordom, veni de după colțul din partea estică a camerei.

Făcu și el o plecăciune și spuse „milady" cu respect înainte ca o a treia voce să spună:

– Lăsați-ne singuri!

Brooke se dădu de lângă ușă ca toți să poată ieși, intră în cameră, se apropie de alcov și tresări când ușa se închise în spatele ei. Își dăduse seama vag de unde vorbise lordul Wolfe, undeva din fața ei, dar fără să ridice privirea nu vedea decât piciorul patului.

Un câine veni și începu să-i adulmece pantofii. Ar fi vrut să se aplece și să-l cunoască, dar asta însemna să-i arate că îi plac animalele și nu era pregătită să dezvăluie asta despre ea. Câinele avea aproape un metru înălțime, un bot lung, iar blana lui era un amestec de maro cu gri și câteva pete deschise la culoare pe gât și burtă. Nu își dădea seama ce rasă era, dar cu un bot așa de lung, probabil făcea ca un lup atunci când urla.

Când animalul se așeză lângă ea, își făcu curaj să întrebe:

– Cum îl cheamă?

– Wolf.

– Nu e cu adevărat...

– Nu. L-am găsit pe câmp acum câțiva ani, era pui, pe jumătate mort de foame. Credea că poate să-mi mănânce piciorul. Am admirat cât era de hotărât să supraviețuiască, așa că l-am luat acasă și l-am hrănit.

– Urlă în landă?

– Nu din câte am observat. Deci ai auzit zvonul?

– Da, dar nu-l cred.

– Vino aici!

Brooke se încordă. Nu avea cui să ceară ajutorul acum. Și tocmai avuseseră o conversație destul de normală. Poate că nu era așa de rece și de răzbunător cum se aștepta. Poate fratele ei mințise și fusese el cel care îl provocase la dueluri, iar lordul Wolfe era doar un om nevinovat prins în răzbunarea lui Robert pentru vreun lucru imaginar. Era posibil. Poate ea și vicontele erau victime ale caracterului vicios al fratelui său.

Se duse mai aproape, dar tot ezita să-l privească. Când avea să o facă, urma să-și dea seama ce fel de om era. Știa să citească oamenii, o consecință a faptului că nu le permitea să o citească pe ea. Dar încă nu-i vedea picioarele și deja se apropia de perete. Apoi le văzu, la marginea patului. Unul era sub cearșaf, iar celălalt, un picior mare și dezgolit, era deasupra cearșafului. O primea stând în pat?!

Era atât de nepotrivit, încât nu-i venea să creadă. Era ruşinată şi spera că obrajii nu i se înroşiseră.

Îşi ridică privirea şi se uită la chipul şi la trupul lui. Acum nu avea cum să nu mai roşească. Stătea rezemat de o mulţime de perne, iar piciorul lui era complet expus! Avea şi pieptul dezgolit. Cearşaful era tras peste şolduri. Văzu şi lipitorile de pe coapsa stângă, ceea ce explica de ce piciorul lui era gol.

Văzu prea multe la o simplă privire, aşa că rămase cu ochii aţintiţi la chipul lui. Nu se aştepta la asta. Era chiar mai frumos decât fratele ei şi nu credea că există cineva mai frumos decât Robert. Dar avea o frumuseţe sălbatică. Umerii goi, pieptul acoperit de păr negru, gâtul şi braţele groase erau imaginea masculinităţii. Nu mai văzuse niciodată atâta goliciune masculină.

Chiar trebuia să arate atât de bine? Oare nu existau destule lucruri care să o intimideze, acum trebuia să fie intimidată şi de cât era de mare? Nu avea cum să fugă mai repede decât el şi nici nu avea cum să scape din braţele lui. Şi oare de ce singurul lucru care îi veni în minte când îi văzu muşchii era o confruntare? Pentru că arăta într-adevăr sălbatic.

Era din cauza părului lung, negru şi foarte ciufulit. Şi a ochilor feroce. Erau căprui-deschis cu inflexiuni aurii. Ochi de chihlimbar, ca ai unui lup. Se abţinu să nu chicotească isteric. Dar cine o putea învinui pentru fantezia ei? Normal că imaginaţia ei o lua razna de la stres, frică, zvonuri, vârcolaci şi blesteme.

– Brooke Whitworth?

Ignoră lupul pe care îl vedea în el şi se concentră asupra bărbatului.

– De ce nu eşti sigur?

– Nu ai negi?

– Nu, nici unul din câte ştiu.

– Gabe mi-a dat de înţeles....

– Da? Să-i fie ruşine. Mereu te tachinează aşa?

– Din păcate, da.

Brooke zâmbi în sinea ei.

– Înseamnă că nu te deranjează dacă încă lucrează aici.

– Din păcate, suntem prieteni din copilărie şi profită de asta.

– E ciudat să vorbeşti aşa despre un prieten vechi... „din păcate".

– Probabil că e singurul care va plânge când voi muri. Îmi pare rău pentru asta.

Ce lucru trist putu să spună, de parcă avea nevoie de compasiunea ei. Sau era doar un test ca să vadă dacă era capabilă de compasiune? Când expresia de pe chipul lui deveni dură, hotărî că nu asta voia. Probabil că nu voia să-i dezvăluie așa ceva, și Brooke spuse repede:

– Ești rănit?

– Un cadou de la *fratele* tău care refuză să se vindece.

Spuse „frate" de parcă ar fi vorbit despre cel mai îngrozitor lucru. Chiar aveau ceva în comun, dar nu voia să vorbească despre sentimentele ei față de Robert.

– N-a încercat să-ți țintească inima, nu-i așa? spuse uitându-se la lipitorile de pe coapsa lui.

– Cred că e evident unde țintea.

Un gentilom grosolan? Nu, nu era deloc un gentilom sau încerca să o șocheze. Ultima variantă era mai probabilă, dar nu funcționă. Piciorul lung și gol o șoca. Pieptul dezgolit o șoca. Faptul că fratele ei încercase să se asigure că nu vor mai exista urmași ai familiei Wolfe nu o surprindea deloc. Dar nu acesta ar fi fost scopul lui Robert. Robert ar fi încercat să-l omoare.

– Nu sunt de acord. E evident că nu se pricepe mai bine decât tine să tragă cu pistolul, spuse ea.

Realiză prea târziu că îl insultase și fu surprinsă când el recunoscu.

– Nu obișnuiesc să mă duelez.

– Păcat! Dacă ai fi avut mai multă experiență, nici unul dintre noi nu ar fi trebuit să treacă prin...

Nu termină ce avea de zis. Dacă îi spunea că nu își dorea căsătoria asta însemna să dezvăluie prea multe.

– Căsătorie nedorită? spuse el sec, ghicind ce voia să spună.

Ar fi putut să mintă, dar alese să nu-i răspundă. Ar fi vrut să spună că își dorea ca ținta lui, nu a lui Robert, să fie bună, dar nu avea rost să mai clarifice. Avea să creadă tot ce-i mai rău despre ea doar pentru că era sora lui. Era membră a familiei Whitworth, sora bărbatului pe care încercase să-l omoare de trei ori.

Dar curiozitatea nu-i dădea pace.

– De ce nu ai exersat? Nu așa ar trebui să decurgă lucrurile, întâi te antrenezi și apoi provoci pe cineva?

– Furia nu are logică.

Pentru cineva ca el probabil că nu, dar... în fine, avea dreptate.

– Ești suficient de mare să te măriți?

Întrebarea fără legătură cu discuția pe care o aveau o făcu să se uite în ochii lui. Părea să nu mai fie furios, dar nu era sigură. Nu-și dădea seama încă ce fel de om era, știa doar că se enerva repede, făcea greșeli și nu îi zâmbea primitor. Poate că nu zâmbea niciodată. Dar dacă el era politicos, și ea putea să fie.

– Nu cred că-i pasă cuiva dacă sunt sau nu sunt, mai ales prințului regent care vrea ca familiile noastre să se unească printr-o căsătorie, dar întâmplarea face că voi avea 18 ani în câteva săptămâni.

– Și ce știe fiica răsfățată a unui conte despre căsătorie?

Brooke deveni puțin tensionată.

– Știu ce se așteaptă de la mine.

– Știi? Mă îndoiesc. Probabil că ai numai idei greșite, dar cum ar putea fi altfel când majoritatea oamenilor fac copii aproape îmbrăcați?

Brooke rămase cu gura căscată. O închise repede.

– Vino mai aproape!

Nu se apropie. Cei șaizeci de centimetri dintre ea și pat o țineau suficient de departe de lupul dezbrăcat. Nu erau căsătoriți încă. Nu avea să primească vreo mostră...

– Deja îmi arăți că nu știi nimic despre căsătorie sau mama ta a uitat cumva să-ți spună că trebuie să-ți asculți soțul înainte de orice?

Brooke știa regula, dar știa și că fără respect și devotament mariajul putea deveni ceva odios – pentru ea. Dar el ce naiba făcea? Se asigura că va fi o soție devotată? Sau se asigura că își dă seama că să fie soția *lui* devotată nu va fi ceva plăcut?

Făcu un pas în față înainte să-i mai spună încă o dată. Dar când el nu făcu altceva decât să o privească, realiză că voia mai mult. „Hotărăște-te! Îi ții piept? Îl asculți? Amintește-i..." Nu, ea trebuia să se căsătorească cu el, altfel familia ei și-ar fi pierdut titlul și pământurile. Iar el trebuia să se însoare cu ea din același motiv. Era ca și cum erau deja uniți.

Mai făcu un pas până când coapsele ei atinseră marginea saltelei. Dominic îi puse brațul în jurul taliei și îl urcă pe spate, trăgând-o mai aproape. Fu o mișcare atât de bruscă, încât aproape căzu peste el, dar se opri la timp și puse mâna pe tăblia patului, deasupra umărului lui. Dar încă o trăgea aproape, iar brațul lui era prea puternic

ca să i se opună. Își puse buzele peste ale ei și o ținu în loc cu mâna pe spatele ei.

O sărută. Datorită furiei lui părea un sărut pasional. *Era* pasional. Era revelator, o promisiune a ceea ce putea să aibă în patul lui dacă o accepta. O promisiune că hainele nu vor sta între corpurile lor, că era un bărbat pasional care obținea ce voia, când voia. Inima ei bătea nebunește, într-un ritm ametitor. Simțurile ei erau asaltate de limba lui insistentă, de zgârieturile fine ale bărbii lui, de degetele lui care îi provocau fiori și de mirosul de whisky din respirația lui. Nu se simțea deloc dezgustată, se simțea atrasă într-o lume interzisă.

Dar făcu un pas rapid înapoi când el își coborî brațul și când limba lui ieși din gura ei. Bănuia că se plictisise de lecție și nu avea nici o îndoială că nu era mai mult de atât.

Îi confirmă când spuse:

– La asta trebuie să te aștepți.

Brooke voia să fugă din cameră, dar rămase pe poziții. Știa ce va face tatăl ei dacă refuza să se mărite cu lordul Wolfe. Respiră profund ca să se calmeze și își aranjă o șuviță de păr, apoi văzu paharul și sticla de whisky de pe noptieră. Lupul bea în timpul zilei? Asta nu era bine. Sau poate bea ca să își aline durerea?

– Ai dureri?

– De ce mai ești aici? mormăi. O privi încruntat. Contează?

– Dacă ești un bețiv, atunci contează.

– Atunci, da, sunt un bețiv.

Brooke țâțâi. Chiar nimic din întâlnirea lor nu avea să meargă bine? Aproape că avuseseră o conversație normală când o întrebase de vârsta ei. Încercă să deschidă din nou subiectul.

– Ți-am spus când e ziua mea. A ta când e?

– A fost săptămâna trecută.

– Deci tocmai ai împlinit 25 de ani și te aștepți să mori în următoarele douăsprezece luni?

– Sau, datorită fratelui tău, în câteva zile din cauza rănii. Dar de unde știi despre blestem?

– Am auzit despre el aseară, la han.

– Și nu te-ai speriat?

– Nu cred în așa ceva, deci nu.

– Păcat!

Brooke înțepeni.

– Poftim?

– Ești sora bărbatului responsabil de moartea surorii mele. Niciodată nu vei fi bine-venită aici.

Dumnezeule, ce făcuse Robert? Îi luă o clipă să înțeleagă cât de mult o ura bărbatul din fața ei. Bineînțeles că o ura dacă Robert îi făcuse rău surorii lui.

– Ce a făcut?

– Nu te preface că nu știi!

Brooke nu știa cum să înfrunte atâta furie. Dacă nu era bine-venită asta însemna că nu avea de gând să se însoare cu ea? Și atunci de ce acceptase să o vadă? Și de ce încercase să o șocheze cu sărutul acela?

– Vrei să plec de la Rothdale?

– Da.

Icni și se întoarse, mergând direct către ușă. Dacă s-ar fi mișcat mai repede nu l-ar fi auzit adăugând:

– Dacă asta vrei.

Se opri.

– Știi prea bine că alegerea nu-mi aparține, zise cu amărăciune.

– Nici mie! mârâi în urma ei.

Capitolul 12

Pe palierul de la etaj, Alfreda stătea la capătul holului unde Gabriel încerca să tragă cu urechea la ușa lordului Wolfe. Se apropie și ea ca să facă același lucru, dar el se dădu înapoi.

– Stai! Cred că o să iasă, spuse în grabă, șoptind.

– Nu a mers bine? întrebă Alfreda încruntată.

– Se pare că nu.

După câteva momente, când ușa tot nu se deschise, amândoi își lipiră urechile de ea. Alfreda îl văzu pe Gabriel zâmbind, de parcă făcea asta tot timpul. Alfreda își făcea griji pentru Brooke și nu ar fi ezitat să intre fără permisiune dacă ar fi considerat că Brooke avea nevoie de ajutor. Amuzamentul lui Gabriel o enerva. Nu-i plăcea să împartă nici un fel de intrigă, chiar și una atât de nesemnificativă precum trasul cu urechea, cu un tip atât de impertinent.

Undeva la jumătatea distanței dintre pat și ușă, Brooke se lupta să-și păstreze cumpătul. Înțelegea furia lordului Wolfe. Tatăl ei fusese la fel de furios după ce plecase emisarul prințului. Bărbații ca ei, obișnuiți să controleze totul în jurul lor, se împotriveau când trebuiau să accepte ordine de la persoane mai puternice decât ei. Dar Brooke nu trebuia să suporte furia lor când nu ea fusese cea care o cauzase. Robert fusese de vină.

„Ești sora bărbatului responsabil de moartea surorii mele."

Brooke nu se îndoia că fratele ei era capabil de lucruri perfide, dar de crimă? „Responsabil" putea să însemne multe lucruri. Dar nu-i putea cere din nou o explicație lupului, oricât de mult o măcina curiozitatea, nu după felul în care reacționase când deschisese subiectul. Putea să se ridice din pat și să ceară ochi pentru ochi și să o omoare. Nu știa de ce e capabil, iar el nu avea de gând să-i arate.

Nu plecă din cameră. Era suficient de furioasă pentru că refuzase să mai fie politicos, încât se apropie iarăși de pat. Sigur credea că reușise să o facă să plece. Ce dezamăgire pentru el!

Dar nu părea dezamăgit, deși avea o sprânceană ridicată. Aștepta să pornească o ceartă? Spera asta? Sau era doar curios să afle de ce nu fuge?

Când se uită la vicontele pe jumătate dezbrăcat din fața ei, se bucură că fusese crescută de Alfreda, care era o persoană cu picioarele pe pământ și nu de o lady respectabilă. Altfel ar fi fost mult mai rușinată de goliciunea lordului Wolfe. Observă broboanele de transpirație de pe frunte. Era vară, dar nu era atât de cald. Probabil avea febră. Păși mai aproape de pat și se uită la rana de pe coapsa stângă, încercând să-și dea seama dacă era inflamată.

– Nu te deranjează să vezi lipitorile? o întrebă, uitându-se la ea.

– Nu simt repulsie față de ceva care ajută la vindecare.

Brooke știa câteva ierburi care l-ar fi ajutat mai mult decât lipitorile, dar nu-i spuse asta.

– Pot să mă uit? întrebă.

Fără să aștepte răspunsul lui, apăsă cu degetul pe marginea rănii, lângă copci, ca să vadă dacă iese lichid galben din rană. Nu-i trecu prin cap, cel puțin nu pe moment, că nu ar fi trebuit să-l atingă și că încălca regulile de bună purtare. Simți cum obrajii i se înroșesc, dar încercă să nu se mai gândească la asta, mai ales că el fusese primul care încălcase reguli mai importante când o chemase în camera lui, fiind pe jumătate dezbrăcat și când o sărutase!

– Copcile par recente.

– De unde știi?

În vocea lui simți iritare. Era clar că, din anumite motive, nu voia ajutorul ei. Dar ea avea motive, însă nu plănuia să-i explice că din ură pentru fratele ei i-ar fi făcut o imensă plăcere să vindece rana dușmanului lui de moarte. Nu ar fi ajutat-o cu nimic dacă lupul murea, decât dacă erau căsătoriți. Să-l ia naiba pe Robert pentru că îi băgase ideea asta în cap.

– În jurul copcilor e sânge proaspăt și nu din cauza lipitorilor, răspunse cu ochii ațintiți la rana lui. Cred că nu ai respectat indicațiile doctorului.

– *Tu* ești motivul pentru care a trebuit să-mi pună iar copci astăzi.

Serios? Chiar avea de gând să dea vina pe ea și pentru asta? Pentru că era prea încăpățânat ca să rămână în pat și să se vindece?

Brooke tot nu-l privi în ochi, de frică să nu fie iar captivată de privirea lui sau speriată încât să plece.

– Foarte bine. Faptul că rana s-a redeschis înseamnă că s-a drenat și asta va ajuta la vindecare mai repede decât lipitorile.

– De unde știi?

Cum putea să răspundă fără să dezvăluie prea multe despre ea? Vag!

– Toată lumea știe asta în Leicestershire. Și există metode mai rapide de a vindeca infecția.

– O femeie doctor? Sunt impresionat că ai găsit o școală unde să înveți.

Brooke auzi sarcasmul. Dar avea dreptate, nici o școală nu ar fi învățat-o. Dar o învățase Alfreda. Nu putea să permită ca starea lui să se înrăutățească, indiferent dacă avea să sufere pentru asta mai târziu.

– Ești conștient că ai putea să-ți pierzi piciorul dacă infecția se răspândește? Lipitorile nu sunt suficient de aproape de rană încât să ajute cu adevărat și vor suge mai mult sânge sănătos decât infectat.

Dominic pufni.

– Părerea ta nu e una specializată, așa că nu te aștepta să cred că știi despre ce vorbești. Doctorul Bates mi-ar fi spus dacă starea mea de sănătate ar fi atât de precară cum spui tu. În câteva zile doctorul se va întoarce și îți va demonstra că te înșeli.

Din perspectiva *lui,* logica lui era sănătoasă... ca a oricărui bărbat. La fel ca majoritatea bărbaților, nu putea concepe ca o femeie să știe mai multe decât un bărbat despre acest subiect.

Se dădu înapoi ridicând din umeri.

– Vei face ce vrei, bineînțeles. Dar dacă te răzgândești, camerista mea, Alfreda, are foarte multe cunoștințe despre ierburile medicinale și ar putea să te ajute, dacă pot să o conving să facă asta.

– Să o convingi? râse batjocoritor. Este o servitoare. Îi dai un ordin...

– Nu, n-o să fac asta. Ea m-a crescut. Din prima săptămână de viață mi-a fost o mamă mai bună decât propria mamă. Nu o consider o servitoare și nu voi face niciodată asta. Întotdeauna a ajutat doar oamenii care nu-și permit să se ducă la un doctor, ceea ce înseamnă că nu a ajutat vreo lady sau vreun lord până acum. Așa cum am spus, pot să încerc să o conving să se uite la rana ta, dar s-ar putea să refuze să-și încalce propria regulă.

– Deci e o vindecătoare, doar că nu una tradițională? presupuse el.

Brooke nu-i răspunse. Nu avea de gând să-i dezvăluie secretele Alfredei. Nici măcar nu ar fi trebuit să se ofere. Mai putea supraviețui câteva zile.

Dar tăcerea ei îl îndemnă să continue:

– Știu că există vindecători care au învățat singuri prin cunoștințele transmise din generație în generație și care tratează oamenii în zonele în care nu există doctori. Aici, în nord, avem noroc că există un doctor aproape. Dar de ce servitoarea ta nu vrea să trateze nobili?

Dezvăluise prea multe! Gândurile i-o luau razna pentru că era atât de aproape de el.

– E o vrăjitoare?

Brooke se albi la față când îl auzi.

– Nu fi absurd! Nu există așa ceva.

– Ba există. Familia mea a fost blestemată de o vrăjitoare.

Chiar credea că a fost blestemat? Nu-i venea să creadă. Doar era un bărbat educat, nu? Ar trebui să știe mai bine decât să se încreadă în superstiții. Dar apoi realiză că va folosi presupusul blestem ca să o facă să fugă. Probabil credea că, dacă o convinge că el crede în blestem, va crede și ea. Ha! Nu avea să cadă în capcana lui.

Nu mai spuse nimic despre blestemul familiei lui. În schimb, închise ochii. Aparent, rămăsese fără puteri. Nu ar fi trebuit să se întâlnească încă. Era mai bine să fi așteptat până îi scădea febra și nu mai avea dureri.

– Ar fi bine să te odihnești dacă vrei să supraviețuiești până când se întoarce doctorul, spuse senină și se întoarse spre ușă.

– Poți să vorbești cu servitoarea ta, zise el, deschizând ochii. Dar de ce vrei să mă ajuți?

Nu se aștepta să cedeze și se întoarse spre el.

– Pentru că o să fii soțul meu.

Dominic mârâi când auzi răspunsul ei. Brooke ridică o sprânceană întrebându-l parcă dacă va fi el cel care va încălca ordinul prințului.

– Deci crezi că mă poți face să te iubesc pentru că mă vindeci?

– Absolut deloc. Cred că vei găsi multe alte motive pentru care să mă iubești.

Nu-i plăcu răspunsul ei și bombăni cu răutate:

– Te înșeli, Brooke Whitworth. Nu-mi face plăcere să stai în casa mea și n-ar trebui să te simți bine-venită, pentru că nu ești.

Brooke își îndreptă spatele. Fusese politicoasă, chiar se oferise să-l ajute.

– Atunci spune-mi să plec.

N-o făcu. Bineînțeles că nu. Îi dăduse deja de înțeles că voia ca ea să plece din proprie inițiativă.

– Exact cum bănuiam, spuse cu amărăciune. Trebuie să mă suporți, așa cum și eu trebuie să te suport pe tine, oricât de mult am detesta lucrul ăsta.

Capitolul 13

Brooke era prea supărată ca să-și dea seama că Alfreda era printre oamenii care așteptau la ușa vicontelui. Se întoarse cu spatele la ei și începu să alerge pe coridorul îngust care ducea la turnul spre care Gabriel o condusese mai devreme. Se uită în sus, pe scările spiralate, și văzu doar o lumină slabă în capătul lor. Dar începu să urce scările. Voia să vadă cu ochii ei unde intenționase lupul să o trimită. Când ajunse în capătul scărilor, se albi la față. În turn nu era nimic altceva decât niște pânze de păianjen.

Ferestrele erau mici și înguste, iar lumina soarelui abia pătrundea înăuntru. Nu era un dormitor, era o celulă.

– Ei bine, spuse Alfreda care venise să se uite peste umărul ei. Acum știm.

– Și trebuie să-i mulțumim lui Gabriel pentru că nu trebuie să dorm pe podea în noaptea asta.

– Să nu-i mulțumești. O să găsesc eu o cale... dacă încetează să mă mai enerveze.

Brooke se întoarse și o luă în brațe pe Alfreda, pentru că în momentele acelea avea nevoie de o îmbrățișare. Nu voia să stea în casa asta. Nu voia să se mai certe cu Dominic Wolfe. Dacă își pierduse cumpătul atât de repede fiind rănit și bolnav, numai Dumnezeu știa ce se putea întâmpla când se însănătoșea. Dacă avea să se întâmple asta. Poate că nu trebuia să o roage pe Alfreda să intervină și era mai bine să lase natura și un doctor incompetent să-și facă treaba.

– Dacă nu e un lup adevărat, totul va fi în regulă, spuse Alfreda, mângâind-o încurajator pe spate.

Brooke realiză că spusele Alfredei erau menite să detensioneze atmosfera, din moment ce nici una din ele nu credea că era cu adevărat un lup. Aprecia încercarea Alfredei, deși nu avu nici un efect. Pe drumul către proprietatea vicontelui de Rothdale, își păstrase o urmă de speranță că vor ajunge să se înțeleagă – dacă nu refuza să o ia de soție.

Dar acum că știa cât de mult îi ura familia, speranța ei dispăruse.

Era un gând atât de deprimant și o situație atât de tristă! Dacă l-ar fi cunoscut pe Dominic Wolfe în alte circumstanțe, probabil că s-ar fi simțit foarte atrasă de el. Era tânăr și atrăgător. Poate alta ar fi fost situația, poate ar fi curtat-o, dacă familia ei ar fi fost de acord. Nu, asta era ce ar fi trebuit să se întâmple, nu ce ar fi putut să se întâmple având în vedere că era doar un viconte. Tatăl ei ar fi vrut mai mult, nu pentru ea, ci pentru el. Oricum nu mai conta, din moment ce Dominic o disprețuia și intenționa să o facă să-l disprețuiască la rândul ei. Îi arătase asta foarte clar.

– Lupul mă urăște. Vrea să fug, spuse Brooke și se întoarse către scări, hotărâtă să plece din camera aceea îngrozitoare.

– Ne așteptam la asta.

– Știu. A fost o idioțenie să cred că ar putea să mă placă și că nu o să mă urască imediat pentru că sunt sora lui Robert.

– Nu, ai fost doar optimistă. Dar dacă fugi, acasă nu vei avea parte de o viață plăcută.

– Părinții mei nu vor *avea* o casă dacă fac asta.

– Atunci trebuie să ne gândim că există modalități de a avea un mariaj, fără să fie cu adevărat unul.

– Să ne prefacem?

Alfreda se opri în capătul scărilor.

– Cred că e prea devreme să discutăm despre asta, dar mă refer să vă puneți de acord să nu aveți o legătură intimă, clarifică Alfreda. Ai fi surprinsă de câte ori s-au făcut asemenea aranjamente de-a lungul secolelor, când familiile, în special cele nobile, trebuiau să se unească din diferite motive care nu aveau nimic de-a face cu dragostea sau stima, ci cu pământurile, puterea sau bogăția. De obicei, e nevoie de un moștenitor înainte, dar apoi soțul și soția își pot vedea de viața lor, chiar pot trăi în case diferite, dacă se pun de acord.

Lui Brooke i se păru o idee promițătoare.

– Chiar e adevărat ce spui sau încerci doar să-mi dai speranțe?

– A funcționat?

– Deci nu e adevărat?

– Ba da. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știi pentru că părinții tăi au mers să socializeze la Londra fără tine. Dar mama a lucrat în Londra înainte să mă nasc eu și să se mute la țară. Știa multe bârfe din marele oraș și îi plăcea să-mi povestească ce se întâmplă în casele nobililor.

– Și dacă unele cupluri chiar se urăsc, de ce nu acceptă un asemenea angajament?

– Pentru că soțul va face oricum ce vrea și e posibil să nu-i pese de sentimentele soției, decât dacă îi este frică de familia ei.

Asta îi dădea puțină speranță. Dură doar o clipă.

Brooke oftă.

– Lupului nu-i e frică de familia mea, ba din contră. Nu m-ar mira să vrea să ne omoare pe toți din cauza a ceea ce a făcut fratele meu.

– Știm ce a făcut?

– Tot ce am aflat este că îl învinuiește pe Robert pentru moartea surorii lui. A devenit mult prea furios pe mine ca să-i pot cere mai multe detalii.

– E un motiv bun pentru un duel, dar este un motiv și mai bun ca fratele tău să fie întemnițat sau spânzurat. Mă întreb de ce nu a încercat asta.

– Pentru că vrea să fie el cel care îl omoară pe Robert. Duelurile sunt dovada acestui lucru.

– Posibil, recunoscu Alfreda. Putem afla ce s-a întâmplat de la servitorii de aici.

– L-am întrebat pe Gabriel, dar mi-a spus că ar trebui să vorbesc cu Dominic despre asta. Presimt că nimeni de aici nu vrea să vorbească despre asta.

– Cu tine, nu. Dar servitorii vorbesc cu alți servitori. Lasă-mă să încerc... Deci ai decis să fii tu însăți cu el?

– Nu aveam de gând, dar m-a enervat atât de tare, încât nu am putut să-mi ascund sentimentele.

– Presupun că te-a provocat.

– Intenționat.

– Da, dar asta nu îi spune prea multe despre tine, nu-i așa, dulceață? Nu îi arată că râzi des, că nu ești răzbunătoare nici dacă ai motive, că ai o inimă bună și caldă, în ciuda familiei din care vii.

Brooke oftă.

– Să-i sugerez un mariaj de formă nu l-ar face decât să râdă, pentru că ar fi soțul care face ce îl taie capul fără să-i pese de sentimentele mele. În plus, nu vrea să se însoare cu mine, mi-a spus asta clar. Vrea doar să plec, iar eu nu pot face asta.

– Vrei o licoare de dragoste?

Brooke clipi uimită și izbucni în râs.

– Nu există așa ceva.

– Ba da, există ierburi, iar eu mai am câteva, care stimulează... Sătenii numeau tonicul pe care îl făceam din ierburile astea licoarea dragostei pentru că stimulează dorința, iar oamenii consideră pasiunea egală cu dragostea. Dar dacă lupul hotărăște brusc să se culce cu tine, atunci ar privi căsătoria cu alți ochi, iar de acolo lucrurile ar putea evolua în bine.

– M-a sărutat deja.

– Da?

– Dar a fost doar o încercare de a mă speria. A devenit destul de furios când nu a funcționat.

Alfreda ridică o sprânceană.

– Ți-a plăcut când te-a sărutat?

– Nu m-a deranjat. A fost... surprinzător.

Alfreda păru mulțumită.

– E un început minunat, dulceață.

– Pentru mine, nu pentru el. Nu e deloc respingător. Nu m-ar deranja deloc să fie soțul meu – dacă nu m-ar urî.

– Abia l-ai cunoscut. Suntem aici de câteva ore. În timp nu o să te mai urască.

– Nu ai de unde să știi asta, Freda. Și nu, nu-i da una din licorile astea despre care vorbeai. E mult prea furios ca să vreau să mă dorească. Ar putea fi foarte neplăcut.

– Atunci o să fie ultima soluție.

Alfreda îi făcu cu ochiul.

Brooke își dădu ochii peste cap înainte să-i vorbească despre starea de sănătate a lui Dominic.

– Că veni vorba de ierburile tale, ai fi dispusă să te uiți la rana pe care i-a provocat-o Robert? Nu se vindecă și pare să aibă febră.

Alfreda pufni.

– Doar pentru că ți-e milă de toți câinii bolnavi pe care îi întâlnești, nu înseamnă că trebuie să-ți fie și de un lup.

– Ultimul lucru pe care îl simt pentru el e milă.

– Și atunci de ce vrei să-l ajutăm?

– Pentru că s-ar putea ca după aceea să fie mai rezonabil și să nu-l mai vadă doar pe Robert când se uită la mine.

– Întâi vom merge să luăm prânzul și îi vom acorda puțin timp ca să se gândească la tine și să-și dea seama ce favoare i-a făcut prințul

regent. Alfreda o cuprinse de talie și începură să meargă pe hol. În plus, nu ne grăbim să-l ajutăm după ce te-a insultat.

– Ai tras cu urechea! o acuză Brooke pe Alfreda când realiză că folosea cuvintele pe care i le spusese lupului.

Alfreda nu recunoscu și dădu din cap în direcția turnului.

– Vorbesc despre camera din care am plecat. Asta a fost o insultă, dulceață, cea mai rea dintre toate.

Brooke fu de acord, dar zâmbi larg.

– Prânzul e o idee minunată. Nu cred că starea lui o să se înrăutățească în următoarele ore.

Capitolul 14

Brooke și Alfreda găsiră o bucătărie mare în colțul vestic al casei. Înăuntru erau doi bărbați, patru femei și doi copii care munceau. Doi membri ai familiei Biscane, trei membri ai familiei Cotterill, un membru al familiei Jakeman și alți doi care nu aparțineau nici uneia dintre cele trei familii care lucraseră în „casa mare", așa cum o numeau ei, de sute de ani. Dar cele două aflară despre asta abia când Alfreda se supără când prânzul le fu servit în sufragerie.

Brooke se simți descurajată când se uită în farfurie. Era evident o altă tactică de-a lupului de a le face să plece din casă. Dar Alfreda era vânătă de furie când văzu că prânzul lor era format din două felii subțiri de pâine arsă și nimic altceva, nici măcar o bucățică de unt.

– Vino cu mine, spuse Alfreda, mergând direct spre bucătărie.

Brooke fu de acord că trebuiau să facă ceva în legătură cu modul în care erau tratate, dar nu se aștepta la modul de abordare al Alfredei. Întâi, Alfreda le ceru servitorilor să se prezinte. Când își spuseră numele și slujbele cu teamă, o priviră agitați pe Brooke. Probabil că nu erau obișnuiți ca o lady să vină pe teritoriul lor, dar și ea îi derutase când se așezase la masa din bucătărie. Nu știau că era obișnuită să mănânce în bucătărie.

Marsha Biscane, bucătăreasa, era cea mai în vârstă dintre femeile din bucătărie. Era scundă, blondă, iar ochii ei aveau în jur riduri de expresie, care arătau că era o fire veselă. Din păcate, nu părea deloc veselă acum, când stătea țeapănă, părând ofensată de prezența lui Brooke și a Alfredei.

Alfreda o arătă cu degetul.

– O să ne oferi un prânz decent, dacă nu vrei să te umpli de negi.

Marsha se înroși peste măsură.

– Doar respect ordinele stăpânului.

– Să ne înfometezi? Câți negi vrei? Pot să fiu foarte darnică.

Brooke aproape că pufni în râs, dar ceilalți servitori păreau îngroziți. Dar să sperie servitorii nu era o idee bună, mai ales dacă ajungea să se mărite cu Dominic.

– Glumește, îi spuse Marshei.

– Nu pare să glumească.

– Are un simț al umorului mai ciudat, o asigură Brooke înainte să spună hotărâtă: Presupun că știți că trebuie să mă căsătoresc cu stăpânul vostru și că va trebui să îi port copiii, iar pentru asta am nevoie să fiu sănătoasă. Puteți să fiți de acord că nu a vorbit serios când v-a spus să ne hrăniți cu resturi sau puteți pleca din bucătărie și să ne lăsați să ne pregătim singure de mâncare.

– Și ar trebui să țineți minte că în momentul în care Lady Whitworth va deveni Lady Wolfe, ea va fi cea care se va ocupa de gospodărie, adaugă Alfreda așezându-se la masă. Dacă vă place să aveți o slujbă, ar trebui să vă gândiți că, din cauza febrei, lordul Wolfe nu era tocmai rațional când v-a dat ordinele pentru stăpâna mea.

Urmă o liniște mormântală. Poate că nu era cel mai bun moment ca Raston să-și facă apariția și să sară în poala Alfredei. Sau poate era. Cuvântul „vrăjitoare" se auzi de la mai multe persoane, dar bucătăreasa umplu grăbită două farfurii și le puse pe masă. Oare toți servitorii din casă erau superstițioși? Posibil. Dar nu voia ca ea și Alfreda să fie tratate ca niște paria *dacă* ajungeau să locuiască în casă, așa că trebuia să îi liniștească pe angajați.

Încercă să fie politicoasă.

– Mi-a părut rău să aud despre sora lordului Wolfe. Când a murit?

– S-a întâmplat acum vreo doi ani și... Fata, pe nume Janie, își șterse o lacrimă și continuă furioasă: Nu vorbim despre moartea domnișoarei Eloise. Va trebui să-l întrebați pe stăpân despre asta.

Brooke se întrebă de ce nimeni nu vorbea despre moartea ei, dar nu insistă. Poate că servitorii nici nu știau ce se întâmplase. Dar se întrebă de ce lupul așteptase atât de mult ca să-l provoace pe fratele ei la duel, când sora lui murise în urmă cu doi ani.

Alfreda era încântată de mâncare și se mai relaxă puțin. Încercând să-i convingă că nu era o vrăjitoare, le mulțumi pentru mâncare și îi făcu să fie mai comunicativi, după ce le spuse câteva povești amuzante despre Leicestershire.

Marsha se apropie mai întâi de Brooke sau, cel puțin, nu mai fu așa de încordată și formală. Se simțea mai bine în prezența nobililor decât ceilalți servitori, probabil din cauza poziției pe care o avea în casă, și păru încântată când Brooke îi lăudă plăcinta, ba chiar râse

când Brooke le povesti cum încercase să-și împerecheze iapa când avea 14 ani, înainte să i se facă frică și să renunțe.

Marsha era mama lui Gabriel și mătușa tinerei Janie. După ce Marsha lăsă garda jos, Brooke înțelese de unde moștenea Gabriel atitudinea pozitivă și relaxată.

Înainte ca Brooke și Alfreda să plece din bucătărie, Marsha îi spuse nepoatei ei:

– Du-te și spune-i stăpânului că îi hrănesc copiii.

– Dar nu are copii, spuse Jane confuză.

– Va avea într-o zi și va înțelege. Tu doar spune-i.

Brooke își ascunse un zâmbet. Femeia ar fi putut să păstreze secret faptul că le hrănea cu adevărat, dar era evident că Marshei nu-i era frică de lup. Iar acum nu părea să-i mai fie frică nici de Alfreda, deci Brooke își îndeplinise un obiectiv.

Când se întoarseră la etaj, după prânz, îl găsiră pe Gabriel așteptând în fața ușii lordului Wolfe.

– E supărat pe mine. Nu vrea să mă lase să intru. Dar acum că sunteți aici, mă puteți ajuta distrăgându-i atenția ca să nu mă mai dea afară, mormăi el.

– Doarme? presupuse Alfreda.

– Mă îndoiesc. E prea încăpățânat ca să se odihnească. A fost al naibii de greu să-l ținem în pat, ăăă, vă rog să mă iertați, dar a fost greu.

Din moment ce nici Dominic, nici Alfreda nu voiau să deschidă ușa să vadă dacă Dominic era treaz, o făcu ea și intră în cameră.

– E curajoasă, nu-i așa? îl auzi pe Gabriel șoptind în urma ei.

Era tulburător să-și dea seama că și prietenul lui Dominic era precaut în preajma lui. Când își aruncă privirea în alcov văzu că lupul nu dormea. Își ațintă imediat ochii asupra ei și se încruntă. Dar Brooke se apropie de pat cu cei doi companioni.

– ÎnsoțitoareA mea, accentuă Brooke, Alfreda Wichway.

– Atât de mult ți-a luat să o convingi? o întrebă Dominic.

Brooke nu realizase că, atunci când el fusese de acord să o aducă pe Alfreda în camera lui, se așteptase ca asta să se întâmple imediat.

– Nu, am vrut să iau prânzul, spuse Brooke, asumându-și vina.

– Deci m-ai lăsat să aștept pentru un fleac? întrebă el acru.

– Nu a făcut așa ceva, interveni Alfreda pe un ton deloc împăciuitor. Atât de mult i-a luat să mă convingă. Și încă nu sunt convinsă. O să mă uit la rană, cu permisiunea dumneavoastră.

Primise două replici, iar ambele îi arătau că nu îl plăcea. Nu mai spuse nici un cuvânt și încuviință ușor din cap. Brooke bănuia că îl deranja să fie la mila dușmanilor lui. Probabil se simțea la fel de rău pe cât arăta dacă era de acord cu asta. Chiar credea că era în pericol să-și piardă piciorul, așa că ajutorul lor era bine-venit.

Alfreda doar aruncă o privire.

– E o infecție gravă, Lord Wolfe. Trupul dumneavoastră se luptă cu ea din toate puterile și de aceea aveți febră și frisoane.

Dominic nu confirmă cum se simțea.

– Deci ești vindecătoare? o întrebă.

– Nu aș spune asta despre mine. Sunt doar foarte familiarizată cu diferite remedii care se cunosc din timpuri străvechi, ca majoritatea femeilor care locuiesc la țară. Puteți să continuați cu tratamentul prescris de doctor sau pot găsi niște ierburi care să facă același lucru, dar mai repede.

Brooke știa că Alfreda nu voia ca oamenii din Rothdale să știe că amândouă erau deja pregătite pentru astfel de urgențe. De aceea nu-și adusese cu ea săculețul cu poțiuni, alifii, instrumente și ierburi. Cu cât lumea știa mai puține despre abilitățile ei, cu atât mai bine.

– Există o astfel de plantă aici? întrebă Dominic.

Când Alfreda nu-i răspunse, Brooke interveni:

– Am adus câteva ierburi din Leicestershire. Probabil se referă la una dintre ele.

– Va trebui să scoatem astea, spuse Alfreda atingând lipitorile. Sau putem aștepta până cad. Dacă ați mai fost tratat cu lipitori, atunci știți că lasă în urmă răni mici care sângerează. O să vă mănânce înainte să o facă rana cauzată de glonț. Dar să nu vă scărpinați. Scărpinatul nu va face decât să agraveze infecția.

– Nu mă mai trata ca pe un copil.

Își trecu mâna peste coapsă ca să dea singur lipitorile la o parte.

Ochii lui Brooke sclipiră când văzu cât era de nerăbdător. Nici mâna Alfredei, nici lipitorile nu mai erau acum pe el.

– Domnule, asta a fost... dăunător. Aveam timp...

– Dacă mă mai insulți o dată...

Lupul nu apucă să termine amenințarea, dar era evident că asta intenționa. Brooke se miră că Alfreda nu era deja în drum spre ușă. Cum îl insultase Alfreda? Pentru că nu îi sărise imediat în ajutor? Poate ghicise, la fel ca Brooke, că Alfreda dorise de fapt să spună

„prostesc" în loc de „dăunător". Sau poate din cauza febrei își imagina insulte.

Era posibil. De fapt, toată mojicia lui de până acum ar fi putut fi din cauza febrei și a stării precare. Sau era doar o dorință din partea ei.

Dacă cineva fusese insultat, aceea era Alfreda. Brooke se gândi să o scoată de acolo și să lase soarta să se ocupe de lup. Ce bine era dacă ar fi putut face asta! Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să sfideze pe toată lumea, inclusiv pe prințul regent. Dar, legal, soarta ei era încă în mâinile părinților ei, și ei o aruncaseră în gura lupului. Dacă se supăra acum, nu ar fi făcut altceva decât să se facă de râs după aceea pentru că nu putea să mai plece de aici. Trebuia să mai aibă de-a face cu Dominic Wolfe, iar dacă el avea motive să-i fie recunoscător, atunci interacțiunile lor aveau să fie mai liniștite.

– Cu cât petrecem mai puțin timp aici, cu atât mai bine, îi spuse nervoasă Alfredei.

O spusese intenționat, pentru ca Dominic să-și direcționeze furia către ea și nu către Alfreda. Spera că asta îl va face să o dea afară din casă. Dacă exista vreun moment în care putea face greșeala asta, acela era când era nervos. Dar nu-l auzi spunând cuvintele la care spera, nici nu se uită la ea. Încă o privea urât pe Alfreda.

Surprinzător, Alfreda încă voia să-i ofere ajutorul.

– Păcat că doctorul dumneavoastră nu se pricepe mai bine să folosească un ac. Veți rămâne cu o cicatrice urâtă. Putem să o facem mai netedă.

– Tu sau ea?

– Eu, milord.

– Atunci spune „eu", la naiba.

Alfreda se încordă și se dădu înapoi.

– Nu sunt slujitoarea dumneavoastră, ci a ei. Să nu presupuneți...

– Chiar vrei să mă înfrunți? o întrerupse Dominic nervos.

– Nu vă înfrunt, doar vă spun cum stau lucrurile, insistă Alfreda.

– Ai grijă, femeie! Dacă ajungem să ne căsătorim, eu voi fi cel care te va plăti.

– Puteți face asta, dar nu e nevoie. Țin la Lady Whitworth. Îi voi fi alături cu sau fără bani.

Alfreda îl enerva din ce în ce mai tare, cu fiecare cuvânt. Brooke își dădu seama de asta după expresia lui care devenea din ce în ce mai feroce.

– Cred că ar trebui să dispari din fața ochilor mei, mârâi într-un final.

Alfreda era deja pregătită să facă asta. Brooke rămase fără cuvinte când își văzu prietena ieșind din cameră. Când se uită înapoi la mizerabilul nerecunoscător din pat, în ochii ei verzi licărea mânia.

– Ai făcu un lucru foarte dezagreabil, Lord Wolfe, având în vedere că era aici să te ajute pentru că am rugat-o eu.

– Pare că m-am vindecat în mod miraculos datorită vreuneia dintre voi? îi răspunse el.

– Arăți ca un monstru care e hotărât să fie un bădăran nepoliticos. Poate să te ajute. Te-ai vindeca mai repede, din păcate!

Brooke ieși din cameră și trânti ușa în urma ei. Sunetul satisfăcător nu o ajută să fie mai puțin furioasă.

Capitolul 15

Ochii care nu se văd se uită. Brooke și-ar fi dorit atât de mult ca zicala să fie adevărată. Dar Dominic Wolfe folosise un singur cuvânt care să-i tempereze furia înainte să ajungă în camera ei. *Dacă*. Spusese „dacă ajungem să ne căsătorim..." Oare chiar se mai gândea la ceva care să împiedice căsătoria lor?

O găsi pe Alfreda trântită pe unul din scaunele pentru citit. Slujitoarea ei părea obosită. La fel ca Brooke, nu era deloc obișnuită cu astfel de înfruntări.

Brooke se trânti pe pat, cu picioarele atârnând în laterală.

– E insuportabil. Trebuie să ne gândim la alte variante.

– Nu mă așteptam să fie atât de frumos, spuse Alfreda.

– Ce legătură are asta cu ce se întâmplă?

– Păi, mă gândesc că asta îl face mai suportabil, cel puțin pentru tine.

Brooke pufni.

– Sau nu. Dar încă nu știm ce fel de om e cu adevărat. Un om care suferă nu este cea mai bună versiune a lui.

Brooke știa să citească oamenii, dar singurul lucru pe care îl observase la lup fusese că era un om deplorabil.

– Nu are o versiune „mai bună", spuse ea.

– Atunci ar trebui să aștepți și să fii sigură de asta. Și ce alte opțiuni avem?

Lui Brooke îi venea să plângă.

– Nu știu! Trebuie să mai existe ceva. Altceva decât să-l otrăvim, așa cum vrea fratele meu.

– Dacă plecăm de aici, nu ne putem întoarce acasă.

– Știu.

– Nu vor face altceva decât să te trimită înapoi aici.

– Știu! Și probabil că aveau să o și bată.

Nu era suficient de mare încât „nu"-ul pe care îl spunea ea la altar să conteze în fața „da"-ului părinților ei.

– Atunci mergem în altă parte, spuse Alfreda după câteva momente de tăcere.

Brooke văzu o rază de speranță.

– Vorbesc bine franceza.

– Suntem în război cu oamenii ăia. Nu putem merge acolo. Vor crede că suntem spioni și ne vor spânzura.

– Scoția nu e departe.

– Exact, e prea aproape. Acolo ne-ar găsi repede.

– Putem lua o corabie. Țărmul nu poate fi departe.

– O zi sau două, dar ai suficienți bani de la mama ta pentru o asemenea călătorie? Și să supraviețuim până când ne dăm seama cum putem câștiga bani ca să trăim?

Brooke se gândi că avea destui bani pentru călătorie, dar, probabil, nu suficienți ca să se întrețină pentru mult timp. Simți lacrimile care erau gata să curgă.

– Sau putem să ne furișăm înapoi la Leicestershire și să luăm banii pe care i-am ascuns în pădure.

Brooke începu să râdă aproape isteric.

– I-ai îngropat?

– Bineînțeles. Am bănuit că s-ar putea să nu rămânem aici. Și chiar dacă am rămâne, m-am gândit că vei dori să pleci din când în când și poți folosi scuza că îți vizitezi părinții. În orice caz, m-am gândit că ne vom întoarce la Leicestershire la un moment dat. Dar îți dai seama că, oriunde am merge, tot am putea fi găsite. Părinții tăi au prea multe de pierdut. Vor trimite o armată de lachei după tine.

– Dar va fi prea târziu. Prințul regent le va lua totul până atunci.

Alfreda ridică o sprânceană.

– Chiar vrei să le faci asta? Să-i faci asta mamei tale?

– Nu-i pasă de mine, insistă Brooke. Mie de ce mi-ar păsa de ea?

– Pentru că îți pasă. Și pentru că și ei îi pasă. Știu că nu-ți place să auzi asta, dulceață, dar chiar îi pasă. Nu știu de ce încearcă să ascundă asta, dar sigur are un motiv foarte bun. Te-ai gândit că poate face asta din cauza tatălui tău? Când un bărbat hotărăște că ceva nu are valoare, toată lumea din preajma lui trebuie să fie de acord sau să suporte consecințele.

Brook clătină din cap, deloc convinsă. Harriet se purtase ca o mamă de prea puține ori. Deși se implicase mult în planuirea sezonului ei la Londra, de parcă ar fi fost mai nerăbdătoare decât

Brooke, asta nu compensa anii de neglijență, faptul că nu o îmbrățișase niciodată și că nu-i spusese niciodată „te iubesc". Brooke nici măcar nu avea voie să mănânce cu părinții ei. Robert, în schimb, da. Dar Alfreda avea dreptate. Nu-i putea face asta mamei ei. Și-ar fi frânt propria inimă.

Rămasă fără opțiuni, oftă dezamăgită.

– O să mă mut în camera din turn ca să-mi aduc aminte în fiecare clipă că acolo a vrut viitorul meu soț să stau.

– Nu ne lamentăm, țâțâi Alfreda.

– Tu, nu. Mie mi se pare o idee bună.

– Îți vei face mai mult rău ție decât oricui altcuiva. Nu ne lamentăm. Dar îl poți face să te iubească.

Brooke se ridică. Mama ei îi spusese același lucru. „Fă-l să te iubească, scumpo! Fă-l să te iubească nebunește și o să ai o viață bună alături de el."

– Mai devreme îmi sugerai o căsnicie falsă, îi aminti Brooke. Nu există dragoste acolo.

Alfreda ridică din umeri.

– Trebuie să ajungeți la un numitor comun ca să nu mai încerce să te îndepărteze. Ar putea fi dispus să accepte un aranjament sau un târg, și asta te-ar ajuta să obții un armistițiu. Apoi poți să-i dai lovitura de grație.

– Nu aș spune că să-l fac să mă iubească ar fi o lovitură de grație, spuse Brooke pufnind în râs.

– Va fi o lovitură în animozitatea lui. Apoi se poate întâmpla orice.

Gândul acesta era o opțiune mai interesantă. Putea reuși să-l convingă să negocieze cu ea dacă se convingea că nu era dispusă să plece orice s-ar întâmpla. Trebuia doar să-și dea seama ce fel de negociere l-ar interesa. Putea fi o modalitate de a se împrieteni cu el. Cum se întâmplă înainte de iubire. Prieteni înainte să fie iubiți. Ar avea timp să-l facă să se îndrăgostească, să-i pătrundă în gânduri și în inimă. Avea să fie o provocare, probabil cea mai grea din viața ei, dar dacă își propunea...

Dar era un obstacol peste care, poate, nu reușea să treacă. Dacă era chiar ea cea care nu ajungea să-l placă? Într-adevăr, știa să-și ascundă sentimentele... cel puțin, știa înainte să ajungă aici! Dar putea să stăpânească asta. Deci atât timp cât el nu-și dădea seama că nu-l plăcea...

Capitolul 16

După ce Alfreda o ajută pe Brooke să se schimbe din hainele cu care fusese îmbrăcată pe drum într-o rochie simplă de zi, slujitoarea plecă imediat spre camera ei din aripa servitorilor ca să aducă ierburile de care aveau nevoie pentru Dominic.

Brooke nu se aşteptase ca prima ei zi la Rothdale să fie atât de obositoare şi plină de neplăceri, surprize şi furie. Existau totuşi şi câteva lucruri pozitive. Sera nu era folosită, aşa că ea şi Alfreda îşi puteau cultiva liniştite grădina lor de ierburi. Avea o cameră frumoasă şi nimeni nu venise deocamdată să-i spună să plece din ea. Se duse la una din ferestre. Priveliştea parcului şi a celor două păşuni i se părea liniştitoare. Şi reuşise să intre în casa lupului. Până la urmă, reuşise să scape de familia ei neiubitoare. Trebuia să se gândească mereu la asta şi să facă tot posibilul să se înţeleagă cu Dominic Wolfe, măcar până ajungeau la un consens în privinţa căsătoriei.

Se întoarse de la fereastră când Alfreda veni înapoi şi îi dădu două săculeţe colorate şi o sticluţă cu o licoare.

– Ierburile din săculeţul roşu vor trage infecţia care provoacă inflamaţia. Amestecă-le cu apă, fă o pastă şi aplic-o pe rană de trei ori pe zi până când dispare roşeaţa. Apoi foloseşte ierburile din săculeţul albastru. Vor ajuta ca rana să se vindece mai repede şi să formeze coajă. Licoarea îl va ajuta să doarmă mai liniştit, lucru care va grăbi vindecarea, dar ar trebui să-i spui asta înainte să i-o dai. Apoi Alfreda adăugă cu încăpăţânare: Nu mă mai întorc niciodată în camera aia, nici dacă ar fi pe patul de moarte.

Brooke încuviinţă din cap. Nu o învinovăţea pe Alfreda pentru decizia ei. Ştia şi că Alfreda nu vorbea serios. Nu ar fi ignorat niciodată pe cineva care ar fi putut muri, indiferent ce simţea faţă de persoana respectivă. Dar, probabil, lupul nu avea să moară acum, iar Alfreda nu avea de ce să mai aibă de-a face cu el.

– Nici eu nu am de gând să mai intru acolo. Am făcut deja destule pentru el şi nici nu ar fi trebuit să-l ajutăm, confirmă Brooke.

Alfreda ţâţâi şi o privi dezaprobator.

– Avem un plan, îi aminti. Cu cât îl ajuți mai mult, cu atât sentimentele lui se vor schimba. Când se va simți mai bine, își va aduce aminte ce ai făcut pentru el și va începe să te iubească.

– Bine, oftă Brooke.

– Fii drăguță!

– Nu cred că pot.

– Fii mângâietoare!

– Asta sigur nu pot.

– Atunci fii tu însăți!

– Cred că asta am făcut până acum! spuse Brooke pufnind în râs.

Știa că sfaturile Alfredei erau bune, așa că se hotărî să încerce o combinație între cele trei. Dacă nu-și pierdea iar cumpătul. Dacă reușea să ignore cât era de ursuz.

Gabriel deschise ușa când bătu și o lăsă să intre în camera lui Dominic.

– Doarme, îi șopti.

– Ba nu, se auzi vocea lui din pat.

Avea auzul unui lup, un lucru tulburător. Dar se simți mai tulburată când se apropie de pat, pentru că piciorul lui lung, musculos și gol era tot deasupra cearșafului și nu sub el.

Brooke țâțâi când văzu că lipitorile erau din nou pe piciorul lui.

– Am crezut că nu mai ai de gând să mă ajuți, recunoscu pe un ton relativ normal.

– Da? Ai avut dreptate pe jumătate. Puse remediile pe noptieră. Trebuie să dăm lipitorile la o parte. Cu cât aplic mai repede tratamentul, cu atât mai repede va începe să se vindece.

– Un servitor poate să facă asta.

– Un servitor nu ar ști cum.

– Slujitoarea ta știe...

– Ai jignit-o. Nu se va întoarce.

– S-a simțit jignită...

– Eram de față. Știu de ce s-a simțit jignită. Dar ca viitoarea ta soție, e datoria mea să te ajut și e datoria ta să fii recunoscător pentru asta.

Dominic o privi uimit.

– Întreci limita. Și nici măcar nu ai dreptate. Nu am nici o datorie față de tine.

– Eu am de gând să-mi onorez datoria față de tine.

Îndepărtă cu grijă lipitorile, luă săculeţul roşu şi se duse după apă. Trecu prin salonul unde erau câteva scaune, asemănătoare cu cele de lângă patul lupului, şi o măsuţă, spre celelalte două camere din apartament, pe care le văzuse în grabă când fugise, mai devreme. Văzu un valet împăturind haine într-una dintre ele. Bănui că cealaltă era baia.

Fu surprinsă să vadă acolo un al doilea şemineu. Nu era la fel de mare şi de ornamentat precum cel din camera principală, dar sigur era util pentru a încălzi camera şi apa pentru baie în zilele reci. O găleată de metal plină cu apă era pusă deasupra focului. Şi ce cadă! O cadă imensă de porţelan, probabil făcută după mărimea lui. Lupului îi plăcea luxul.

Se duse spre bufetul cu uşi de sticlă în care erau aşezate prosoape şi alte lucruri, precum căni curate pentru bărbierit.

Luă una şi puse în ea puţină apă, apoi turnă ierburile pentru a face pasta. Amestecă totul cu o lingură curată pe care o găsi în bufet şi se spălă pe mâini.

Când se întoarse în camera principală, lupul se uită suspicios când la ea, când la cană.

– Te va ustura puţin, dar apoi nu vei mai simţi nimic.

Îşi băgă degetul în pastă ca să-i poată tampona rana.

Când se aplecă deasupra lui, Dominic o apucă de încheietură.

– Doar o să usture? Dacă e mai rău de atât, nu o să-ţi placă urmările.

– Poţi să fii mai antipatic de-atât? îi răspunse, dar apoi se mustră. Nu trebuia să mai reacţioneze la proasta lui dispoziţie. Ai fost împuşcat. Nimic din ce voi face eu nu va fi atât de dureros.

Dominic îi dădu drumul fără să mai spună nimic. Cum lipitorile dispăruseră, Brooke era acum foarte conştientă de trupul lui şi de cât de aproape era de bărbatul acesta mare şi extraordinar de frumos... complet dezbrăcat sub cearşaf. Iar rana lui era atât de aproape de...

Obrajii i se înroşiră şi încercă să nu se gândească unde îl atingea şi aplică tratamentul cât putu de repede.

– Poate aş putea să mănânc aici cu tine în seara asta? spuse. Fără să aştepte permisiunea lui, ridică privirea şi îi zâmbi larg. Da, e o idee minunată, pentru că va trebui să aplic iar tratamentul după lăsarea serii. E posibil să observăm îmbunătăţiri până atunci.

„Şi mai puţină mojicie", îşi spuse în sinea ei.

– Așa repede?

– Va fi foarte puțin, dar da, mă aștept să fie mai puțin inflamată și poate o să mai scadă și febra. Nu putem decât să sperăm.

Dominic doar mârâi, iar ea se duse să se spele pe mâini. Când se întoarse, avea ochii închiși. Oare adormise atât de repede? Sau asta era modalitatea lui de a scăpa de ea? Probabil că ultima variantă era corectă, dar plecă oricum.

Capitolul 17

– Încă sunteți aici? o întrebă Janie pe Brooke când intră în bucătărie.

Brooke fu luată prin surprindere. Janie nu era extraordinar de frumoasă, dar avea un păr roșcat și ochii verzi, iar asta o făcea să iasă în evidență. O privea acuzator pe Brooke. Și ea care credea că reușise să se împrietenească cu angajații de la bucătărie.

– De ce n-aș fi?

– Pentru că a fost atât de furios când i-am transmis mesajul că mătușa mea îi hrănește copiii.

– Ah, da. Brooke reuși să nu zâmbească. Nu, sigur nu i-a plăcut să audă asta.

Dar bucătăreasa apăru de după colț, unde tăia carne.

– Doar atât aveți de spus? întrebă Marsha furioasă, cu cuțitul în mână. Avem noroc că nu ne-a trimis pe toți înapoi în sat. Îl servim pe *el*, milady, nu pe dumneavoastră... încă.

– Înțeleg cui îi sunteți loiali. Dar trebuie să înțelegeți că, oricât de mult va încerca să mă alunge, nu o să plec. Ar trebui să luați în considerare și faptul că are dureri și febră, așa că nu-și va mai aduce aminte că ați fost de partea mea după ce reușesc să-l vindec.

– *Dumneavoastră* îl vindecați?

– Da. Cu ajutorul slujitoarei mele îl vom pune pe picioare mult mai repede decât ar putea doctorul lui. Așa că vă rog să duceți două cine în camera vicontelui la ora șapte fix. Voi mânca cu el.

Ambele femei părură uimite să afle că Brooke își va petrece timpul cu stăpânul lor. Le auzi șușotind în spatele ei când ieși din casă pe ușa de la bucătărie. Spera că acum nu vor mai alege o tabără, cel puțin în privința mâncării decente.

Avea restul zilei liber și ar fi vrut să facă un tur al proprietății, dar cum Gabriel nu era prin preajmă, hotărî să facă o plimbare cu Rebela.

Cât dură ca iapa ei să fie adusă de la pășune, Arnold Biscane îi arătă pământurile. Satul Rothdale era în vest, la puțin timp de mers

pe jos, iar dincolo erau dealuri și văi. Ținutul era la o zi de mers, spre est, ghici ea, dar dacă te grăbeai, distanța putea fi parcursă și mai repede.

– Dacă ajungeți în pădure, veți ști că ați mers prea departe, spuse Arnold arătând nordul.

– Pădurile nu sunt pe pământurile familiei Wolfe?

– Doar o parte din ele, milady.

O atenționă să aibă mereu un reper sau un drum în raza vizuală, ca să nu se rătăcească. Brooke încercă să nu zâmbească. Unii bărbați tratau femeile ca pe niște copii. N-o deranjă sfatul unchiului lui Gabe. Știa că are intenții bune. Iar ea era mult prea încântată că pădurile erau atât de aproape și se duse în direcția aceea. Alfreda, care iubea pădurile, avea să fie încântată.

Când se întoarse, văzu o biserică la jumătatea drumului dintre conac și sat și se întrebă dacă ea și Dominic se vor căsători acolo. În spatele ei era un cimitir. Se hotărî să se oprească să vadă dacă Eloise era îngropată acolo. Inscripția de pe piatra ei funerară putea să-i ofere un indiciu despre cum murise. Brooke era curioasă pentru că nimeni nu-i spunea. Dar numai sătenii erau îngropați acolo. Familia Wolfe avea o criptă în spatele cimitirului, dar ușa era încuiată. Nu avea ce să facă.

Brooke se întoarse târziu și se opri la bucătărie să-i roage pe servitori să aducă cina peste 45 de minute sau o oră, ca să apuce să facă baie, și ceru să i se încălzească niște apă care să fie dusă în camera ei. De data asta nimeni nu obiectă.

Alfreda sosi cu servitorii care cărau gălețile cu apă. O ajută pe Brooke să se dezbrace, apoi, cât ea se spăla, îi pregăti o rochie curată. Brooke voia ceva mai elegant și îi spuse asta.

– Vrei să-l provoci?

– Nu, doar să arăt drăguț.

– Arăți drăguț orice ai purta, dulceață. Cea galbenă atunci? Îți scoate în evidență ochii verzi.

Rochia făcea mai mult de-atât, dar Brooke nu se înroși. Făcuse asta destul când îi fuseseră croite rochiile pentru sezonul pe care urma să îl petreacă la Londra. Nu erau primele ei haine elegante, dar erau primele rochii de seară sub care nu trebuia să poarte o cămășuță care să o acopere până la gât. Rochia galbenă nu avea mâneci și avea un volănaș care îi accentua decolteul, atât în partea din față,

cât și în partea din spate. Pe marginea volănașului era cusute câteva paiete care străluceau.

Deși se simțea rușinată pentru că nu era obișnuită să expună atâta piele, Brooke se simțea confortabil. Muselina subțire și moale îi venea strâmtă sub sâni și largă în partea de jos, până în pământ. Sub rochie purta o pereche de pantaloni lungi și strâmți de culoarea pielii. Brooke râsese când aflase despre asta, dar croitoreasa lui Harriet îi spusese că toate femeile purtau așa ceva pentru că trebuia să pară că nu poartă nimic pe dedesubt.

Ca să umple golul lăsat de decolteul adânc, Brooke își puse colierul pe care i-l dăruise Alfreda, un medalion de culoarea fildeșului agățat pe un lănțișor de argint. Primise și o cutie de bijuterii împreună cu noua ei garderobă, dar nimic din ea nu era la fel de prețios ca medalionul. Era plină de fleacuri colorate care se potriveau cu rochiile pe care i le alesese Harriet. Singurul lucru scump era setul de bijuterii cu smaralde pe care Brooke ar fi trebuit să le poarte la primul ei bal.

Cum părul urma să-i fie aranjat în bucle scurte în jurul frunții și al tâmplelor, Brooke ceru nerăbdătoare:

– Grăbește-te cu părul, te rog! Deja am întârziat la cina cu lupul.

– Prostii! răspunse Alfreda. O să fii atât de frumoasă, încât o să considere că a meritat așteptarea. Liniștește-te și adu-ți aminte de planul de a-l face să se îndrăgostească de tine.

Era mai ușor de zis decât de făcut, se gândi Brooke. Probabil că nici nu avea de gând să o aștepte și deja trimisese pe cineva să-i aducă mâncarea. Spera să fi făcut asta. Un lup flămând nu ar fi fost un lup încântător... și pe cine păcălea? Nu avea să fie niciodată încântător cu ea. Cel mai bun lucru la care putea spera era să nu mârâie.

Înainte să iasă pe ușă, îi spuse Alfredei să se ducă în grabă la bucătărie și să ceară să le fie trimisă imediat cina, asta dacă a lui nu fusese trimisă deja. Bătu ușor la ușă, dar nu aștepta să-i răspundă, din moment ce o aștepta deja. Era trecut de ora cinei, dar încă nu se întunecase, pentru că soarele apunea atât de târziu în iunie, așa că lămpile nu erau încă aprinse. Dominic părea să fie singur în cameră de data asta.

Era tot în pat, sprijinit pe aceleași perne. Dar măcar acum purta o cămașă de noapte albă, deși descheiată până la piept. Și își

pieptănase părul! Nu se bărbierise însă. Barba lui scurtă era mai închisă la culoare acum. Poate se simțea mai bine...

– De ce naiba ești îmbrăcată așa? mârâi când Brooke se apropie de pat.

Se rușină când ochii lui rămaseră ațintiți la decolteul ei, dar nu se opri. Îi plăcea cât era de confortabilă noua modă, dar nu avea să se obișnuiască niciodată cu decolteurile adânci care erau atât de populare la Londra.

– Întotdeauna mă îmbrac așa pentru cină, minți ea.

– Nu și cu mine.

Zâmbi încântată când îl auzi.

– Cum vrei. Pot fi foarte îndatoritoare.

Dominic pufni. Din moment ce încă se purta ca o bestie, Brooke adăugă:

– Presupun că nu are rost să te întreb cum te simți în seara asta? Deloc mai bine?

– Simt că mi-e foame. De două ori am primit scuze care să justifice de ce mâncarea mea nu este aici. Ai reușit să-mi vrăjești bucătăreasa?

– Nu, spuse ea amabil. De fapt, e evident că slujitorii tăi nu mă plac.

– Și atunci de ce te ascultă pe tine în loc să mă asculte pe mine? strigă el.

– Pentru că sunt o lady, bineînțeles, sublinie ea. Iar servitorii nu îndrăznesc să se opună unei nobile fără să suporte consecințele. Probabil ai uitat asta din cauza febrei. În plus, să încerci să mă înfometezi cât stau aici nu o să funcționeze. Cel puțin așteaptă până când vei putea să păzești singur bucătăria, pentru că, până atunci, o să alerg după bucătăreasa ta cu mătura și chiar o să-mi fac singură de mâncare dacă e nevoie. Așa că mai bine renunți la planul ăsta. Doar pâine arsă? Serios?

Chipul lui se înroși și mai tare. Ar fi trebuit să fie furioasă, dar pentru că mâncase bine la prânz, parcă i se părea amuzantă încercarea lui de a o înfometa.

– Cina noastră va sosi imediat, spuse ea încercând să-l împace. Dar între timp...

Dominic nu mai țipa, probabil nici nu avea de gând să mai vorbească, așa că Brooke se uită la rană și spuse ușurată:

– Arată puțin mai bine, nu mai e atât de roșie.

Se duse repede în baie să amestece remediul. Când se întoarse, Dominic încă se uita urât la ea. Fu surprinsă când o apucă de mână înainte să atingă rana.

– Ești cea mai apropiată rudă a bărbatului pe care îl urăsc cel mai mult pe lumea asta. Ar trebui să fii îngrozită. De ce nu ești?

Asta o făcu să se oprească. Dacă el credea că ar trebui să-i fie frică de el, atunci probabil trebuia. Dar el nu știa ce simte ea față de fratele ei. Hotărî să-i spună.

– Crezi sau nu, și eu îl urăsc pe Robert. Și crezi sau nu, prefer să fiu aici cu tine decât cu familia mea, oricât de grosolan ai fi.

– Poate ar fi cazul să nu mă mai jignești.

– Poate ar trebui să-mi dai un motiv să nu o fac.

Până acum tonul ei fu plăcut. Chiar îi zâmbise, lucru care îl derută. Bun. Era un început. Să-l facă curios. Să-l prindă cu garda jos.

– Ce motiv ai avea să-ți urăști fratele?

Nu mai spusese nimănui în afară de Alfreda. Nu ar fi trebuit să aibă încredere în el, dar o făcu.

– M-a urât din ziua în care m-am născut, nu știu de ce. Dar obișnuia să vină la mine în cameră în miezul nopții, să-mi pună mâna la gură și să mă lovească, lăsând vânătăi în locuri în care nu puteau fi văzute și promițându-mi că o să mă omoare dacă îl părăsc. Eram prea mică să știu că pot încuia ușa ca să-l țin departe. Cred că aveam patru sau cinci ani. Majoritatea oamenilor nu-și aduc aminte multe de la vârsta aia, dar eu nu pot uita bătăile pe care le-am primit de la Robert și nici nu le pot ierta. După ultima bătaie s-a îmbolnăvit preț de câteva săptămâni. O merita.

Acela fusese momentul în care Alfreda aflase ce făcea Robert și începuse să doarmă în camera lui Brooke, încuind ușa ca să prevină alte vizite nocturne. Alfreda făcuse asta timp de aproape doi ani, deși Robert încetase să mai încerce după ce văzuse că ușa era încuiată.

– I-ai vrut răul?

Brooke începu să râdă.

– Crezi că pot să transform dorințele în realitate?

– Poți?

– Nu credeam că ești superstițios... de fapt, trebuie să fii, dacă tu chiar crezi că ești blestemat. Dar, dacă aș fi avut un asemenea talent, nu aș mai fi fost aici, nu-i așa? Aș fi la Londra, pentru sezon, așa cum mi s-a promis.

– Atât? Nu ai vrea mai mult de atât?

Brooke realiză că purtau o conversație normală și nici unul din ei nu mârâia sau țipa.

– E un lucru pe care îl aștept de doi ani.

Era singurul lucru care o ajutase să treacă peste ultimii doi ani, mai buni decât cei de dinainte. Era încântată de ceva. Călătoria promitea multe, poate chiar fericire. Promitea libertate. Dar și bărbatul din fața ei îi putea oferi asta, nu-i așa? Măcar libertate.

– Știi că nu am nici un motiv să cred ce-mi spui despre fratele tău, însă toate motivele să nu te cred.

Se enervă când îl auzi.

– E adevărat! Dar nu simt nevoia să te conving de nimic, deci e în regulă dacă nu mă crezi. Tu m-ai întrebat, eu ți-am răspuns. Dacă tot ne facem confesiuni...

– *Nu* ne facem.

Brooke îl ignoră.

– Ar trebui să te avertizez că de obicei nu-mi arăt sentimentele. Sunt obișnuită să ascund ce simt.

– De ce?

– Pentru că alternativa ar fi... neplăcută, recunoscu.

„Pentru mine", vru să adauge, dar nu voia să-l atragă de partea ei prin milă, dacă era capabil de așa ceva, spunându-i ce viață avusese alături de familia ei.

– Deci vrei să spui că, deși pari veselă, de fapt ești plină de furie?

Brooke clipi și începu să râdă.

– Exact! Asta se întâmplă de obicei, dar nu și acum. Iar mai devreme eram nervoasă și, după cum ai văzut, nu am putut să-ți ascund asta pentru că....

– Dar de unde pot eu să știu dacă îmi arăți sau îmi ascunzi adevăratele tale sentimente?

– Recunosc că ți-ar fi greu. Poate ar trebui să cădem de acord să fim mereu sinceri unul cu celălalt.

– Sper că nu vei fi aici suficient de mult timp încât să se întâmple asta.

Nu asta se aștepta să audă după ce fusese sinceră cu el și după ce îi spusese atâtea lucruri personale.

– Eu o să continui să-ți arăt ce simt. Tu deja faci asta, deci nu cred că are rost să ne mai punem de acord.

Dacă nu-și dădea seama că reușise să o enerveze, atunci era orb. Dar nu-i răspunse, pentru că mâncarea sosi în sfârșit și o eliberă din strânsoare. Aproape pufni în râs când realiză că o făcuse pentru că îi era foame și, cu cât termina mai repede să-i îngrijească rana, cu atât puteau mânca mai repede.

Îi unse rănile cu repeziciune, deși stătu cât putu de departe de el.

– Las-o să se usuce cât mâncăm. O s-o bandajez înainte să plec ca să nu te murdărești în somn.

– Știi că nu vreau ajutorul tău?

– Ai spus asta destul de clar.

– Și atunci de ce insiști?

– Cum ți-am spus mai devreme, vei fi soțul meu și e datoria mea să te ajut.

– Viața ta nu va fi niciodată plăcută aici. Trebuie să te gândești bine la asta și să-ți dai seama că nu ai decât o variantă.

Brooke ridică o sprânceană.

– Să plec? Asta e singura opțiune pe care nu o am. Poate că *tu* ar trebui să te gândești și să cedezi cu grație... dacă știi cum să faci asta.

– Ieși afară!

Aproape că îi spuse „obligă-mă," dar își înghiți cuvintele. Trebuia să înceteze să se mai enerveze atât de ușor! De unde venea dorința asta de a se certa cu el? Dacă nu ar fi fost la pat, nu ar fi îndrăznit. Iar ierburile Alfredei aveau să-l ajute cu asta destul de repede. Fusese o proastă pentru că decisese să-l ajute.

Capitolul 18

Brooke nu părăsi bârlogul lupului, deși se uită preț de câteva clipe la ușă, tentată să iasă. Alese să ignore ordinul lui Dominic și ridică una din tăvile cu mâncare care fusese pusă pe măsuță și i-o duse la pat. Pe una din tăvi fusese așezată o vază cu flori. Probabil era modalitatea Marshei de a-și cere scuze față de viconte pentru că întârziase cu cina până când Brooke fusese gata. Probabil că el nici nu avea să observe cât de frumoase erau florile. Știa că ar fi trebuit să zâmbească atunci când puse tava pe masa de lângă pat, dar nu putu. Avea noroc că nu i-o trântea în poală.

– Vrei să-ți dau eu să mănânci?

Trebuia să înceteze să-l mai întărâte! O privi atât de urât pe cât se aștepta. Nu-i mulțumi că-i adusese tava și nici când îi dădu farfuria cu mâncare. Chiar nu avea nici un fel de maniere sau era extrem de nepoliticos doar cu ea?

După ce dădu la o parte capacul de ceramică de pe farfurie, îl duse înapoi la măsuță, unde intenționa să mănânce, departe de el. Făcea din nou același lucru, se lăsa afectată de mojicia lui și uita planul de a-l face să o placă. Așa că luă capacul de pe farfuria ei și se duse cu tava pe scaunul de lângă patul lui. Avea să fie agreabilă și să-i demonstreze că era o prezență plăcută.

Dominic nu-i mai ceru să plece. Era prea ocupat să mănânce ca să-i pese. Peștele la cuptor fu servit cu un sos cremos și acrișor deasupra. Lui Brooke i se păru delicios. Alături erau legume crocante. Pe tavă mai erau și biscuiți, unt și turte cu scorțișoară ca desert.

Dominic se descurca singur să-și pună pe farfurie orice voia. Dar în afară de rana de pe coapsa lui, nimic nu era în neregulă cu trupul lui, iar brațele lui erau lungi. Brooke își imagina că va fi impresionată de înălțimea lui când se va ridica din pat. Oare avea să i se pară și mai intimidant atunci? Își dorea să ajungă la un armistițiu până atunci.

Cu furculița în mână, Brooke încercă să deschidă un subiect care să nu aibă legătură cu nunta.

– Mama ta nu stă aici? întrebă, curioasă în legătură cu familia lui.

Nu-i răspunse. Probabil se gândea dacă să-i răspundă și fu plăcut surprinsă când o făcu într-un final.

– Locuiește în casa noastră din Londra. Are mult prea multe amintiri neplăcute ca să mai vrea să se întoarcă aici.

– Nu vă înțelegeți? ghici ea. Ai putea spune același lucru despre mine și despre mama, dar eu nu mi-am permis luxul de a pleca de acasă. Până acum, vreau să spun. Ciudat că avem asta în comun.

Dominic o privi sceptic, apoi se încruntă.

– Nu avem *nimic* în comun. Ai prostul obicei de a face presupuneri care sunt foarte departe de adevăr. Sunt foarte apropiat de mama mea. Pur și simplu, nu vrea să se întoarcă la Yorkshire din cauza amintirilor cu sora mea, lucru lesne de înțeles. Și a fost crescută la Londra. Viața socială și prietenii pe care îi are acolo o ajută să nu se mai gândească la durerea pe care o simte.

– Dar asta o ține departe de tine. Știe că ești rănit? întrebă când văzu că o menționase pe sora lui fără să se enerveze.

– Știe că m-am duelat și știe de ce, dar nu, nu am vrut să o îngrijorez. De obicei, îmi petrec jumătate din timp la Londra, alături de ea. Avem o casă în oraș și una în Scarborough pe țărm. Aici venim să ne ascundem.

„Să se ascundă de ce?" se întrebă.

– Nu poți să te ascunzi când locuiești în câmp deschis și când casa se vede de oriunde, spuse ea.

– N-ai văzut cât de mare e Yorkshire, nu-i așa? Suntem precum acul în carul cu fân.

– Atunci poate nu ar fi trebuit să construiți un drum care duce direct aici.

– Nu am făcut-o. E un drum șerpuit.

Brooke râse. Nu se putu abține. Știa că nu intenționase să fie amuzant și tocmai de aceea o privea încruntat. Nu-i păsa. În clipa aceea hotărî să fie ea însăși cât stătea aici... cel puțin, în majoritatea timpului, când Dominic nu mârâia și când nu scrâșnea din dinți. Deși poate ar fi trebuit să-l întrebe dacă nu-l deranjează.

– Nu am putut niciodată să fie eu însămi cu altcineva în afară de Freda, spuse ea pe un ton relaxat. Am încercat să-ți spun asta mai devreme, înainte să mă enervezi. Dar mi se pare normal să fiu eu însămi cu tine din moment ce vei fi soțul meu în curând. Nu crezi?

Dominic ridică o sprânceană în semn de curiozitate.

– Ar trebui să-mi dau seama ce vrei să spui? Cum aș putea să te împiedic să fii cine ești? De fapt, explică-mi ce vrei să spui. E ceva în neregulă cu tine?

Brooke se abținu să nu pufnească iar în râs.

– Absolut nimic. Am fost doar sufocată, crescută într-o casă unde nu m-am simțit niciodată acasă. Ca să înțelegi, am fost o fiică nedorită. Și când după mine nu s-a născut nici un fiu, am fost învinuită pentru asta. Să crezi că sunt fiica răsfățată a unui conte e un lucru complet neadevărat.

– De parcă o să cred asta, la fel cum cred și că tu și fratele tău sunteți dușmani. Nu încerca să-mi provoci milă cu prostiile astea.

Brooke se enervă.

– Pun pariu că nici nu știi ce înseamnă cuvântul milă și că loveai cățelușii când erai mic. Te asigur că e evident că ești un bărbat lipsit de grație și bunătate. Chiar nu trebuie să te chinui atât de mult să mă convingi de asta, spuse sec.

Dominic o privi cu atâta răceală, încât se cutremură. Era clar că nu aveau cum să se cunoască înainte să ajungă în fața altarului. Oare când avea să se întâmple asta? Exista un termen?

Nu-l întrebă și nu-i mai spuse nimic. Când termină de mâncat, îi mai rămăseseră doi biscuiți pe care îi puse pe tava lui. Făcu asta din obișnuință. Era obișnuită să împartă mâncarea cu Alfreda. După ce își duse tava pe masă, vru să plece, dar mai avea ceva de rezolvat.

Se apropie de el.

– Doctorul tău ți-a lăsat bandaje?

Dominic îi arătă cu mâna noptiera. Brooke nu observase raftul de dedesubt unde se afla un teanc de pânză albă deja tăiată în fâșii lungi.

Luă una și se uită la coapsa lui, întrebându-se cum putea să-i bandajeze rana fără să se apropie prea mult de el. Nu avea cum și deja începu să roșească, iar el o privea cum ezită.

– Nu ar trebui să te uiți așa la mine, spuse ea politicoasă.

– Nu ar trebui să-mi spui ce ar trebui și ce nu ar trebui să fac.

– Nu am făcut asta. Nu aș îndrăzni. „Nu ar trebui" înseamnă că ce faci îmi provoacă disconfort.

– Ar trebui să-mi fie rușine de asta?

– Nu, eu...

Brooke tăcu. Voia să se certe cu ea, orice o făcea să plece mai repede. Încă încerca să o convingă să nu se căsătorească cu el. Oare așa aveau să fie lucrurile de câte ori venea să-l ajute?

Poate că da. Poate că ura să aibă *nevoie* de ajutorul ei și de asta se purta așa. Presimțea că dușmănia lui nu avea să înceteze niciodată, nici după ce își revenea...

Ezită atât de mult, încât Dominic îi smulse bandajul din mână. Brooke oftă ușurată când începu să-și înfășoare singur rana.

– Ai grijă să nu ștergi remediul. Freda a zis că e bine să respire și nu ar trebui acoperită. Dar până când nu iese toată infecția, ai nevoie de bandaj.

– Orice e nevoie ca să-mi revin mai repede.

Tonul lui fu monoton. Se uită la el. Deși nu mai era transpirat, era încă palid și probabil obosit.

Când termină de legat bandajul, îi arătă poțiunea de pe noptieră.

– Poți să iei o gură din asta când vrei să te culci. Așa nu o să te mai trezești din cauza durerii. Un somn liniștit e cel mai bun medicament. Sau poți să bei mai mult whisky, care va face același lucru. Dar să nu le amesteci.

– De ce?

– Îți vor ieși negi, zâmbi ca să-i arate că glumește.

El pufni, deloc amuzat, iar Brooke adăugă:

– S-ar putea să-ți fie greață mâine-dimineață, atâta tot.

– Ia-o cu tine! N-am încredere în poțiuni care nu mi-au fost date de doctor.

Era evident că voia să spună că nu are încredere în ea. Nu se simți jignită. Nu avea rost. Luă sticluța.

– O să mă întorc dimineață să aplic iar remediul. Să ai apă caldă pregătită. O compresă caldă te va ajuta.

După ce-i spuse asta se duse direct la ușă. Nu se aștepta să-i mulțumească, iar Dominic nu o făcu. Erau practic în război.

Cel puțin, în mintea *lui*. Trebuia doar să insiste, să aibă răbdare și să-i răspundă cu calm.

– Vise plăcute, îi spuse forțat și închise ușa în urma ei înainte ca Dominic să apuce să-i răspundă cu o replică acidă.

Capitolul 19

Când Brooke deschise ochii în camera mare, întunecată, nu știu unde se află. Se ridică speriată și se uită în jur, iar apoi se lăsă înapoi pe pernele moi, amintindu-și că era în Yorkshire, în casa bărbatului furios, nepoliticos și frumos, care avea să-i fie soț. Se întinse după ceasul de pe noptieră și văzu că era opt și jumătate. Dormise prea mult.

Când se întorsese în camera ei seara trecută, luase o gură din poțiunea pe care o refuzase lupul, iar când nu-și făcuse repede efectul, mai luase o gură. Se temea că nu va putea dormi în camera asta. Din cauza ușii care făcea legătura cu camera lui. Pentru că, deși ea nu o putea deschide, el ar fi putut.

Văzu că Alfreda deja fusese în camera ei. Pe lavoar fusese pusă apă proaspătă, care mai era puțin caldă, deși draperiile nu erau trase. Brooke le trase și zâmbi privind parcul. Arăta minunat în lumina soarelui care strălucea. Poate reușea să citească o carte astăzi, dacă găsea una, pe una din bănci.

Biblioteca din camera ei era goală, la fel ca toate celelalte obiecte de mobilier, înainte să despacheteze. După cum era decorată, era evident că înaintea ei în cameră stătuse tot o femeie. Patul imens cu baldachin era acoperit de o cuvertură cu floricele roz și cu volan pe margine.

Covorul era roz-închis, amestecat cu galben și maro, iar tapetul de pe pereți avea culoarea lavandei și era presărat cu flori. Zona de relaxare de lângă fereastră era formată dintr-un fotoliu și un scaun confortabil, amândouă tapițate cu un material din brocard cu fire argintii. Între ele se afla o măsuță joasă cu un model complicat.

Brooke își puse obiectele de toaletă și bijuteriile pe măsuța de toaletă. Biroul micuț era gol și avea să rămână așa din moment ce nu avea instrumente de scris, deși ar fi putut încerca să cumpere din Rothdale. Voia să-i scrie mamei ei și să-i spună cât de bine se simțea aici.

Se îmbrăcă repede, lucru ușor cu noile ei haine. Își legă părul cu o panglică asortată cu rochia. Era obișnuită să-l poarte așa și nu aranjat ca în seara anterioară și pe durata călătoriei la Yorkshire.

Chiar dacă lupul o aștepta, nu se grăbea să intre în camera lui și se duse jos întâi. Trecu prin bucătărie în drumul spre grajduri și luă doi cârnați, unul pentru ea și unul pentru Raston, apoi luă doi morcovi în cazul în care armăsarul lui Dominic devenea iar curios.

Raston coborî de unde era cocoțat când îi arătă cârnatul și o urmă afară. După ce mâncă, îl luă în brațe cât aștepta ca Rebela s-o observe lângă gardul care despărțea cele două pășuni.

Armăsarul lui Dominic se apropie de ea și apucă morcovul fără nici o ezitare. I se părea greu de crezut că era atât de rău pe cât îi spusese Gabriel. Când Rebela se apropie de ea, nici măcar nu băgă în seamă morcovul pe care i-l întinse Brooke: fu prea ocupată să-și ridice coada și să dea din ea în direcția armăsarului care stătea la mai puțin de un metru distanță.

Of, Doamne, se gândi Brooke. Rebela își exprima clar preferințele. Lui Brooke i-ar fi plăcut să-i împerecheze cât stăteau la Rothdale, dar presimțea că Dominic avea să obiecteze, așa cum făcea cu orice alt lucru pe care îl sugera Brooke. În plus, era un subiect delicat, mai ales înainte de căsătorie. Dar după, dacă avea să existe un după...

S-ar putea să nu existe. Exista posibilitatea ca furia lui să îl facă să o dea afară. Dar trebuia să fie un moment de furie pură. Nu ar renunța la tot ce contează pentru el doar ca să scape de ea dacă era lucid. De asta era atât de furios și făcea tot posibilul să o determine să plece.

Cât timp avea ca să câștige bătălia dintre ei? Oare exista un termen până când se puteau căsători sau răzgândi? Familia ei se grăbise să o trimită aici. Trebuia să-l întrebe și nu trebuia să-l mai lase s-o aștepte.

Având asta în minte, se grăbi spre casă și se duse direct la etaj. Câinele lui Dominic era la ușă, așteptând să poată intra. Se miră să vadă că ușa nu era plină de zgârieturi pentru că nu i se permisese să intre. Animalul părea să aibă mai multă răbdare decât ea! Bătu încet la ușă. Câinele mârâi la ea.

Se uită în jos, văzu că îi adulmecă mâna și zâmbi.

– Simți mirosul lui Raston, nu-i așa? Va trebui să te obișnuiești cu mirosul lui dacă ne mai întâlnim.

Ușa se deschise, iar în fața ei apăru Gabriel, care îi zâmbea larg.

– Domnișoară Whitworth, arăți minunat astăzi.

Brooke nu răspunse. Complimentul lui expansiv o făcu să se rușineze, pentru că nu era obișnuită să primească nici un fel de compliment. Camera era plină cu servitorii lui Dominic. Chiar și valetul scoase capul de după colț ca să o salute.

Zâmbi și ea în timp ce se apropie de patul lui Dominic. Încă purta cămașa de noapte, dar măcar avea ambele picioare sub cearșaf.

– Mereu e atâta lume aici?

Ochii lui aurii erau ațintiți asupra ei de când intră, iar acum deja se încrunta.

– Unul dintre ei e aici să mă ajute, unul nu-mi lasă hainele în pace, iar altul nu face altceva decât să mă enerveze, îi răspunse într-un final.

Zâmbetul ei vesel dispăru, deși era la fel de hotărâtă.

– Dacă te referi la mine...

– Mă refer la Gabriel, dar și tu ești la fel de enervantă.

– Unele lucruri chiar nu trebuie repetate. Știu ce simți față de mine. Poate ar trebui să facem un armistițiu.

– Promite-mi că pleci înainte de nuntă și vei avea un armistițiu.

Se gândi să pretindă că era de acord ca să vadă cum se comportă când nu mârâie și nu se încruntă. Nu, nu îndrăznea să-i dea speranțe. Se apropie de pat și scoase o forfecuță din buzunar.

– Vrei să vedem dacă infecția s-a mai retras?

– Mă simt mai bine, mormăi el.

– Da? Dar remediul încă trebuie aplicat, dacă nu cumva te-ai vindecat în mod miraculos.

Să-i arunce în față cuvintele pe care el i le spusese cu o zi înainte nu era cea mai bună idee. Încercă să ignore furia care o cuprinse după comentariul lui și afișă un zâmbet, deși era sigură că Dominic își putea da seama că e fals.

Dar el nu se uită la ea. Își dădu cearșaful la o parte și începu să-și desfacă singur bandajul înainte ca ea să se apropie cu forfecuța de el. Deci își dăduse seama că era nervoasă? Foarte bine. Nu avea cum să ascundă asta de fiecare dată când era în preajma lui.

– Infecția s-a retras destul de mult, spuse când luă bandajul. Mai aplicăm astăzi de trei ori...

– Trei? strigă el. Poți să-mi spui cum să fac pasta și o s-o aplic singur.

– Aș putea, dar prea multe ierburi ar putea trage infecția prea repede, iar rana s-ar extinde, iar prea puține nu ar ajuta la nimic.

Era o minciună absurdă. Însă trebuia să-i spună asta. Nu, nu trebuia. Poate că el nu voia să o vadă, dar nu rezolvau nimic dacă stăteau în camere separate până ajungeau în fața altarului. În plus, ca tactica ei să meargă, trebuia să-și petreacă cât mai mult timp ajutându-l. Și trebuia să nu mai reacționeze la insultele lui.

– E apă caldă pentru o compresă? îl întrebă.

– Apa e caldă de două ore. Când ceri ceva ai grijă să fii prezentă ca să primești.

Ignoră atitudinea lui acră și se duse la baie să caute apa, strigând în urma ei:

– E puțin cam cald în cameră de la foc, nu-i așa?

Nu era. Bănuia că fereastra de la baie fusese lăsată deschisă și avu dreptate. Cufundă un prosop în găleata cu apă fierbinte, apoi îl puse într-un bol pe care îl duse lângă pat. Stoarse prosopul și îl puse peste rană. Nu era atât de fierbinte încât să ardă, dar probabil lui i se păru că era. Urlă. Brooke ridică o sprânceană, iar el o privi cu dușmănie.

– Când trebuie să ne căsătorim? îl întrebă ca să-i distragă atenția.

– Mult prea repede.

– O logodnă ar fi suficient?

– Nu. Prințul e schimbător. Se răzgândește des și stabilește termene clare pentru lucrurile serioase care trebuie neapărat să se întâmple. Are nevoie de bani ca să-și plătească datoriile și abia așteaptă ca unul din noi să refuze căsătoria ca să-i poată obține. Are nevoie de ei imediat și dacă nu ne căsătorim până când a spus el, va obține ce vrea din situația asta absurdă. Primul anunț a fost făcut ieri, în timpul slujbei de duminică. Emisarul a avut grijă să se întâmple asta înainte să plece.

La auzul veștii Brooke simți că i se face greață.

– Deci în doar două săptămâni? Mă mir că nu a adus o aprobare specială prin care să scurteze timpul.

– Ba a adus. Am reușit să obțin o întârziere doar datorită rănii pe care a văzut-o, pentru că a trebuit să-l întâmpin din pat. Era stipulat că trebuie să rămâi aici toată perioada. Dacă pleci...

– Da, da, știm deja ce simți. Și eu am aceleași sentimente. Crede-mă, îmi doresc ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. Cum ți-am spus, abia așteptam să-mi petrec sezonul la Londra, în schimb, am fost aruncată în gura lupului. Îmi cer scuze, cred că nu-ți place porecla asta.

– Nu ar trebui să mă provoci, o avertiză el amenințător.

Inima ei se strânse. Când devenea așa feroce era chiar înspăimântător. Trebuia să-și aducă aminte că nu știa de ce era în stare. Dar poate că trebuia să afle.

– Doar tu ai voie să mă provoci? spuse sec. Stai, asta înseamnă că o să fiu aici să văd ce se întâmplă dacă nu-ți ascult sfaturile? Ceea ce înseamnă că nu vei spune nimic ca să termini asta, nu-i așa? Iar asta dovedește că cel mai bine ar fi să ajungem la un armistițiu.

Luă spiculețul cu ierburi și se duse la baie să pregătească pasta. Se miră când nu-i răspunse cu un nu categoric.

– Ne vom căsători aici sau la Londra? îl întrebă, deși știa că există riscul să-l enerveze iar.

– Refuz să plănuiesc un eveniment care nu cred că va avea loc, replică sumbru.

Nu răspunse furios, fiindcă nu se putea înfuria mai tare decât era. Întinse repede pasta și îi dădu un bandaj curat.

– O să mă întorc după prânz. Poți să stai liniștit, nu am de gând să sugerez să mâncăm împreună de trei ori pe zi. Dar voi veni să iau cina cu tine.

– Și ai grijă să vii la timp, vulpițo, altfel o s-o dau afară pe bucătăreasă.

Ochii ei scânteiară. Vru să-i răspundă, dar se abținu. Nu avea nici o îndoială că ar face asta, deși bucătăreasa era mama prietenului lui. Cât de mârșav!

Strâmbă din nas.

– Miroși urât. Ai transpirat rău din cauza febrei. Nu poți să faci baie încă, dar asta nu înseamnă cu servitorul tău nu te poate spăla.

– Cum îndrăznești...

– Un corp murdar poate să afecteze....

– Dacă nu dispari din fața ochilor mei în următoarele două secunde, o să-ți arăt ce poate face corpul ăsta murdar!

Ieși repede din cameră încercând să nu zâmbească. Nu-l insultase cu adevărat. Chiar mirosea urât și probabil știa asta. Doar că nu-i plăcea să-i atragă cineva atenția în legătură cu asta.

Capitolul 20

Când se întoarse după prânz, Brooke se întâlni cu Gabriel care venea pe holul dinspre camera lui Dominic.

– Când pot să fac un tur al casei? îl întrebă.

– Va fi casa dumitale, poți să o explorezi oricât de mult vrei.

– Atunci povestește-mi despre Eloise.

O privi suspicios.

– De ce? Nu e bine să vorbești despre...

– Prostii! Ce fel de persoană era?

Gabriel tăcu preț de câteva clipe.

– Era frumoasă, minunată... Roși ușor. Eram puțin îndrăgostit de ea, dar ea nu știa și, bineînțeles, eu nu-i puteam spune. Era atât de plină de viață și veselă, dar era cam încăpățânată și la fel de sălbatică și nesăbuită ca fratele ei. Îi plăcea să călărească la fel de repede ca Dom și mereu se întreceau în landă. Avea propria barcă cu pânze, la fel ca a lui, pe care Dom i-a cumpărat-o după ce a învățat-o să navigheze, și chiar se întreceau de-a lungul țărmului. Și era mereu cu mine și cu Dom, chiar și când Archer și Benton, cei mai buni prieteni ai lui de la școală, veneau în vizită. Nu accepta să nu o includem în orice lucru distractiv pe care îl făceam.

Descrierea lui o făcu pe Brooke să-și dorească să o fi cunoscut. Eloise Wolfe părea să fi fost o persoană distractivă. Brooke bănuia că ar fi putut deveni prietene foarte bune.

– Mai avea și altceva care o făcea specială?

– Îi plăcea să ia singură hotărâri, despre haine, prieteni, chiar și acțiuni caritabile. Lady Anna nu era mereu de acord cu deciziile fiicei ei, dar n-o putea obliga să cumpere ce voia, pentru că Ella avea propriii bani, moșteniți de la una din bunicile ei. Lady Anna este o binefăcătoare a artelor și a încurajat-o pe Eloise să-și aleagă o cauză nobilă pe care să o susțină. Ella a surprins pe toată lumea când a ales, nu una, ci trei! Gabriel chicoti. Un spital din York, o casă de copii a unei biserici din afara Londrei și un azil pentru marinarii bătrâni din Scarborough. Nu la asta se gândise Lady Anna,

dar nu putea nega că erau cauze nobile. Și ca să onoreze amintirea fiicei ei, Lady Anna încă le susține.

O familie generoasă, cel puțin femeile din ea. Ella fusese atât de norocoasă să poată face propriile alegeri. Brooke nu-și putea imagina cum era să ai o asemenea libertate.

– Trebuie să recunosc că am fost puțin gelos când Ella și mama ei s-au întors de la Londra la sfârșitul acelei veri, iar Lady Anna a spus că primul ei sezon la Londra a fost un succes.

– De ce?

– Pentru că era evident că așa era. Câțiva domni care fuseseră fermecați de Ella au venit după ea ca să continue să o curteze. Dacă Ella nu ar fi fost deja cerută în căsătorie, probabil ar fi primit mult mai multe cereri. Dar apoi Ella a plecat cu mama ei la Scarborough, înainte ca vremea să devină prea urâtă. N-o să uit niciodată când mi-a spus înainte să plece, în ziua aceea, că mă iubește pentru că îi sunt un prieten atât de bun fratelui ei. Dom era mai apropiat de Archer Hamilton și de Benton Seamons, lorzii cu care fusese la școală, dar ea părea să creadă că eu îi sunt un prieten mai bun. E ultimul lucru pe care mi l-a spus. Nu s-a mai întors de la Scarborough.

– Cum a murit? întrebă ea blând când expresia lui deveni tristă.

Nu avea nevoie să-l audă. Știa ce avea să-i spună după expresia feței.

– Va trebui să-l întrebi pe Dominic dacă vrei să afli.

Brooke oftă. De parcă ar fi putut vreodată să discute cu el despre asta. Dar se uită în spate, la ușa încuiată pe care i-o arătase cu o zi înainte, încercând o altă abordare.

– Ce e cu camera aia?

– A Ellei? V-am spus că e încuiată.

– Și mi-ai spus că pot să văd camera ei altă dată. Acum aș vrea s-o văd.

– De ce vrei asta?

– Ca să înțeleg mai multe despre oamenii din cauza cărora mă aflu aici: Dominic, Robert și... Ella.

Gabriel ezită, dar trecu pe lângă ea și deschise ușa.

– Te rog să nu-i spui lui Dom că te-am lăsat înăuntru, îi șopti.

Brooke întinse mâna după cheie.

– Promit că nu va afla niciodată. O să încui ușa când plec.

Gabriel încuviință din cap și își continuă drumul spre scări.

Brooke intră în cameră și închise repede ușa. Oare avea să găsească ceva interesant în camera fetei? Nu putea afla cum murise. Era întunecată și mirosea a mucegai, din cauza draperiilor care nu erau trase. Trase una din ele și își continuă drumul prin cameră.

Probabil că vedea ceea ce văzuse și Ella ultima dată, cu excepția tabloului din care o privea o tânără frumoasă. Eloise Wolfe? Presimțea că ea era, și probabil fusese pictat înainte să împlinească 18 ani. Avea părul negru, ochi de culoarea chihlimbarului și părea veselă. Încântată de sezonul pe care urma să-l petreacă la Londra? Probabil că tabloul fusese inițial la parter, până când, după moartea ei, devenise prea dureros pentru familie și fusese ascuns în spatele ușilor încuiate.

Nimic nu părea să fie nelalocul lui sau să lipsească din cameră. Măsuța de toaletă era încă plină de parfumuri și de alte fleacuri, în mica garderobă încă erau haine, bonete și pantofi. Văzu un tablou cu un frumos cal alb și un altul cu două bărci cu pânze pe mare. Ellei îi plăcea natura. Pe noptiera de lângă pat era o miniatură cu Dominic când era mic. Ella îl iubea, era apropiată de el, după cum îi spusese Gabriel. O cutie de bijuterii avea capul unui lup sculptat pe capac. O moștenire de familie? O deschise și fu surprinsă să vadă doar câteva perechi de cercei. Dacă Ella avea bani, de ce nu era plină cu bijuterii scumpe?

Fetei îi plăceau și lucrurile împopoțonate. Așternuturile, draperiile și măsuța de toaletă aveau volane. Poate nu avusese timp să redecoreze după ce crescuse. În mijlocul biroului era un bol plin cu scoici, iar în jurul lui erau așezate altele mai mari. Probabil că se distrase pe plaja din Scarborough când era mică. Cu Dominic? Oare construiseră împreună castele de nisip? Înotaseră împreună? Brooke se întrebă dacă îi va vorbi vreodată despre sora pe care o pierduse.

Începu să deschidă sertarele biroului și se simți vinovată. Simțea că își bagă nasul unde nu trebuia. Dar cum putea să afle ce i se întâmplase surorii lui Dominic dacă el nu îi spunea nimic altceva decât că Robert era responsabil pentru moartea ei?

În primul sertar găsi doar evantaie. Brooke fu surprinsă să vadă atât de multe. Brooke le deschise pe rând și văzu că toate erau foarte elegante, fiecare cu o dantelă de altă culoare și diferite giuvaiere, fără îndoială asortate cu rochiile de seară. Apoi desfăcu un alt evantai, mai ciudat. Era simplu, de lemn, fără pietricele,

iar pe margine avea ceva înscrisuri. Era neobișnuit și, pentru că nu avea giuvaiere, se îndoia că cineva îi va simți lipsa dacă îl împrumuta pentru o perioadă.

Ea nu avea nici un evantai. Harriet uitase de acel accesoriu sau încă nu fuseseră trimise la Leicestershire înainte ca Brooke să vină aici. Dar un evantai se putea dovedi util ca să-și ascundă un zâmbet în cazul în care râdea într-un moment nepotrivit sau ca să îi ascundă lui Dominic momentele în care scrâșnea din dinți. Băgă evantaiul în buzunar înainte să deschidă și celelalte sertare.

Nu mai găsi nimic interesant, și singurul lucru rămas în care putea să mai caute era cufărul de la capătul patului Ellei. După cum bănuise, în el nu erau decât așternuturi. Dar ca să fie sigură, își întinse mâna până la fund și găsi o bucată de piele tare. Scoase un volum gros, fără titlu. O deschise și citi: „Nu citi", scris într-un mod copilăresc. Rămase mută de uimire când realiză că ținea în mână jurnalul lui Eloise Wolfe. Răsfoi paginile și observă că scrisul se schimba, devenind mai rafinat, mai matur. Printre rânduri citi despre probe, rochii și petreceri. Nu era un jurnal din copilărie, ci unul pe care Ella îl ținuse mai târziu. Poate scrisese despre Robert. Poate acolo avea să găsească indicii despre moartea ei. Luă jurnalul, ieși din cameră, încuie ușa și se duse direct în camera ei.

Își petrecu următoarele două zile citind despre viața Ellei, de când avea 11 ani până când împlinise 18. Avu parte de o lectură interesantă și izbucni *într-un râs zgomotos* când citi despre momentul în care ea și Dominic se rătăciseră în timpul unei furtuni de zăpadă și fuseseră călăuziți acasă de un lup mare și alb, așa cum descrisese Ella câinele care îi ajutase. Fata era îndrăgostită de unul dintre prietenii fratelui ei și se temea că se va însura înainte ca ea să aibă vârsta necesară pentru a-l cere în căsătorie, dar nu-l mai menționa după aceea, deci probabil uitase de el.

Jurnalul era plin de povestiri amuzante. Ella trăsese cu ochiul în grădini când Dominic încercase să sărute una din fetele din oraș, care fugise țipând. Dominic se prefăcuse că fusese un accident când dărâmase castelul de nisip pe care îl construiseră doar ca să o poată lua de la capăt. Ella câștigase câteva întreceri și scrisese despre fiecare dintre ele, deși credea că o lăsase să câștige. Brooke fu nevoită să lase jurnalul din mână când trebui să se plimbe cu Rebela, să o ajute pe Alfreda cu plantarea ierburilor în seră sau, activitatea care

îi displăcea cel mai mult, să se ducă în camera lupului și să îi îngrijească rana.

Fu dezamăgită când îl termină de citit, pentru că erau foarte puține povestiri despre sezonul la Londra și nimic despre toamna în care murise. Paginile acelea fuseseră rupte, tot ce scrisese după ce îl cunoscuse pe „el". Doar așa făcea referire la bărbatul care îi sucise mințile la primul ei bal. Ultimele șase pagini lipseau. Lui Brooke i se opri respirația când realiză că cine le rupsese uitase să rupă și ultima pagină. Oare Ella fusese cea care ștersese dovezile înainte să moară? Nu, Brooke realiză că probabil Dominic fusese cel care le rupsese într-un atac de furie provocat de cuvintele care îl făcuseră să vrea să-l omoare pe Robert. Dar nu era de mirare că uitase de ultima pagină, căci acolo erau doar două rânduri: „A râs când i-am spus despre copil, dar copilul nu-mi dă de ales. Să-l ia naiba pe Robert Whitworth pentru că mi-a distrus viața!"

Brooke nu știa ce să creadă după ce citi ultima pagină. Deci nu numai că fratele ei îi răpise Ellei virginitatea, dar o lăsase și însărcinată? Își mințise părinții, refuzase să-și asume responsabilitatea și chiar îi râsese în față Ellei când îi spusese? Brooke era îngrozită că fratele ei fusese capabil de atâta cruzime față de Ella și că nu-i păsa de propriul copil nenăscut! Începu să plângă când realiză că pierduse un nepoțel sau o nepoțică atunci când Ella murise. Dar Dominic nu-l învinuia pe Robert doar pentru că o sedusese pe sora lui, îl învinuia pentru moartea ei. Oare Dominic credea că Ella se sinucisese din cauza lui Robert? Oare ce era scris pe paginile care lipseau? Acele două rânduri erau suficiente să-l facă pe Dominic să creadă asta. Dacă era așa, Dominic nu o ura pe Brooke doar pentru că fratele ei era de vină pentru moartea surorii lui, ci și pentru moartea nepotului sau a nepoatei lui.

De ce nu putuse nimeni din Rothdale să-i spună asta? Sau toată lumea credea că moartea Ellei fusese un accident? Dar Brooke tot nu se simțea confortabil să-l întrebe pe Dominic despre asta.

Îl mințise într-una din serile anterioare când luaseră cina împreună, spunându-i că o doare urechea și că nu aude prea bine. Asta o împiedicase să reacționeze la toanele lui. În următoarele două zile Dominic renunțase să o mai enerveze ca să plece; pur și simplu, încetase să mai vorbească, așteptând ca „surzenia" ei să se vindece. Liniștea fusese confortabilă timp de două zile, dar nu o ajută

cu nimic. Febra și infecția dispăruseră, și odată cu ele și scuza ei de a intra în camera lui.

Acum că terminase de citit jurnalul avea și mai multe întrebări despre ce se întâmplase cu Ella și hotărî că urechea ei se va vindeca în totalitate până a doua zi dimineață.

Capitolul 21

– De asta m-ai trimis să fac un comision! îl acuză Gabriel când se întoarse și îl găsi stând la fereastră. Ca să poți să te furișezi afară din pat?

– Nu mă furișez, spuse Dominic fără să se uite la el, dar ridică bastonul ca să-i arate cum ajunsese la fereastră. M-am chinuit cu ăsta.

– Totuși...

– Nu e nimic altceva în neregulă cu mine, Gabe. Febra mi-a scăzut de două zile și nu mai văd nici urmă de inflamație în jurul rănii.

– Asta e o veste bună. Gabriel veni lângă el la fereastră. O să-i spun domnișoarei Wichway...

– Ba nu o să-i spui.

– Dar așa voi avea o scuză ca să o caut.

Dominic se uită la el.

– De ce ai vrea...? Nu termină întrebarea. Chipul lui Gabriel îi spuse tot ce trebuia să știe. Își dădu ochii peste cap. Nu ai observat că e cam bătrână pentru tine?

– Ba nu e deloc.

Dominic pufni. Femeile astea două se strecurau în casa lui. Îi fermecau bucătăreasa. Îi fermecau cel mai bun prieten. Chiar și valetul lui reținut zâmbise mai mult în ultimele cinci zile decât îl văzuse Dominic zâmbind până atunci. Iar Wolf nici măcar nu lătra la ele. Câinelui nu-i plăceau străinii. Dacă nu ar fi știut, ar fi zis că amândouă sunt vrăjitoare.

Dar cea tânără citea pe o bancă, la umbra unei sălcii, cu părul brunet desfăcut căzându-i în valuri peste umeri. La fel ca o fetiță, nu părea să-i pese cum arată atunci când nu era nimeni prin preajmă.

Buzele ei erau pline. Își imagină cum își mușca buza de jos în timp ce citea, așa cum o văzuse făcând de trei ori de când

ajunsese aici. La naiba, ținea socoteala? Ochii ei erau fascinanți, de un verde-deschis, precum iarba presărată de rouă. Pielea ei ușor bronzată arăta cât de mult îi plăcea să stea afară. Cât de nepotrivit pentru o lady!

Ar fi trebuit să fie palidă, dar nu era. Alte domnișoare călăreau și se plimbau purtând pălării, văluri sau umbrele de soare care să le protejeze. Ar fi trebuit să fie timidă, dar era îndrăzneață. Ar fi trebuit să se simtă rușinată când intrase în camera lui în ziua în care sosise, dar nu se înroșise. Se prefăcuse intimidată, dar nu durase mult.

Era o mână de om, puțin mai înaltă decât majoritatea, subțirică, dar sânii ei voluptuoși pe care îi văzuse în prima seară, în rochia aceea galbenă.... Dumnezeule, cum reușea să reziste?

Modul în care arăta fusese o lovitură grea. Neașteptată, nedorită. Și de ce nu plecase plângând atunci când o sărutase?

Nu voia să se mai gândească la asta, dar reacția ei sugera că nu era virgină. Oare era la fel de imorală ca fratele ei?

Se ascunsese în camera ei în ultimele zile, după spusele servitorilor. Se gândise că o dureau urechile, dar nu arătase nici un disconfort ori de cât ori venea în camera lui ca să-i aplice tratamentul. Părea mai mult distrasă. Fusese nevoit să tot repete de multe ori, din ce în ce mai tare, ca să o provoace. Cu o zi în urmă abia își spuseseră două vorbe. Nu-i plăcea tăcerea.

– O găsești atrăgătoare? îl întrebă Gabriel, urmărindu-i privirea.

Dominic se uită spre pășune.

– Ca o ciupercă.

Gabriel pufni, dar nu comentă.

Foarte bine. Nu avea nevoie să mai audă alte laude la adresa ei.

– Cred că George nu știa ce îmi trimite sau ar fi adăugat-o pe lista lui. Prințul nostru a dus o viață plină de extravaganțe, escapade, risipă și a avut mai multe amante decât putem număra, dar nu poate trece cu vederea câteva dueluri? Cineva i-a băgat asta în cap și aș vrea să știu cine a fost ca să pot să-i mulțumesc.

– Adică să afli pe cine vei mai provoca la duel?

Dominic nu-i răspunse. Simți nevoia să se uite iar la parc, dar se uită la pășune.

– Royal are nevoie de exercițiu.

– Nu te uita la mine! Știi că și unchiului îi e frică de el.

– Trebuie să angajez un călăreț? Găsește pe cineva.

– Face exerciții. Ori de câte ori cineva intră pe pășune aleargă amenințător.

Dominic chicoti.

– Serios?

– Și a mers destul de mult la trap ca să iasă în evidență pentru noua iapă.

– Ce iapă?

– A domnișoarei Whitworth.

Își adusese și calul? Chiar voia să rămână. Ajunsese aici fără să știe ce va găsi, dar venise pregătită să stea și să se mărite cu orice preț... sau suficient de mult încât să-l omoare.

Crezuse asta, cel puțin în prima zi în care se oferise să-l ajute. Nu avea sens să facă asta când el încercase să-i omoare fratele. Nu avea nici o logică să accepte să se mărite cu dușmanul fratelui ei, indiferent că nu avea de ales. Ar trebui să fie la fel de furioasă ca el pe intervenția prințului și nu să zâmbească și să fie împăciuitoare. Dar jucase rolul unei sfinte când nu era nevoie. Oare avea alt motiv?

Din exterior, nu părea la fel de rea ca fratele ei, dar Dominic îl credea în stare pe Robert să o pună să se prefacă. Dacă îl omora acum, ar fi fost evident că familia Whitworth era de vină. Poate că Robert o sfătuise să se comporte ca o logodnică afectuoasă pentru ca nimeni să nu o suspecteze dacă îl otrăvea după căsătorie.

Nu avea nici o îndoială că cel mai sincer lucru pe care i-l spusese era că se pricepea mai bine să-și ascundă sentimentele, decât să le arate. Deci poate și ea era o mincinoasă. În orice caz, ar fi fost un prost să creadă ceva din ce-i spunea sau făcea până nu reușea să afle ce punea la cale în numele fratelui ei.

Robert Whitworth era un depravat, lipsit de conștiință și principii, iar sora lui crescuse alături de el. Probabil că inventaseră împreună povestea pe care i-o spusese despre cât de mult își ura fratele și deja aveau un plan ca să o scape de căsătoria forțată și să o mărite cu cine voiau ei. Și sigur aveau aspirații înalte. Urma să fie debutantă anul acesta. Familia ei ar fi avut așteptări mai mari decât un viconte din Yorkshire.

Se uită din nou la ea, la timp să o vadă lăsând cartea jos și intrând în labirint. Se uită la pendulă și calculă cât timp îi va lua să renunțe sau să se rătăcească, așa cum i se întâmplase Ellei când intrase prima dată. În mijlocul labirintului se afla o bancă pe care Ella scrisese „am câștigat!", iar apoi îl provocase la o întrecere ca să-i arate.

În acea zi, petrecuse o oră cu sora lui vorbind și împărtășind câteva secrete. El îi spusese că era îngrijorat pentru prietenul lui Benton, căruia îi plăceau prea mult jocurile de noroc. Ella îi mărturisise că în urmă cu câțiva ani hotărâse că se va căsători cu Benton, dar acum nu mai voia asta. Râseseră.

Fu surprins să vadă că își putea aminti toate lucrurile acelea fără să fie cuprins de furie. Oare trecuse suficient de mult timp încât să-și poată aduce aminte de Ella fără să se gândească la bărbatul care îi distrusese viața? Fără să vrea, se gândi la sora lui și se uită la ceas. Trecuseră cincisprezece minute. Tocmai voia să-i spună lui Gabe să se ducă să o salveze, când o văzu ieșind. Se întoarse la bancă și se apucă iar de citit.

Era nervos și realiză că se supărase pentru că reușise să iasă mai repede decât el la prima lui vizită. Râse de el însuși. Când se uită la ea se gândi că sigur nu citește și că pune ceva la cale. Nu putea să nege că se gândise că vrea să-l otrăvească atunci când îi oferise licoarea în prima seară.

Otrava era arma preferată a femeilor și era foarte greu de detectat dacă era administrată corect. În orice caz, se uită la ea cum citea; părea atât de frumoasă și inocentă, iar Dominic își spuse că aparențele sunt înșelătoare. Și că ar fi trebuit să o pună să bea din licoarea aia ca să vadă dacă o face.

Nemulțumit că nu-i venise ideea mai devreme, se întoarse spre pat, dar uită să-și protejeze piciorul. Când își dădu seama că abia îl mai durea, până și asta îl enervă, pentru că era evident că reușise să grăbească vindecarea, iar el nu avea de gând să-i mulțumească.

Strigă spre garderobă:

– Nu ai terminat, Andrew?

Valetul ieși în grabă cu o cămașă, o lavalieră, o pereche de ciorapi și ridică pantalonii modificați.

– Încă trebuie să termin tivul, domnule.

Cracul unui pantalon fusese tăiat.

– Lasă tivul. Nu ies cu ei în oraș, doar ajută-mă să mă îmbrac.

Gabriel ridică o sprânceană.

– Și de ce te îmbraci... mă rog, pe jumătate? Doar nu te gândești să cobori, nu-i așa? Dacă îți mai desfaci o dată copcile...

– O să fii o mamă grozavă într-o zi, Gabe, dar încetează să mai repeți cu mine. Aștept o vizită de la Priscilla Highley. Adu-o aici când ajunge.

– De ce naiba vine aici? Și de unde știi că vine? Nu am adus nici o scrisoare...

– L-am rugat pe Carl să trimită după ea.

– De ce?

Dominic îi făcu semn lui Andrew să plece cu restul hainelor. Pantalonii și cămașa erau de ajuns. Se băgă înapoi în pat și trase cearșaful peste piciorul bandajat. Prezentabil și suficient de îmbrăcat pentru Priscilla. Nu voia să creadă că o invitase cu scopuri indecente.

Dar Gabriel încă aștepta un răspuns.

– De ce nu? spuse Dominic. Lady Whitworth trebuie să știe la ce să se aștepte de la o căsătorie cu mine.

– Că nu o să fii fidel? Sau că o să-i prezinți toate amantele?

– Fostă amantă, deși Lady Whitworth nu trebuie să știe asta.

Dominic și văduva Highley își încheiaseră aventura anul trecut când ea îi spusese foarte clar că vrea să se mărite din nou. El nu voia, cel puțin nu cu ea. Fusese o relație convenabilă, pentru că locuia în York, nu foarte departe. Îi fusese infidelă de două ori pe durata scurtei lor aventuri, nu că i-ar fi cerut fidelitate, dar știa că o căsătorie nu avea să-i schimbe felul de a fi.

– Dacă deschizi cutia Pandorei nu o să-ți faci rău decât ție, îl avertiză Gabriel. Nu e deloc plăcut să stai în preajma unei femei geloase.

– O femeie geloasă ar putea să renunțe la căsătorie înainte să se întâmple.

Gabriel oftă.

– De ce nu recunoști că nu ar fi chiar atât de îngrozitor să fie soția ta?

– Pentru că nu voi putea niciodată să am încredere în ea, spuse Dominic.

– Din cauza fratelui ei?

– Exact.

Văduva sosi într-un final, dar nu se obosi să bată la ușă, din moment ce era familiarizată cu dormitorul lui.

– Ce caut aici, Dominic? Despărțirea noastră a fost amiabilă, dar mi-ai spus clar că nu vrei să mai ai de-a face cu mine.

Dominic ignoră tonul îmbufnat.

Lady Priscilla era foarte frumoasă astăzi, îmbrăcată cu o pelerină și o rochie violet, asortate cu bijuterii din ametist. Culorile îi complimentau părul blond și ochii violet, dar ea știa asta. Nu frumusețea fusese problema și rămăsese văduvă de tânără. Era puțin mai tânără decât el. Și bogată. Păcat că fusese doar atras de ea și nu îndrăgostit.

Îi zâmbi Priscillei și o invită lângă el.

– Arăți extraordinar, Cilla, ca de obicei.

Femeia zâmbi.

– Da, doar pentru tine, deși nu știu de ce mă mai chinui.

– Aș vrea să rămâi aici o săptămână sau două, dacă nu ai alte planuri.

– Din păcate, am planuri, primul mare bal al sezonului, care este săptămâna viitoare și nu am de gând să-l ratez. Vreau să plec la Londra mâine. Dar pot să petrec o noapte cu tine dacă ți-a fost așa dor de mine. Și ești deja în pat. Râse. Înțeleg unde bați.

Se așeză pe marginea patului și se aplecă să îl sărute. Dominic îi puse mâna în jurul taliei, dar opri sărutul înainte să o încurajeze și mai mult.

– Nu ai auzit despre ultimul meu duel cu Robert Whitworth?

– Bârfele de la Londra ajung mai greu în York. Priscilla se îndreptă. Te referi la al doilea duel?

– A existat și un al treilea.

– Dumnezeule, ce a făcut să-l provoci de atâtea ori? Crede că ești nebun, să știi. Asta spune la toată lumea. Spune că îți imaginezi că a comis o greșeală. Nimeni nu-l crede.

– Dar ce cred?

– Că e vorba de o femeie, bineînțeles. Că vă luptați pentru ea. Cine e?

– Hai să nu vorbim despre asta, ci despre rezultatul duelului.

– Bine, se bosumflă. Ai un obicei foarte prost să nu-mi oferi detaliile interesante. Care sunt rezultatele?

– Am fost rănit. O rană gravă, dar deja mă simt mai bine. Însă, din cauza asta trebuie să mă căsătoresc cu cineva din familia lui, la ordinul prințului. Și singura modalitate ca asta să nu se întâmple este dacă sora lui Whitworth mă refuză și pleacă.

– Pleacă? E aici?

– Chiar aici, spuse Brooke din dreptul ușii.

Capitolul 22

Brooke ar fi trebuit să ia prânzul întâi. Nu ar fi trebuit să încerce să afle de ce ușa lui Dominic era deschisă. Motivul o privea cu curiozitate. Tânăra femeie care stătea pe marginea patului și pe care Dominic o îmbrățișa era frumoasă, elegantă și avea un aer sofisticat. Brooke se simți ca în prima zi de școală. Simți că nu era la locul ei.

– Dumneata trebuie să fii Brooke Whitworth? spuse tânăra. Am auzit că Robert are o soră care se va bucura de primul ei sezon la Londra anul ăsta, dar ești cam departe de Londra, nu-i așa?

– Îl cunoști pe fratele meu?

– Cine nu-l cunoaște pe fratele dumitale? E un tânăr atât de atrăgător, de șarmant, deși e considerat cam depravat.

Brooke fu surprinsă să audă asta, dar nu fu surprinsă de reacția lui Dominic atunci când o corectă.

– E un ticălos.

– Da, da, știm cu toții ce părere ai despre el – femeia îl bătu ușor pe obraz –, dar întrebarea este de ce? De ce îl urăști atât de tare pe Robert Whitworth? Se uită din nou la Brooke. Știi de ce?

Brooke nu știa întreaga poveste, dar chiar dacă ar fi știut-o, nu plănuia să-i dezvăluie nimic femeii, iar asta probabil se vedea pe fața ei, căci femeia oftă înainte să-i zâmbească larg.

– Cât de urât din partea mea! Eu sunt Lady Priscilla Highley din York. Ne-am fi cunoscut la Londra, dacă ai fi ajuns acolo, dar în schimb ai venit aici. Ce bârfă interesantă pe care o pot spune când ajung...

– Chiar trebuie, Cilla? interveni Dominic.

– Da, trebuie, dragă.

– Aș prefera să nu fiu subiect de bârfă, spuse Brooke glacial traversând camera să ia săculețul cu ierburi. Și dacă nu ai vrea să te ocupi dumneata de rană...?

Îi arătă ușa, fără să-i pese cât era de nepoliticoasă. Dominic putea să aștepte până își revenea ca să se tăvălească cu amanta lui. Aproape spuse asta cu voce tare. Aproape.

– Doamne, nu! râse Priscilla, apoi îi șopti lui Dominic, când Brooke plecă spre baie: Deja te tratează ca o soție? Ce norocos ești!

Nervoasă din cauza replicii pe care fusese inevitabil să nu o audă, Brooke turnă mai multe ierburi decât era nevoie în bol. Avea să-l usture. Știa asta, dar nu făcu alta. Târziu își dădu seama că nu avea dreptul să dea pe nimeni afară din camera lui.

Se întoarse în dormitor și se uită de jur împrejur, ca să se asigure că femeia plecase. Toată lumea plecase, chiar și Carl. Singurul rămas era câinele, care era încolăcit lângă șemineu.

Nu avea de gând să-și ceară scuze pentru lipsa ei de politețe. Dominic nu ar fi trebuit să primească o altă femeie în camera lui, indiferent de relația lor, când viitoarea lui soție stătea în aceeași casă. Dacă se gândea că ea o să accepte... Trecu printr-un tumult de emoții până simți doar deznădejde. Ce putea face? Nimic.

– Ești geloasă?

Ridică privirea și vorbi fără să gândească:

– Pe o femeiușcă bârfitoare? Nici vorbă.

Ridică cearșaful de pe piciorul lui, ușurată să vadă că rana era ușor accesibilă. Dacă ar fi trebuit să stea acolo și să aștepte să-și dea jos pantalonii...

Simți că se înroșește. Văzuse multă goliciune de când sosise la Rothdale, dar nu voia să-l vadă dezbrăcându-se. Dominic o privea atent, ca de obicei. O neliniște faptul că privirea lui era tot timpul ațintită asupra ei, ori de câte ori era în cameră. Îi analiza reacțiile? Căuta ceva ce putea folosi împotriva ei?

– Văd că nu a fost nevoie să țip astăzi, spuse el.

– Poftim?

– Poți să auzi din nou?

– Auzeam doar înfundat, dar da, mi-am revenit, spuse fără să roșească.

– Priscilla e destul de înduioșată de starea mea, spuse el nonșalant.

Chiar credea că vrea să audă ceva despre amanta lui?

– Și eu, deși mie îmi este mai milă de mine. Tu o să continui să faci ce făceai și înainte. Chiar, ce făceai?

Începu să-și desfacă bandajul pentru ea.

– În afară de întâlniri cu cei care administrează diferitele afaceri începute de predecesorii mei, cresc cai pentru armată, pentru ofițeri.

– Deci soldații nu primesc cai pursânge?

– Din tonul tău înțeleg că nu-ți place discriminarea?

– Nu.

– Iar eu nu aleg cine călărește animalele pe care le trimit armatei. Câteodată sunt însărcinat să cumpăr câte o herghelie pentru anumite unități. Dar soldații de rând nu primesc cai de nici un fel. Ei merg pe jos. E unul din motivele pentru care războiul durează atât de mult.

Brooke se bucură să vadă că rana lui deja făcuse coajă și că nu mai existau semne de infecție. Tratamentul Alfredei funcționase. Sigur se simțea mult mai bine. Și atunci de ce nu spusese asta? Pentru că nu voia să nu-l mai viziteze? Mai degrabă nu voia să le mulțumească ei și Alfredei pentru ajutor.

Probabil că nici nu ar fi folosit remediul în acea zi dacă nenorocita lui de amantă nu ar fi apărut. Îl auzi șuierând printre dinți când aplică amestecul mult prea puternic, dar nu spuse nimic, iar Brooke nu se uită în ochii lui cât întinse alifia. Își dori să nu se fi prefăcut că nu aude bine în ultimele două zile pentru că, deși petrecea mult timp în prezența lui, relația lor nu se schimbase prea mult din prima zi când venise. Acum, după ce citise jurnalul Ellei, voia mai mult ca niciodată să discute cu el despre Robert și Ella, despre copil și să afle cum murise Ella. Dar știind cât de mult îl înfuria subiectul, hotărî să găsească un subiect mai puțin delicat.

Înainte să poată face asta și fără să-și dea seama că aplicase mai multă alifie decât era nevoie, Dominic o întrebă:

– O să-ți fie dor să-mi freci coapsa după ce mă vindec? Pare să-ți placă să faci asta astăzi.

Brooke își trase brusc mâna.

– M-a luat valul pentru o clipă.

– Te gândești la alte părți ale corpului meu pe care ai vrea să le alini?

Brooke scrâșni din dinți, încercând să nu cadă în capcana lui și să nu se enerveze.

– Mă întrebam la ce afaceri de familie te-ai referit mai devreme.

– Bineînțeles că te întrebai, pufni el, dar îi răspunse: Mine de cărbune, dar după ce bunicul meu le-a extins, am început să avem

o competiție acerbă, așa că a cumpărat o flotă de corăbii care i-a permis să vândă cărbunele peste hotare. Transporturile au devenit profitabile, așa că acum transportăm și alte bunuri în afară de cărbune. Și mai sunt probleme ale arendașilor de care, de obicei, mă ocup personal.

– Nu aveți stâne de oi? întrebă curioasă. Am văzut atât de multe oi pe drumul spre Yorkshire. Pun pariu că oilor le place iarba neagră pe care o aveți din plin aici. Iar lâna e probabil la fel de profitabilă precum cărbunele.

– Ce știi tu despre oi?

– Nu mult. Tata are o stână, dar nu el se ocupă de ele.

– Nu vreau să știu nimic despre familia ta.

Brooke oftă în sinea ei înainte să-i dea un bandaj curat și se duse să se spele pe mâini. Ar fi vrut să se ofere să-i citească după ce descoperise o colecție impresionantă de cărți în bibliotecă. Dar probabil prefera să petreacă timp cu amanta lui dacă era aici. Apoi se albi la față când îi trecu prin cap că ar putea fi logodnica și nu amanta lui, caz în care comportamentul ei avea să fie și mai îngrozitor.

– Ești logodit? îl întrebă când se întoarse lângă patul lui.

– Cu cine?

– Cu altcineva? De asta ești atât de hotărât ca noi doi să nu ne căsătorim?

– Nu există un „noi".

Dacă se mai eschiva mult, avea să urle de frustrare.

– Erai logodit cu domnișoara Highley? îl întrebă fără menajamente.

– Nu, Priscillei îi place prea mult viața din Londra ca să-mi fie o soție bună. E una din multele mele amante.

– Multe? Câte amante ai de obicei?

Dominic ridică relaxat din umeri.

– Oricâte e nevoie ca să fiu satisfăcut, de obicei două sau trei.

Brooke rămase cu gura căscată pentru o clipă. Era clar că încerca iarăși să o sperie – spera să fie doar atât. Decise să se prefacă interesată.

– Pe rând sau toate deodată?

Dominic păru surprins și pe punctul de a izbucni în râs, dar nu o făcu.

– E o idee interesantă. Dar ca să-ți răspund la întrebare, nu aveam nici o obligație, dar după ce îl omoram pe fratele tău, intenționam să o curtez pe vecina mea, Elspeth Shaw.

Adevărul din afirmația lui o făcu să se simtă oribil. Își aduse aminte că în Leicestershire îi trecuse prin minte că ar putea fi îndrăgostit de altcineva. Dar apoi își aduse aminte că Gabriel îi spusese că Dominic era ultimul membru al familiei care purta numele Wolfe și intenționa ca lucrurile să rămână așa. Ceea ce însemna că nu voia copii, nu că nu voia să se căsătorească. Dar dacă așa stăteau lucrurile, ea avea dreptul să știe, nu? Mai ales pentru că ea voia copii la un moment dat.

– Deci vrei să te căsătorești, dar nu ai de gând să-ți atingi soția?

Dominic o privi *confuz*.

– De unde îți vin ideile astea?

Brooke se îmbujoră. Oare Gabriel o mințise? Nu ar fi trebuit să întrebe! Îi dăduse de înțeles că era îngrijorată că nu ar putea împărți patul, mai mult decât era că nu ar putea avea copii.

– E o întrebare logică. Gabriel mi-a spus că nu vrei să ai moștenitori, îi explică repede.

Dominic pufni.

– Asta e ceva ce i-am spus acum mult timp, într-o noapte când băusem cam mult. Nu știam că m-a luat în serios.

– Deci nu vorbeai serios?

– Ba da, dar doar pentru o săptămână. Era o idee stupidă, provocată de...

Brooke se întrebă de ce nu terminase ce voia să spună, dar ghici.

– De blestem?

O privi cu atenție.

– Nu, provocată de ridicolul care a urmat după ce zvonurile au ajuns la Londra. Crailor tineri li s-a părut amuzant să înceapă să urle ori de câte ori mă vedeau pe stradă. Habar nu aveai cu cine urma să te căsătorești, nu-i așa?

Păru încântat să spună asta. Ei îi veni să râdă. Într-o zi avea să facă asta dacă el se mai chinuia mult să o dea la o parte. Nu se îndoia că tocmai îi spusese o prostie și hotărî să-i demonstreze.

– Nimeni nu ar îndrăzni să facă asta cu tine, la cât de feroce arăți când ești nervos. Le-ar fi prea teamă că îi omori pe loc. Deci ce te-a determinat să vrei să închei linia moștenitorilor, chiar dacă ți-ai dorit asta doar pentru o săptămână?

Dominic se uită atent la ea preț de câteva clipe. Brooke realiză că tocmai îi spusese că e un mincinos. Poate era cazul să iasă din cameră...

– Pentru că sora mea tocmai murise și eram disperat, fără nici o speranță pentru viitorul meu, recunoscu el. Dar acum ideea de a mă răzbuna pe fratele tău face ca viitorul meu să pară interesant.

Brooke putea crede asta. Aștepta să-i spună să plece, pentru că asta ar fi însemnat răzbunarea supremă, ca familia ei să rămână fără nimic. Sau doar moartea lui Robert l-ar fi satisfăcut?

Dar nu spuse asta.

– Povestea cu urletele chiar s-a întâmplat, dar doar de două ori de-a lungul câtorva ani, și a fost vorba de niște farse ale colegilor de școală, recunoscu. Nu-ți imagina că nu am fost nervos prima dată când s-a întâmplat. Dar l-am prins pe unul dintre ei în ultima zi și era atât de speriat, încât a recunoscut că era vorba de o farsă care l-ar fi ajutat să fie acceptat într-o frăție – dacă îi ignoram. A doua și ultima dată s-a întâmplat cu un grup, presupun că numărul i-a făcut curajoși, dar eu mai eram cu doi prieteni în ziua aceea, Benton Seamons și Archer Hamilton. Benton i-a alergat pe patru dintre ei pe stradă. Ceilalți doi au rămas pe loc râzând de prietenii lor care încercau să scape, până când Archer l-a lovit pe unul dintre ei, iar pe celălalt l-a plesnit peste față cu mănușa. Individul i-a spus să nu fie un dobitoc, iar apoi a luat-o la fugă. Archer nu l-ar fi provocat la duel pentru așa ceva, dar eu m-am amuzat teribil la vremea aceea.

Lui Brooke nu-i veni să creadă că îi mărturisise așa ceva. Înăuntrul lupului era un om diferit, unul pe care nu-l cunoștea încă, unul cu care ar putea ajunge să râdă într-o zi, unul pe care ar putea ajunge să-l iubească. Apoi realiză că el avea planuri de viitor, planuri care erau acum distruse din cauza ei, nu, nu din cauza ei, ci din cauza *fratelui* ei. Încă nu știa ce făcuse Robert ca lucrurile să ajungă aici.

Fu pe punctul de a-l întreba din nou, dar se abținu. Discuția asta nu-i provoca decât furie. Îl întrebase deja prea multe. Și bănuia cu cine ar fi preferat să-și petreacă timpul.

– Să nu o lași pe prietena ta să te obosească prea tare. Ai nevoie de odihnă. O să mă întorc mâine-dimineață să-ți verific rana.

– O să vii înapoi la cină, după cum ți-e obiceiul.

Nu avea de gând să se certe cu el *sau* să ia cina cu el cât timp Priscilla Highley se afla în casă. De parcă nu știa ce punea la cale, dându-i de înțeles că are și că va avea amante, indiferent dacă se căsătoreau sau nu.

– Dacă nu cumva te-ai hotărât să pleci? Caz în care îi poți da tratamentul Cillei. Ea va avea grijă de mine în seara asta.

Brooke nu-i răspunse, dar trânti ușa în urma ei.

Capitolul 23

Lady Highley își petrecu după-amiaza în camera lui Dominic. Brooke și-o petrecu în a ei, stând aproape de peretele care le despărțea, încercând să audă ce vorbeau. După ce avusese grijă de el toată săptămâna, o enerva că putea să ofere atât de ușor atenție altei femei. Acum înțelese ce voise să spună fratele ei în conversația pe care o auzise acasă, când zisese că „lupul nu o va accepta". Se referea la faptul că Dominic era obișnuit să umble cu femei frumoase și sofisticate.

Ea nu era nici frumoasă, nici sofisticată, era doar o amintire vie a morții surorii lui și mereu avea să fie așa. Încă exista posibilitatea să nu respecte ordinul prințului și să o lase să plece. Exista posibilitatea să poată face asta și să păstreze măcar unele din afacerile familiei. Minele de cărbune sau afacerea cu transporturi l-ar fi făcut un om bogat. Poate îi trimisese deja o scrisoare prințului regent ca să-i spună asta? Sau poate amanta lui reușea să-i dea ideea...

Brooke își privi unghiile și se gândi la ce-și dorea să facă cu ele în momentul ăsta. Apoi își lipi din nou urechea de perete. Tot nu se auzea nimic. Poate vorbeau în șoaptă sau făceau ceva pentru care nu aveau nevoie să vorbească. Gândul acela o făcu să iasă să călărească înainte de cină.

Când ajunse la grajduri, văzu că Wolf se hotărâse să caute motanul pe care îl mirosise pe mâinile ei. Stătea în fața ușii, lătrând, cu blana ridicată, în timp ce Raston era înăuntru, calm, spălându-se pe o lăbuță – sau ascuțindu-și ghearele.

Când Arnold se apropie, motanul se urcă înapoi pe bârnele din tavan. Câinele sări, încercând să-l prindă, dar asta nu avea să se întâmple niciodată. Brooke încercă să-i spună câteva cuvinte dulci și să-l mângâie după urechi, dar Wolf nu avea chef.

– O să renunțe curând, așa că nu vă faceți griji pentru pisică, spuse Arnold.

Brooke zâmbi larg.

– Îmi fac mai multe griji pentru Wolf. Raston e destul de brutal dacă se ajunge la luptă.

– O să-l rog pe Gabe să ducă câinele înapoi în casă. Apoi Arnold o surprinse când o rugă: Royal o place pe Rebela, milady. Royal abia suportă ca eu să-l îngrijesc sau să-i pun șaua și nu lasă pe nimeni în afară de Lord Dominic să-l călărească. V-ar deranja dacă Peter vă călărește iapa pe lângă garduri? Poate așa Royal va alerga după ea sau măcar va ține pasul.

– Aș putea încerca eu să-l călăresc. Bătrânul grăjdar păru atât de îngrozit, încât Brooke adăugă: Nu contează. Poți face asta după ce mă întorc de la plimbare.

– Să nu stați mult, milady. Soția mea a văzut două inele în jurul lunii noaptea trecută, iar asta înseamnă că va veni o furtună primejdioasă. Într-o zi furtunoasă ca asta și-a pierdut viața cea mai mare fată a familiei Wolfe, în urmă cu câteva sute de ani. Nimeni nu știe dacă a fost un accident sau a fost blestemul motivul pentru care trăsura ei a căzut într-o râpă.

Brooke se holbă la Arnold. Chiar era atât de superstițios? Toată lumea era? Asta ar explica de ce zvonurile despre blestem rezistaseră de atâtea sute de ani și de unde proveniseră cele despre vârcolaci.

Brooke zâmbi politicos, deși nu credea că va ploua în acea zi, din moment ce soarele strălucea, iar norii nu erau atât de întunecați. Și Alfreda prevestea ploi care nu veneau.

Dar pentru că tocmai vorbiseră de doi cai care voiau să se împerecheze, Brooke realiză că era momentul oportun să discute despre planurile ei.

– Nu m-ar deranja ca Royal și Rebela să pască împreună și să se împerecheze.

Arnold se înroși.

– Nici pe mine, dar Royal este un campion de curse. Valorează mii de lire. Nu a mai fost împerecheat de când Excelența Sa a început să crească armăsari pentru armată. Dar puteți discuta despre asta cu dânsul după ce vă căsătoriți.

Toată lumea presupunea că se vor căsători. Numai mirele și mireasa sperau că nu se va ajunge acolo. Când își aminti de cea mai recentă încercare a lui Dominic de a o face să plece, Brooke nu plecă la trap cu Rebela după ce îi fu adusă, ci fugi în viteză, la galop.

De data asta merse spre nord-vest, departe de drumuri. Trecu pe lângă mai multe terenuri cultivate, unde recolta era deja în floare.

La nord și la sud de sat erau numai ferme. Nu trecu decât pe lângă o stână. Dominic îi spusese că are arendași, deci el era proprietarul pământurilor, dar oamenii puteau face ce voiau cu ele? Se gândi să viziteze satul care i se păru pitoresc de la distanță, dar nu era într-o dispoziție bună, așa că merse mai departe.

Zona rurală din Yorkshire era foarte frumoasă, plină de lande și de terenuri cultivate. Sau poate îi plăcea doar pentru că era departe de familia ei.

Deși trebuia să aibă de-a face cu un viconte mojic și insuportabil, aici se simțea mai liberă. Dar dacă Dominic obținea ce voia, iar ea trebuia să plece? Profită de ocazie și călări mai departe decât intenționase, ca să vadă cât mai mult din Yorkshire.

Fu surprinsă să vadă o turmă de vite, o combinație între cele scoțiene cu blana lungă și rasa Angus. Oamenii de aici erau autosuficienți, crescând sau cultivând tot ce le trebuia.

Traversă un pârâu, dar mai spre nord se mărea considerabil, devenind un râu. Se opri să se uite la apa curgătoare și se întrebă dacă peștele pe care îl mâncase la cină în seara anterioară era din râul acesta. Își continuă drumul, apoi se îndreptă spre o oaie singuratică pe care o văzu în depărtare. Când se apropie își dădu seama că era un câine, un câine foarte mare. Încetini calul, dar fu suficient de curioasă încât să se ducă mai aproape. Prin preajmă nu era nici o locuință de unde ar fi putut fugi. Erau doar ruinele unor castele spre nord, iar aici doar câteva ziduri mai erau în picioare, deci nu avea rost să investigheze. Se întrebă dacă animalul se rătăcise.

Rebela refuză să se apropie de animal, iar Brooke coborî și îi legă picioarele iepei ca să nu fugă. Câinele nu fugi când se apropie. Stătea lângă o movilită acoperită cu iarbă și o privea cu atenție. Semăna cu câinele lui Dominic, dar era mai mare și alb cu câteva fire gri pe spate, motivul pentru care îl confundase cu o oaie. Era foarte frumos, avea capul alb, cu excepția unor cercuri în jurul ochilor atât de deschiși încât păreau albi.

Rămase la un metru de el și întinse mâna ca să i-o poată adulmeca, dar nu se apropie de ea, și nici ea nu se duse mai aproape. Poate că nu era cea mai bună idee să încerce să se împrietenească cu un câine atât de mare. Dar sigur era al cuiva. Nu părea feroce. Era prea calm, prea curios. Apoi ridică botul și adulmecă aerul. Oare simțise mirosul câinelui lui Dominic pe mâna ei?

Brusc câinele scoase un urlet sumbru. Brooke începu să tremure și făcu ușor un pas înapoi, apoi încă unul când câinele se ridică.

– Probabil știi...

Se opri când câinele scânci și își ciuli urechile. Se gândi că poate nu mai auzise niciodată o voce umană. Era aproape imposibil, așa că începu din nou să vorbească.

– Probabil știi mai bine decât mine cum să ajungi acasă. Sau ai putea să vii după mine. La cât ești de frumos, cineva de la Rothdale sigur știe cui aparții.

Se întoarse și se duse în grabă către Rebela. După ce încălecă, se simți mult mai în siguranță și se uită înapoi la câine, dacă era un câine. Era suficient de mare încât să fie un lup. Dar ignoră ideea pentru că animalul nu era așa de amenințător cum ar fi fost un lup.

Câinele se așeză la loc și o privi în continuare. Ar fi vrut să aibă ceva de mâncare, dar singurul lucru pe care îl avea era un morcov pe care îl adusese pentru Royal, care nu venise la gard pentru cadoul lui. Îl scoase din buzunar și îl aruncă în direcția câinelui. Habar nu avea dacă ar mânca un morcov. Poate trebuia să-i ofere unul câinelui lui Dominic ca să afle.

Plecă în galop și se mai uită o dată peste umăr. Animalul nu se mișcase, dar începu să urle din nou. Brooke se cutremură din nou și o grăbi pe Rebela.

Capitolul 24

– Toți angajații tăi vor veni astăzi aici? se plânse Priscilla când o altă servitoare, pe care nu o mai văzuse niciodată, veni să-i aducă lui Dominic apă proaspătă. Până și bucătăreasa a venit să ne aducă cina. De când face asta?

Erau așezați la masa de șah pe care Dominic o adusese din salonaș. Nu asta se gândea Priscilla că va face aici, dar știa să joace și nu voia să-i chinuie rana, cum nici el nu voia. Mama lui și Priscilla erau singurele persoane cu care jucase care aveau șanse să câștige. Gabriel știa să joace, dar nu avea răbdare și de obicei pierdea intenționat ca să se termine mai repede.

Dominic își mută regina.

– Probabil se întreabă ce cauți aici din moment ce a trecut aproape un an de ultima dată când ai fost în vizită.

Priscilla își mută calul forțându-l să-și retragă regina.

– Și să nu uităm adevăratul motiv: sunt de partea viitoarei tale soții și cred că am venit ca să stric aranjamentul.

– E abia a cincea ei zi aici, pufni Dominic, deși și el observase că angajații lui erau încântați de Brooke.

I se părea că era acolo de săptămâni, nu de zile, probabil pentru că o văzuse atât de des.

– Sau poate servitorii tăi își fac griji că prințul va fi în curând stăpânul proprietății?

Dominic o privi încruntat.

– O să mă căsătoresc cu ea dacă trebuie, doar că nu vreau. Ar fi o căsnicie oribilă, așa că e de înțeles că aș face orice ca să nu se întâmple, nu?

– Dar dacă nu o să fie? Dacă nu seamănă deloc cu fratele ei? Orice ți-a făcut ție ca să fii atât de furios pe el, ceilalți nu-l văd decât ca pe un desfrânat și nimic mai mult. Și atunci de ce să-ți judeci viitoarea soție doar pentru că e sora bărbatului...

– Rolul de pețitoare nu ți se potrivește, Cilla.

Priscilla începu să râdă.

– O să faci ce vrei, indiferent ce ți s-ar spune. Eu doar îți distrăgeam atenția. Șah mat.

Dominic râse și se ridică. Priscilla rămânea peste noapte și chiar se oferise să doarmă în patul lui, promițând că o să aibă grijă cu piciorul lui. El o refuză, dar o rugă să-i țină companie până când era pregătită să se ducă la culcare. Sperase ca Brooke să mănânce cu ei mai devreme. Priscilla fusese întinsă lângă el, iar el o ținuse în brațe cât vorbiseră. Era momentul perfect. Dar Brooke nu veni odată cu mâncarea.

Se duse către fereastra dinspre nord ca să vadă apusul. Casa era poziționată de așa natură încât putea să vadă apusul și drumul sudic, de la fereastra lui, dar era nevoie de lumina soarelui ca să vadă ceva. Iar în seara asta soarele era acoperit de nori.

– Pare că plouă în nord. Mă bucur că nu ai încercat să ajungi acasă înainte de apus.

Priscilla veni lângă el la fereastră.

– Arată periculos.

– Va trece până mâine-dimineață când pleci.

– Nu mi-e frică să călătoresc pe furtună sau pe întuneric. Iar vântul pare să bată spre nord. Nici nu cred că va ajunge până aici. Se uită în jos. Ai voie să-ți folosești piciorul?

– Doar când Gabe nu e în cameră. E ca o cloșcă. Nu mă doare, Cilla. Iar doctorul Bates mi-a pus de două ori mai multe copci după ce le-am rupt pe primele.

– Chiar nu te doare? îi zâmbi sugestiv și îi puse mâna pe coapsa care nu era rănită.

Dominic chicoti, ghicindu-i intențiile.

– Febra mi-a trecut acum două zile. Rana e amorțită, probabil de la alifia aia vrăjitorească pe care mi-o pune fata aia.

– Dragule, ar fi trebuit să te căsătorești cu mine atunci când ai avut ocazia, așa nu ai mai fi avut problema pe care o ai acum.

Asta nu ar fi împiedicat duelurile. Whitworth încă trebuia să plătească pentru ce făcuse. Dominic nu-i putea spune asta Priscillei. Îi plăcea prea mult să bârfească și nu avea încredere în ea că nu o să ducă zvonul cât mai departe posibil.

Însă, fără acea informație, situația lui i se părea amuzantă Priscillei. Dar îi spusese și că îi place cât de înflăcărată era Brooke. Femeile!

Ușa se deschise brusc, și Gabriel spuse:

– S-a întâmplat ceva cu Lady Whitworth. Nu s-a întors de la plimbarea ei călare.

Dominic începu să zâmbească.

– Nu s-a întors? Dar apoi se întoarse și văzu îngrijorarea de pe chipul lui Gabriel. De cât timp e plecată?

– Au trecut cel puțin trei ore. Nu a venit la cină.

Deci plecase de bunăvoie. Dominic fu surprins. Nu crezuse că, dacă i-o prezintă lui Brooke pe amanta lui, va reuși să o alunge, dar poate că asta o făcuse să plece.

– Asta e o veste bună, spuse el.

– Nu, nu e. Slujitoarea ei e moartă de îngrijorare. Jură că stăpâna ei nu ar pleca fără ea, iar eu sunt de acord cu ea. Nici nu ar fugi călare. Sigur i s-a întâmplat ceva. Și o să se întunece în curând.

Ușurarea lui Dominic dispăru.

– Andrew! strigă. Adu-mi pantalonii și haina de ploaie.

– Nu poți să ieși, protestă Gabriel.

– Ba normal că pot. Dacă moare pe câmp, prințul va crede că eu am ucis-o. Presupun că cineva a căutat-o deja în sat?

– A fost primul loc în care am fost.

– Pregătește-l pe Royal.

– Dom, te rog, nu poți să călărești iar atât de repede. Am nevoie doar de permisiunea ta să adun toți bărbații ca să pornim în căutarea ei.

– Poți să faci și asta, dar sunt puțini cu cai care pot merge atât de departe și nu avem destule șei pentru caii mei. În plus, e responsabilitatea mea. Aș vrea să fie altfel, dar asta e situația. Așa că nu te certa cu mine.

– Cred că va trebui să găsesc o sticlă de coniac cu care să dorm, spuse Priscilla sec, după ce Gabriel ieși din cameră.

– Nu-ți faci griji pentru ea?

– De ce mi-aș face? Sunt sigură că o s-o găsiți. Probabil că a prins-o ploaia și s-a adăpostit undeva.

– Posibil.

Wolf îl urmă afară din cameră. Dominic intră întâi în camera lui Brooke ca să ia ceva de-al ei ce ar putea mirosi câinele. Camera ei era aproape goală, de parcă nu ar fi despachetat sau ar fi luat tot ce avea nevoie cu ea. Încă exista posibilitatea să nu se fi rătăcit și să fi fugit. Era mult mai greu să găsești pe cineva care nu voia să fie găsit.

La parter, bucătăreasa îl aștepta și îi puse în brațe un sac cu mâncare.

– Nu a mâncat, fu tot ce-i spuse.

Era evident că Marsha era îngrijorată. La fel și Arnold. În grajduri, grăjdarul îi mai dădu un sac de provizii și mai puse două felinare la șaua lui Royal înainte să-i dea hățurile lui Dominic.

Dominic auzi pe cineva strigând și se uită spre casă. Slujitoarea lui Brooke alerga spre el, iar Gabriel încerca să o oprească. Dar îi dădu peste brat și se apropie de Dominic.

– Cu ce ați supărat-o astăzi? Niciodată nu călărește mult decât dacă e supărată!

Dominic nu avea timp pentru asta și nici nu-i răspunse.

– Du-o înapoi în casă, îi spuse lui Gabriel înainte să plece.

Dominic călări până în spatele păsunilor înainte să descalece și să-i dea lui Wolf să miroasă panglicile pe care le luase de pe măsuța de toaletă a lui Brooke.

– Găsește-o, îi spuse câinelui.

Fusese de multe ori la vânătoare cu Wolf și știa că se poate baza pe el să-i găsească mirosul lui Brooke.

Wolf adulmecă în jur înainte să o ia la goană în direcția în care Arnold îi spusese că plecase Brooke.

Deși încă nu era întuneric, aprinse unul din felinare înainte să înceapă ploaia. Spre nord văzu potopul care arăta ca o perdea deasă de apă ce ascundea pământurile de el. Wolf alergă într-acolo fără nici o grijă. Dominic se opri. Chiar avea de gând să călărească prin ploaia asta? Pentru ea?

Îi dădu pinteni lui Royal și înaintă, gândindu-se că avea un alt motiv pentru care să o urască pe Brooke Whitworth.

Capitolul 25

Vântul șuiera printre ruinele castelului și bătea atât de tare, încât din când în când lumina lunii strălucea în zare, dar ploaia era atât de deasă că Brooke abia putea să vadă copacul sinistru, îndoit de vânt. Văzu fulgerul în depărtare, dar tunetul i se păru mult mai aproape.

Brooke ar fi putut să considere asta o aventură dacă nu i-ar fi fost foame, dacă nu s-ar fi simțit groaznic în hainele ude în timp ce stătea ghemuită într-un dulap, între cele trei ziduri care erau încă în picioare. Oare castelele aveau dulapuri, se întrebă?

Nu știa la ce fusese folosit cu secole în urmă, dar era un spațiu lat de un metru și avea cam trei metri lungime, cu un acoperiș de piatră care încă nu se surpase, iar podeaua de piatră era uscată. Probabil că avusese și o ușă, dar putrezise demult.

I se păru că stă acolo de ore întregi și că timpul trece îngrozitor de încet. Nu avea cum să găsească drumul înapoi spre Rothdale pe întuneric și prin ploaia deasă. Trebuia să rămână aici până dimineață dacă nu venea cineva să o salveze, dar cât era de plauzibil să se întâmple asta? Alfreda sigur era îngrijorată. Dominic probabil nu știa sau nu-i păsa că lipsea de atât timp.

Mai devreme, când simțise picăturile de apă, fusese încântată. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Încercase să galopeze mai repede, dar natura fusese mai rapidă.

Se oprise în mijlocul potopului când nu mai reușise să vadă la câțiva metri în față, neștiind ce să facă. Se întrebă dacă Rebela ar fi reușit să-și găsească drumul înapoi spre Rothdale dacă îi dădea drumul sau dacă s-ar fi rătăcit. Apoi auzi câinii urlând. Cel puțin, spera să fie câini și nu altceva.

Era numai vina zvonurilor despre Dominic. Iar animalul lui era suficient de mare încât să fie pe jumătate lup. Câinele pe care îl văzuse azi era și mai mare, dar nu o amenințase. Probabil era o rasă specifică zonei, pe care nu o văzuse niciodată în Leicestershire. Era evident că cineva îi creștea aici în nord, iar Dominic ar fi putut

să-i spună asta în loc să o lasă să creadă că unele haite de lupi supraviețuiseră dispariției.

Se întorsese și se dusese în căutarea câinelui. Într-un moment de visare se întrebase dacă animalul o chema. Poate încerca să o ducă la el acasă, la oameni, la un foc. S-ar fi mulțumit cu orice ar fi însemnat să scape de ploaie. Dar nu se așteptase la un bârlog. Movilița lângă care stătuse câinele avea o gaură pe lateral, iar Brooke îl văzuse dispărând înăuntru când se apropiase.

Descălecase și încercase să se uite prin gaură, dar fusese prea întuneric să vadă ceva. Nu avusese cum să intre acolo, oricât de uscat ar fi fost. Apoi se uitase spre nord, unde văzuse ruinele castelului. Acolo putea găsi adăpost. Norii erau atât de joși și ploua atât de tare, încât nu mai vedea în față, dar dacă mergea spre nord, le putea găsi. Sau câinele ar fi putut să o ducă acolo dacă îi explica...

Ce idee nebună, dar tot vorbise în gura bârlogului.

– Nu, mulțumesc, prietene, aș vrea să găsesc ruinele. Vrei să vii cu mine?

Apoi se urcase înapoi pe cal. Câinele ieșise din bârlog și o privise cum se îndepărtează. Brooke se uitase înapoi să vadă dacă vine după ea, dar nu mai reușise să distingă nimic.

Fusese dezamăgită când găsise ruinele. Nu mai rămăsese aproape nimic. Toată zona era plină de pietrele care se dărâmaseră. Un copac imens se afla în ceea ce fusese odată o curte sau o sală festivă. O legase pe Rebela sub copacul care îi oferea puțin adăpost, iar apoi începuse să meargă cu grijă pe pietrele alunecoase în căutarea unui loc care să o protejeze de ploaie.

O scară pe jumătate distrusă ducea la etaj, dar acolo nu găsise nimic altceva în afară de vânt și ploaie. Sperase să găsească scări care să ducă într-o pivniță, dar ploaia cădea la fel de tare și abia putuse să mai vadă ceva. Văzuse ceva alb când câinele trecuse în viteză pe lângă ea. Se grăbise și îl urmase în spatele scării unde se așezase și o aștepta. Acolo găsise cămăruța de lângă scări.

Păsise în spațiul îngust și îl chemase alături de ea, dar câinele fugise deja. Oare o dusese intenționat acolo sau se așezase doar ca să vadă ce va face? Oricum îi mulțumise cu voce tare. Apoi se dusese cât mai în spate. Se sprijinise de perete, deși era acoperit de mușchi, și închisese ochii, recunoscătoare că nu mai era călare și că găsise un loc uscat.

Auzi sunetul unui cal care se apropia înainte să vadă lumina difuză. Încă ploua tare. Se ridică repede, se apropie de ușa cămăruței și văzu o siluetă imensă care ținea un felinar și care se îndrepta călare spre copacul de care o legase pe Rebela. Cineva venise să o salveze! Fu atât de ușurată, deși putea fi doar cineva care își căuta câinele.

– Hei! strigă ea.

– Am bănuit eu...

Lupul. I-ar fi recunoscut vocea oriunde. Singura persoană de care nu voia să fie salvată. Și de ce naiba se dăduse jos din pat?

Capitolul 26

Brooke era îngrozită la gândul de a se uda din nou și își imagina că Dominic nu voia să stea aici mai mult decât era nevoie.

– Dacă-mi spui că știi să găsești drumul înapoi spre Rothdale pe întuneric, o să ies afară, se oferi ea.

Dominic nu-i răspunse, așa că se răzgândi și decise să nu mai pună condiții. Nu voia să iasă în ploaie dacă nu era absolut necesar. Dar când veni spre ea și îi dădu felinarul înainte să se întoarcă la cai, Brooke își dădu seama că nu aveau să se întoarcă imediat la conac. Duse felinarul în colțul cel mai îndepărtat al cămăruței, ca să nu îi stea în cale.

Se întoarse în ușă, dar era atât de întuneric încât nu-l vedea nici pe el, nici caii. Oare căuta o cameră mai mare care să fie întreagă? Nu, ar fi avut nevoie de felinar pentru asta. Bănui că deșeuează caii, dar ar fi trebui să se uite la cămăruță întâi. Nu era suficient de mare pentru amândoi.

Când apăru în ușă, Brooke se lipi de perete ca să nu-i stea în cale. Trebui să se aplece ca să intre. Ea aproape atingea tavanul, deci el nu avea cum să stea drept. Îi aruncă cei doi saci de piele înainte să pună un al doilea felinar lângă intrare, apoi își dădu jos pelerina de ploaie pe care o lăsă la intrare pentru că era udă fleașcă. Brooke văzu că datorită pelerinei, hainele și părul lui erau uscate, spre deosebire de ale ei.

– Nu mergem acasă în seara asta? Nu știi drumul, nu-i așa?

– Ba da, dar e periculos. E noroi, râul a ieșit din matcă și e plin de bălți. Nu sunt dispus să-mi asum riscul.

Brooke își aminti că Andrew îi spusese despre unul din strămoșii lui care murise într-un accident de trăsură pe o vreme ca asta. Era drăguț că îi păsa atât de mult de siguranța ei încât să aștepte până dimineață ca să ajungă acasă.

– Nu sunt dispus să risc siguranța lui Royal care ar putea aluneca și și-ar putea rupe un picior, adăugă el.

Bineînțeles că nu se gândea deloc la ea! Scrâșni din dinți, sperând că Dominic va rămâne în capătul opus. Camera era prea mică să se poată mișca în voie.

– Întinde păturile înainte să scoți mâncarea.

Mâncare! Scoase repede două pături, le întinse pe podeaua de piatră și se așeză într-un colț înainte să umble în celălalt sac. Scoase o plăcintă cu carne și începu să mănânce. Dominic ar fi putut să stea în fața ei, dar se întinse pe pături, lângă ea, sprijinindu-se într-un cot, cu spatele la perete, în timp ce picioarele lui ocupau aproape tot spațiul rămas.

Brooke se așeză repede cu fața la el.

– Nu e destul loc pentru amândoi dacă tu te întinzi, se plânse.

– Ba e loc destul. Poți să te întinzi și tu lângă mine. Chiar ți-am adus și o pernă.

Se referea la brațul lui, ghici Brooke, deși încă se sprijinea în el. Nici nu păru încântat să-i facă așa o ofertă. Era înghesuit într-un spațiu mic cu unul din dușmanii lui. Bineînțeles că nu era încântat. Iar piciorul lui...

Se uită îngrijorată la coapsa lui stângă.

– Nu te doare piciorul? Nu ți s-au redeschis copcile, nu?

– Vrei să-mi dau pantalonii jos ca să te uiți? Probabil ea păru surprinsă de sugestia lui, căci adăugă repede: Rana e bine bandajată și nu mă mai doare prea tare, mulțumită tratamentelor tale.

Era o mulțumire? Brooke fu uimită până când îi spuse:

– Poți să consideri că salvarea ta este răsplata pentru ce ai făcut pentru mine. Acum că suntem chit, poți să pleci acasă.

Se referea la casa ei, nu la a lui. Dar mâncarea o făcea să se simtă mai bine și încercă să nu-i permită să-i strice dispoziția.

– Cum m-ai găsit?

– Wolf m-a adus aici.

– Unde e?

Dominic pufni.

– Probabil încă latră la vizuina unei vulpi, undeva la sud de aici. Am călărit până aici pentru că și eu m-am adăpostit printre ruinele astea în timpul furtunilor de vară. E singurul adăpost din zonă și m-am gândit că ai descoperit singura cameră intactă.

Ea nu ar fi spus că era intactă, dar realiză că trupul solid al lui Dominic ținea departe rafalele de vânt. Oare de aceea se așezase? Dacă da, era un lucru foarte galant din partea lui.

Un câine începu să latre.

– A venit după mine.

Oare Wolf lătra afară? Sau câinele alb era încă printre ruine, deranjat de vocea lui Dominic și simțind o amenințare? Dominic presupuse că era Wolf și începu să-l strige. De mai multe ori. Dacă era Wolf, probabil simțise mirosul celuilalt câine pentru că începu să urle sumbru, de parcă îl chema.

– Vino aici! strigă Dominic.

Brooke țipă când Wolf apăru în cameră, se scutură de apă și se așeză la picioarele lui Dominic, scâncind. Dominic bombăni. Brooke își dădu ochii peste cap și se șterse pe față.

– Cum ai găsit ruinele pe ploaia asta? o întrebă Dominic, privind-o curios.

– Cu puțin ajutor.

– De la cine?

– Spiritele vrăjitoarelor, rânji. Dominic pufni, iar ea continuă: Tocmai trecusem pe lângă ele când a început ploaia, deci a fost ușor să mă întorc.

Brooke se gândi că n-o va crede dacă îi spune că un câine o adusese aici.

– Slujitoarea ta era disperată când a văzut că nu te-ai întors după câteva ore. Majoritatea angajaților mei te caută. Credeam că ți-ai venit în fire și te-ai hotărât să pleci definitiv din Rothdale.

Și atunci de ce o căutase, ar fi trebuit să-l întrebe, dar își dădu seama că nu ar face altceva decât să provoace o ceartă și era ultimul lucru de care avea nevoie într-un spațiu atât de mic. De aici nu putea pleca și nici nu putea trânti vreo ușă.

– Măcar nu ești pe terenurile familiei Shaw.

Slavă Domnului, un subiect neutru!

– Încă suntem pe pământurile tale?

– Nu. Oricine deține pământurile astea, de la nord-vest de Rothdale, nu s-a ocupat niciodată de ele din câte știu eu.

– Ești sigur? întrebă gândindu-se la proprietarul câinelui.

– Nu chiar. Nu am mai ajuns până aici de mulți ani. La naiba, e posibil ca Ian Shaw să le fi cumpărat.

– Spui asta de parcă ar fi ceva rău. Sau aveai de gând să-i faci curte vecinei tale ca să vă uniți pământurile?

– E o fată drăguță.

Brooke așteptă, dar aparent Dominic nu mai avea nimic de zis.

– O iubești? îl întrebă.

– De-abia o cunosc. Ar fi fost o uniune productivă pentru Rothdale și m-ar fi ajutat să rezolv câteva dispute.

– Asupra pământurilor?

– Acum zece ani, Ian Shaw a promis să împuște orice membru al familiei Wolfe care îi calcă pământurile. Eu i-am promis că voi avea grijă să fie întemnițat dacă încearcă. Dar problemele dintre familiile noastre nu au început din cauza pământurilor. Strămoșii noștri, cu cinci generații în urmă, s-au duelat. Pe vremea aia foloseau săbii. Strămoșul meu și-a pierdut o mână, iar duelul ar fi trebuit să se încheie, dar nu s-a întâmplat așa. Apoi stră-strămătușile noastre au avut o confruntare fizică ce a provocat un scandal care a durat câteva decenii. Astea sunt cele două divergențe de care știu eu. Probabil au mai fost și altele, pentru că neînțelegerile au început cu mult înainte, aparent cam în același timp când a apărut faimosul blestem al familiei Wolfe. Legenda spune că familia Shaw l-a insultat, iar apoi l-a ignorat pe strămoșul meu Cornelius Wolfe pentru că se lăuda în fața lor cu amanta lui de condiție joasă. Cornelius era un hedonist căruia îi păsa doar de propriile mofturi și plăceri, era oaia neagră a familiei Wolfe.

Brooke clătină din cap.

– Și chiar crezi că Shaw te-ar fi lăsat să-i faci curte fiicei lui, când există atâtea povești urâte între familiile voastre?

– De ce nu? Dominic ridică din umeri. Exact asta sunt... povești urâte. Sunt sigur că Shaw nu s-ar mai plânge de granița dintre proprietăți, dacă fiica lui ar deveni stăpână la Rothdale. În plus, mi se pare că e un prostănac.

– Și ești sigur că fiica lui nu e la fel?

– Mă îndoiesc că mi-ar fi păsat.

Cât de trist!

– Chiar nu-ți dorești mai mult de-atât?

– Ce-aș putea să-mi doresc?

– Fericire, iubire, copii.

– Asta sună a ceva ce ți-ai dori tu.

– Dar tu nu?

– Iubirea e trecătoare, la fel ca fericirea. Aș fi vrut copii, doar că nu acum.

– Cinic, să spun așa. Nu ești foarte optimist, nu? Dar iubirea și fericirea există. Dacă durează depinde doar de tine. Sigur ești de acord?

Dominic pufni.

– Că pentru amândouă e nevoie să lupți?

– Nu neapărat să lupți, dar să depui puțin efort. Sau poate doar să accepți. Câteodată trebuie doar să crezi în ceva ca să-l obții.

Dominic ridică o sprânceană.

– Ești și filosoafă? Ești plină de surprize.

Pe Brooke nu o afectă tonul lui batjocoritor.

– Cât despre faptul că nu ți-ar păsa dacă soția ta e prostănacă sau nu, mă îndoiesc că ți-ai dori ca viitorii tăi copii să o moștenească, deci nu e adevărat. Ți-ar păsa.

– Nu o să am șansa să aflu asta, nu-i așa?

Brooke se încordă. Ajungeau înapoi la același subiect și chiar nu era locul potrivit pentru încă o ceartă, mai ales când ea nu se putea mișca fără să-l atingă, când îl simțea lipit de genunchii ei sau când picioarele lui îndoite îi atingeau coastele și șoldul drept. Nu avea cum să iasă de aici fără să se cațăre peste el.

Alese să fie inteligentă și nu căzu în capcana lui. Deschise sacul cu pături, mai scoase două și îi întinse una. Dominic o împături ca să o folosească pe post de pernă și își puse capul pe ea. Trebuia să-și țină genunchii îndoiți, altfel picioarele lui ar fi ieșit în ploaie.

– Culcă-te, îi spuse Dominic. Nu mai e mult până dimineață. Și dacă te trezesc fantomele, ignoră-le.

– Ce fantome? îl întrebă, holbându-se la el.

– Se spune că ruinele turnurilor și castelelor sunt bântuite. Eu nu am crezut asta niciodată, dar nu ai de unde să știi.

– Despre ăsta se spune că e bântuit?

– Nu știu. Dar în orice caz, fantomele sunt inofensive, așa că să nu țipi. Nu reacționez prea bine dacă mă trezesc în țipete.

Brooke își dădu ochii peste cap. Dacă nu i-ar fi spus asta, poate l-ar fi crezut. Nu reușea să-și dea seama ce încerca să facă în seara asta, o tachina, îi spunea minciuni, ca și cum s-ar fi simțit confortabil în prezența ei, dar încă încerca să o îndepărteze.

Dar nu voia să se întindă lângă el, deși închisese ochii, dându-i de înțeles că discuția se terminase. Și nu credea că poate dormi stând în fund, oricât de mult ar fi vrut asta. Nu-i mai era frig, ba chiar îi era puțin cald la gândul că trebuia să doarmă lângă el, așa

că se acoperi cu cealaltă pătură și se întinse cu grijă pe-o parte, cu spatele la el.

Și ea trebui să-și îndoaie genunchii, pentru că picioarele lui nu-i dădeau de ales. Dar nu avea destul loc să facă asta fără să se lipească cu spatele de el. Se simți rușinată. Spera că doarme și nu observă că-l atinge din nou, încercând să-și găsească o poziție confortabilă, fără să reușească.

– Dacă nu te oprești în următoarea secundă, nu o să mai dormim în noaptea asta!

Brooke nu era sigură la ce se referea, dar se opri imediat. Ultimul ei gând înainte să adoarmă fu că era plăcut să simtă căldura corpului lui în timp ce vântul vuia, iar ploaia continua să cadă afară.

Capitolul 27

Brooke se trezi încolăcindu-l cu brațele pe Dominic, dar el era la fel de încolăcit în jurul ei. Cum naiba dormiseră așa?

Brooke realiză că probabil se întorsese cu fața la el peste noapte pentru că avea capul ascuns între pieptul și brațul lui. Unul din picioarele lui era întins și ieșea din cămăruță, dar ploaia se oprise. Celălalt picior era îndoit între ale ei. Era sigură că piciorul ei, peste care era așezat al lui, era amorțit. Dar ezită să se miște ca să afle, pentru că s-ar fi simțit umilită dacă se trezea și o vedea în poziția asta, în brațele lui, ca și cum ar fi vrut să doarmă aproape de el.

– Nu te-a trezit zgomotul.

Brooke închise ochii strâns, de parcă asta ar fi împiedicat-o să se înroșească.

– Ce zgomot? întrebă pe un glas subțire, gândindu-se la fantomele despre care îi povestise.

– Caii s-au împerecheat peste noapte.

Ochii ei licăriră.

– Da?!

Dominic se ridică în cot, iar capul ei alunecă pe antebrațul lui, ceea ce îi permise să o privească în ochi.

– Nu te deranjează?

– Din contră. Îmi doresc să am propria fermă de cai într-o zi. Ăsta e un început bun.

– Cine a spus că poți să păstrezi mânzul? O împerechere cu Royal costă cinci sute de lire.

– Din moment ce nu am semnat un contract pentru asta și e vina ta că l-ai lăsat liber peste noapte, cred că poți să anulezi taxa.

– Da? O mângâie cu un deget pe obraz. Dar soții găsesc alte moduri de a negocia.

– Nu suntem încă...

Nu apucă să mai spună cuvântul „căsătoriți" când buzele lui se opriră peste ale ei.

Nu încercă să-și întoarcă fața, nu când viitorul fermei ei era în joc. Apoi încetă să mai gândească.

Gustul lui era amețitor. Își deschise buzele, iar limba lui se strecură înăuntru. Îi cuprinse gâtul cu mâna și îl mângâie ușor. Mâna lui coborî ușor dinspre gâtul ei și se opri pe unul dintre sâni. Își trecu palma peste el, iar sfârcul i se întări, provocându-i fiori de plăcere în tot corpul. Abia atunci Dominic îi strânse ușor sânul în palmă.

Plăcerea pe care i-o provocă aproape o făcu să geamă. Ar fi trebuit să-i spună să se oprească. Dar sărutul lui deveni mai profund, mai pasional. Își ridică genunchiul între picioarele ei și o apăsă între coapse. De data asta gemu, dar sunetul se pierdu între buzele lui. Plăcerea pe care i-o provocă o făcu să se frece de trupul lui. Încântată și copleșită de limba lui, care intra și ieșea din gura ei, și de mâna care îi mângâia sânul, simți nevoi pe care nu le înțelegea. Erau atât de izolați în cămăruța mică, nu aveau loc să se miște, nu avea loc să obțină ce-și dorea. Era prinsă sub greutatea lui, dar el putea...

Brusc, sărutul se termină.

– Nu, oricât de mult ai vrea, nu o să fac dragoste cu tine. Dacă fac asta, nu o să mai pleci niciodată de la Rothdale.

Lui Brooke îi luă o secundă să-și dea seama că se lăuda cu talentele lui erotice. Chiar zâmbi când îi spuse asta! Brooke ridică o sprânceană.

– Chiar crezi că ești atât de bun la pat?

– În pat, așa mi s-a spus. În locul ăsta primitiv? Ridică din umeri, dar spuse: Probabil.

Brooke voia să râdă și voia să-l lovească cu ceva. Vorbea serios sau iar o tachina? Zâmbetul lui sugera că a doua variantă era corectă și se gândi iar că începuse să se simtă confortabil în prezența ei, poate chiar să o placă. Dar fu un gând fulgerător. Luând în considerare tot ce se întâmpla între ei, se îndoia. Apoi icni. O acuzase cumva că *tânjește* după el?

– Ce te face să crezi că vreau...?

Dominic îi puse un deget peste buze ca să o facă să tacă.

– Nu are rost să negi, când văd asta în ochii tăi, în atingerile tale. Dar dacă îți imaginezi că mă vei face să te iubesc ca prin magie, te înșeli.

Se ridică, parcă pregătit să plece.

– N-o să te las să dai vina pe mine pentru ce s-a întâmplat, îi spuse, furioasă că un sărut atât de uimitor se putea termina așa.

– Nu dau vina pe tine, dau vina pe calul tău. A trecut mult timp de când am auzit doi cai împerechindu-se. Este ceva foarte primitiv.

Când spuse asta se uită în ochii ei într-un fel care o făcu să rămână fermecată. Privirea feroce pe care o vedea uneori în ochii lui nu mai era așa de periculoasă acum, era chiar pasională. Pentru o clipă, crezu că o dorește. Dar ignoră și gândul acesta.

Dominic zâmbi din nou, dar parcă batjocoritor acum.

– Evident nu m-ar deranja să te am în patul meu, dar te avertizez că nu voi avea încredere în tine în afara lui. N-o să ai parte de iubire sau fericire aici, Brooke Whitworth. Copii, posibil mai mulți decât îți dorești, dar nimic mai mult. Încă ai timp să fugi.

Da, bineînțeles că avea. Cel puțin, el credea că are. Poate că trebuia să-i spună despre amenințarea tatălui ei de a o închide într-un azil de nebuni. Sau poate ar trebui să-l otrăvească așa cum îi sugerase fratele ei. Acum chiar se simțea în stare să o facă.

Brooke se ridică în picioare când Dominic ieși să înșeueze caii. Îndesă păturile în sacul gol, apoi îl luă pe celălalt. Se opri și goli sacul cu mâncare, în cazul în care câinele alb mai era prin preajmă și venea acolo după ce plecau ei. Nu-i era foame. Spera ca lui Dominic să-i fie.

Brooke văzuse deja că soarele strălucea, dar era minunat să iasă în căldura lui. Lucrurile arătau altfel în lumina soarelui. Peisajul i se păruse atât de sumbru noaptea trecută. Acum părea viu și frumos, deși în curte erau câteva bălți. Se uită în jur, dar nu văzu câinele nicăieri, deși Wolf alerga adulmecând peste tot.

– Mă bucur că te-am găsit.

Chiar spusese asta? Dominic era cu spatele la ea legând șaua, deci nu putea fi sigură. Era ceva foarte diferit de ce-i spusese înăuntru.

– De ce?

– Dacă ai fi murit în landă, prințul ar fi obținut exact ce-și dorește, un motiv să-mi ia toate bunurile, să mă arunce în temniță sau să mă spânzure.

Un subiect atât de lipsit de romantism! Ar fi trebuit să știe că nu era o idee bună să se gândească la un sens pozitiv pentru cuvintele lui.

– Mă îndoiesc. Prințul e văzut ca o persoană morală și este susținut pentru că încearcă să salveze vieți. Nu te-ar acuza sau întemnița pentru ceva ce nu ai făcut.

Dominic râse ironic.

– Membrii familiei regale apelează la tot felul de...

– Și apropo, de ce nu ai încetat să mă cauți noaptea trecută? Cred că ai călărit ore întregi prin ploaia aia.

– Da, și am fost tentat să renunț.

Asta nu-i răspundea la întrebare, dar Dominic îi întinse mâna ca să o ajute să se urce pe cal. Merse spre el, dar îl ignoră, capabilă să se urce singură în șa. Nu era foarte feminin, dar nici situația nu era.

Puse piciorul pe scară și insistă:

– Deci, de ce nu ai renunțat?

Rămase fără aer când Dominic îi puse mâinile pe fund și o împinse în șa.

– Instinctul de autoconservare, după cum ți-am spus.

Se duse să lege sacii la oblâncul șeii.

După ce amândoi erau în șa și trecură de ruine, Brooke se uită înapoi, întrebându-se dacă prietenul ei alb avea să se arate acum, ca să-i vadă plecând. Încă se întreba unde locuia câinele.

– Ian Shaw crește cumva câini? îl întrebă pe Dominic.

– Nu.

– Ești sigur?

– M-am asigurat de asta când l-am găsit pe Wolf.

Deci câinele chiar era pierdut. Se gândi că putea să mai vină aici altă dată, când ploaia nu era o amenințare și să-l ajute să-și găsească stăpânii. Măcar atât putea face după ce câinele o ajutase să se adăpostească de furtună.

Capitolul 28

– Niciodată să nu mă mai sperii în halul ăsta, strigă Alfreda alergând în brațele lui Brooke, care stătea la intrarea grajdului.

– Sunt bine. Am avut parte de un ajutor neașteptat. O să-ți povestesc mai târziu.

– Măcar te-a găsit Lord Wolfe. Încep să am o părere mai bună despre el.

Brooke pufni.

– Să nu ai. Singurul motiv pentru care a venit să mă caute a fost că se temea că prințul îl va spânzura dacă mor în landă.

Wolf o urmase afară din grajd de parcă încă încerca să o găsească. Dar era prima dată când se apropia de ea de când o găsise Dominic și se uită la el cum îi miroase pantofii și scheaună din nou. Serios?

– Wolf, trebuie să te hotărăști dacă suntem sau nu prieteni. Nu mai fi așa nehotărât. Brooke se uită la Alfreda și oftă. Celălalt lup încă e hotărât să mă facă să plec.

– Dar tu încă ești hotărâtă să-i schimbi părerea despre tine?

– Încep să rămân fără opțiuni. Nici măcar nu ne-a mulțumit că l-am ajutat cu rana, deși a recunoscut că se simte mai bine datorită nouă. Încă nu are încredere în mine. Ai zice că a auzit ultima conversație pe care am avut-o cu fratele meu.

– Ce conversație?

Brooke se uită peste umăr și văzu că Dominic venise în spatele lor. Îi veni să geamă de frustrare, dar realiză că probabil nu auzise prea multe din ce vorbiseră.

– Nimic. Fratele meu era doar răutăcios, cam ca tine, adăugă și începu să meargă în față, trăgând-o pe Alfreda după ea.

Se gândi la o baie fierbinte și la niște morcovi și trecu prin bucătărie ca să ceară apă caldă și să-și ia un morcov pentru data viitoare când se întâlnea cu câinele casei. Se gândi că era o idee bună să-i verifice rana lui Dominic înainte să se așeze confortabil în cadă. Asta dacă se ducea în camera lui. Era posibil să se ducă în camera

altcuiva. Părea destul de sănătos – datorită ei. Dacă își proteja piciorul rănit, ea nu observase.

Se spălă pe față, pe mâini și brațe, se schimbă repede, dar o întrebare nu-i dădea pace.

– A plecat?

– Fosta amantă? În zori, răspunse Alfreda.

– Fosta?

– Așa spun servitorii.

Erau cam prietenoși unul cu celălalt ca să fie foști, își spuse Brooke, dar când se încălță cu o pereche nouă de pantofi, Alfreda obiectă că nu aștepta apa caldă.

– Vreau doar să mă asigur că rana lui nu s-a înrăutățit când m-a salvat.

– E clar mai....

– Termină! Brooke își dădu ochii peste cap. Aș fi putut să rezist peste noapte și să găsesc singură drumul spre casă azi-dimineață.

– Intențiile lui vorbesc pentru el. S-a asigurat că ajungi în siguranță acasă.

Și era posibil să-și fi făcut rău, așa că Brooke nu voia să se mai certe pe tema asta. Alfreda nu știa ce altceva se mai petrecuse în cămăruța dintre ruine. Dacă ar fi fost o persoană mai optimistă, ar fi zis că săruturile lui Dominic erau un semn promițător, un pas prin care începea să-i dărâme zidurile și animozitatea. Dar nu și după scuza pe care o folosise! Însă un lucru la care încerca să nu se gândească era să-l vadă iar dezbrăcat în pat și să-l atingă intim, chiar dacă o făcea doar pentru a-i trata rana, după ce își petrecuseră noaptea unul în brațele celuilalt și după ce o sărutase cu atâta ardoare de dimineață...

Se înroși gândindu-se la asta și se întoarse cu spatele la Alfreda, ca aceasta să nu observe. Văzu morcovul pe pat și îl băgă în buzunar.

Alfreda observă.

– Micul dejun va ajunge odată cu apa pentru baie. Chiar ți-e prea foame să mai aștepți?

– E pentru câinele lui.

Alfreda pufni.

– Potaia aia îți va râde în nas. Câinii mănâncă doar carne.

Brooke se strâmbă când ieși din cameră. Probabil avea dreptate, dar ea spera că nu. S-ar fi simțit prost să afle că îi lăsase câinelui alb un morcov pe care nu îl voia. În sacul pe care îl golise nu era

prea multă carne. Poate reușea să-i ducă niște carne următoarea dată când pleca să călărească. Îi era datoare pentru că o ajutase noaptea trecută.

Un alt lacheu deschise ușa lui Dominic când bătu, dar se pregătea să iasă și închise ușa în spatele ei. Ca de obicei, Dominic o privea dinainte să apuce să se uite în ochii lui. Stătea pe marginea patului, încheindu-și cămașa. Își luase din nou pe el pantalonii tăiați, dar nu-și desfăcuse bandajul.

– Nu-ți face griji, spuse apropiindu-se de pat, știu că m-ai văzut destul pe ziua de astăzi. „Și noaptea", se gândi ea. Vreau doar să...

– Vorbești cam mult, *doctore*, spuse sarcastic. Fă ce ai de făcut și pleacă.

Brooke scrâșni din dinți până își dădu seama că probabil avea dureri. Durerea și mojicia păreau să fie legate una de alta în cazul lui.

– Pot să-l desfac? întrebă arătând bandajul.

– Da.

Până acum își desfăcuse singur bandajul. Brooke fu contrariată. Iar el practic era așezat pe bandaj. Cum putea să-l desfacă?

Primi răspunsul când Dominic se ridică într-un picior, fără să-și lase greutatea pe cel rănit. Brooke se aplecă repede și începu să desfacă pânza, înainte ca Dominic să se răzgândească și să-i îngreuneze treaba. Bandajul rămase puțin lipit înainte să cadă cu totul.

Fu mulțumită după ce examină rana și copcile.

– E bine. Nu e roșie și nu s-a umflat. Se pare că aventura de noaptea trecută nu te-a afectat.

– Asta e discutabil. Mă cam doare umărul de la podeaua de piatră.

Brooke îl ignoră.

– Dacă nu ai de gând să te îmbraci, poți să nu-ți mai pui bandajul. Aerul va ajuta coaja să se întărească.

Se ridică, luă săculețul cu ierburi de pe noptieră și îl băgă în buzunar. Nu mai avea nevoie de el. Apoi luă săculețul albastru.

– Te sfătuiesc să continui să-ți odihnești piciorul câteva ore în fiecare zi. Îi întinse săculețul albastru. Și poți să presari ierburile astea peste rană când faci asta. Te vor ajuta să te vindeci mai repede. Dacă te îmbraci cu pantaloni normali, ar trebui să-ți bandajezi rana mai întâi. Și să nu îți uzi piciorul. Poți să faci baie în restul corpului.

– Iar sugerezi că miros urât?

Nu mirosea urât. Brooke știa asta după noaptea pe care o petrecuse lângă el. Ca să evite o ceartă nu mai spuse nimic. Se întoarse, gata să plece.

– Poți să faci tu asta.

Brooke se uită înapoi și îl văzu iar așezat pe marginea patului, ridicându-și cămașa.

– Să fac ce?

– Să-mi faci baie.

Brooke se întoarse încet.

– Nu, mă... mă tem că nu am atâta bunăvoință... decât dacă vrei să te căsătorești cu mine astăzi? spuse roșie în obraji.

Brooke crezu că situația se va rezolva ușor.

– Ți-ai croit drum în dormitorul meu cu scuza că trebuie să mă ajuți. Deci nu poți alege ce fel de ajutor îmi oferi.

Brooke putea, dar presimțea că nu ar conta. Încerca să-i demonstreze cât de mult i-ar displăcea să locuiască cu el pentru că avea să-i ceară mereu ceva care să o facă să se rușineze.

– Adu-mi un lighean de apă și un prosop, îi spuse lui Carl, sigur că Brooke va accepta.

Brooke încercă disperată să se gândească la o modalitate prin care să scape.

– Nu vrei să fie încălzită apa?

– Nu neapărat. Carl mereu are apă caldă pregătită în baie ca să nu fiu nevoit să aștept.

Fie. Cât de greu putea fi să-l spele cu un prosop? „Foarte greu." Brooke gemu în sinea ei. Dar trebuia să-i arate că încercările lui nu funcționau. „Fii amabilă, așa cum e o soție", își spuse.

Brooke umezi prosopul după ce Carl așeză ligheanul pe noptieră. Măcar Dominic rămăsese pe marginea patului și îi era ușor să-l spele. Dar când se așeză în fața lui, cu prosopul în mână, ochii lui o captivară. Avea o privire atât de pătrunzătoare, parcă încerca să-i citească gândurile, să vadă ce simte în acel moment de intimitate forțată. Încercase să o convingă să plece în atâtea moduri. Chiar credea că i-ar displăcea atât de mult să facă asta dacă devenea soția lui? Brooke se gândi că nu i-ar displăcea deloc și roși. Încă nu era soția lui.

Îi trecu prosopul peste față mai întâi, încet, cu grijă. Încercă să ignore cât era de frumos, dar nu putu. Avea niște trăsături atât de bine definite, bărbia, nasul, sprâncenele groase. Două șuvițe

îi cădeau pe fiecare parte a feței, prea scurte pentru a le putea prinde în coadă. Când le dădu la o parte i se păru că atinge fire de mătase.

Când simți barba scurtă de pe obraji, realiză că prosopul era cam subțire. Să-i curețe urechile nu fu o idee bună pentru că văzu că pe gât i se făcuse pielea de găină. Se mută repede la unul din umerii lui.

– Umărul ăsta mă doare după ce am dormit pe podea noaptea trecută, spuse încet. Masează-l puțin.

Brooke nu-și mai mișcă mâna, nu mai respiră. Inima îi bătea nebunește. Era sigură că, dacă se uită în ochii lui, i se înmoaie picioarele. Dar trebui să-i facă masaj înainte ca să-și aducă aminte de îndatoririle ei. Putu face asta doar imaginându-și că degetele ei nu-i frământau umărul, așa că se uită la peretele din spatele lui. Apoi auzi un geamăt de plăcere.

Tulburată, luă din nou prosopul, începând să-i frece brațul. Dacă îi mai cerea o dată să-i facă masaj, avea de gând să arunce cu prosopul în el. Îi luă mâna într-ale ei și îi șterse fiecare deget. Era atât de concentrată încât nu observă că mâinile lui nu erau murdare. Și le spălase deja?

Se uită la el. Atunci putea să-și spele și singur restul corpului. Putea face asta mult mai repede decât ea.

Când vru să-i spună asta, Dominic o apucă de încheietură și o trase spre pieptul lui.

– Adu-ți aminte ce îndatoriri ai, viitoarea mea soție. Aici nu e vorba de nevoie, e vorba de alegere. A mea. Continuă!

Îi citise gândurile! Se înroși, făcu un pas înapoi ca să umezească iar prosopul, apoi începu să-l șteargă pe piept. Nu ușor, ci cu furie și mai mult decât era nevoie, deși asta era din cauză că pieptul lui era lat, iar abdomenul tare și plin de mușchi. Când văzu cât de roșie îi lăsa pielea, se opri brusc. Dominic nu se plânsese deloc.

Contrariată, decise să termine cât mai repede și să plece. Dar când se aplecă să ajungă la spatele lui, sânul ei se frecă de brațul lui și simți aceleași senzații uimitoare pe care le simțise de dimineață, când el îi mângâiase sânul cu palma. Dumnezeule!

Se retrase repede și clăti prosopul, iar apoi se urcă în pat și se duse în spatele lui ca să-l spele. Când îi spălă gâtul, lui Dominic iar i se făcu pielea de găină. Gâtul și urechile lui erau sensibile. Era ceva ce o viitoare soție ar trebui să țină minte. Brooke încercă să uite. Câinele lui o ajută cu asta când sări în pat și o privi cu atenție.

Comportamentul ciudat al câinelui din ultima vreme o făcu să se simtă neliniștită.

Pentru că ochii lui nu mai erau ațintiți asupra ei, Brooke îl spălă mult mai ușor pe spate și hotărî să încerce să fie o logodnică bună și să-i mai maseze puțin umărul. Era cazul să încerce orice ca să-l facă să se îndrăgostească de ea.

Dar Wolf îl distrase, iar Dominic se întinse ca să-l mângâie.

– Zici că nu e un lup, dar unul din strămoșii lui probabil a fost, spuse Brooke.

– Posibil. Dar nu contează. E foarte docil.

Dominic nu era, iar Brooke continuă:

– Știu că se presupune că lupii au dispărut din țară, dar de unde știm că toți au fost omorâți?

– Pentru că a fost inevitabil în momentul în care regii au început să ofere recompense pentru cine îi omora în loc să ceară blana lor ca tribut. Nu au mai fost zăriți de secole, dar pământurile din nord sunt vaste și majoritatea nelocuite. E posibil să existe câteva haite care au supraviețuit, dar mă îndoiesc de asta.

Brooke se așteptase să râdă de ea, așa cum făcuse când vorbiseră prima dată despre asta, nu să susțină ideea ei că strămoșii câinelui ar mai putea exista încă în Yorkshire.

– Dacă nu l-ai mai privi pe Wolf ca pe un lup, ci ca pe un câine, atunci nu ți-ar mai fi frică de el și nu ai mai crede că există lupi care urlă în lande.

Brooke se înroși din nou.

– Prostii! spuse ea. Eu și Wolf suntem deja prieteni, deși îl cam deranjează să simtă mirosul lui Raston pe mâinile mele.

– Raston?

– Motanul Alfredei care a prins șoareci în grajd.

– Pisicile sunt utile. Credeai că o să mă deranjeze că ai adus-o cu tine?

– Ai ceva de obiectat în legătură cu orice ține de mine, Lord Wolfe.

Dacă se gândea că Dominic va nega asta, se înșela. Cum el nu putea vedea ce face în spatele lui, scoase morcovul din buzunar și i-l întinse câinelui. Wolf îl luă și sări pe partea cealaltă a patului începând să-l rontăie.

Brooke începu să râdă.

– Ce roade? Dacă iar a luat una din cizmele mele...

– E doar un morcov. Nu știai că-i plac?

– Deci așa te-ai împrietenit cu el?

– Nu, am aflat asta acum.

– Și de ce aveai un morcov? Pentru calul tău? *Nu* mai pleci singură să călărești. Vei lua un grăjdar cu tine de acum înainte.

– Bineînțeles. Și nu...

Se opri când ușa camerei lui se deschise și doi servitori intrară cu găleți de apă. Aruncă prosopul spre spatele lui înainte să sară din pat și să se ducă direct la ușă.

– Să nu-ți uzi rana când îți faci baia pe care ai *cerut-o,* șuieră în drumul spre ușă.

Auzi un râs în spatele ei. Dominic avea tupeul să râdă!

Era mai mult decât demn de dispreț. Era un nemernic.

Capitolul 29

Brooke rămase închisă în camera ei pentru tot restul zilei ca să fie sigură că nu se întâlnește cu Dominic, ba chiar mâncă în camera ei. După sunetul ușii camerei lui care se închidea și deschidea încontinuu, Brooke realiză că nu îi ascultase sfatul de a-și odihni piciorul câteva ore pe zi. Crezuse că măcar astăzi, după tot efortul depus noaptea trecută și de dimineață, își va răsfăța puțin piciorul, dar era clar că nu avea de gând. La un moment dat îl auzi pe hol, spunându-i lui Gabriel că se duce la grajduri să verifice unii dintre prețioșii lui cai.

Libertatea ei în casă durase puțin. Și oricât de mult voia să-l evite pe Dominic și atitudinea lui neprietenoasă, știa că așa nu-și vor rezolva niciodată problemele. Singura ei problemă cu el era încăpățânarea lui de a încerca să o alunge. Oare asta avea să se termine când se căsătoreau? Sau răutatea lui era naturală? Oricum ar fi fost lucrurile, nu avea de gând să alerge după el prin Rothdale ca un cățeluș îndrăgostit. Avea nevoie de o altă scuză ca să petreacă timpul cu el, acum că nu mai avea nici un pretext ca să intre în camera lui. De ce naiba trebuise să se vindece atât de repede?

Alfreda veni în camera ei ca să ia prânzul împreună, aducând suficientă mâncare pentru amândouă.

– Te iubește acum după ce ați petrecut noaptea împreună? întrebă slujitoarea înainte să pună tava pe masă.

Brooke se așeză pe fotoliu.

– M-a sărutat de câteva ori, dar a avut o scuză pentru asta, recunoscu Brooke.

– Ce scuză?

Brooke pufni.

– A auzit caii împerechindu-se peste noapte. Aparent, asta l-a excitat.

– Și tu nu ai profitat de asta?

– Am încercat, bombăni Brooke, apoi mârâi: S-a oprit zicând că nu aș mai părăsi Rothdale dacă face dragoste cu mine.

Alfreda începu să râdă, iar Brooke se uită urât la ea.

– Asta a fost o minciună și ar fi trebuit să-ți dai seama de asta, spuse Alfreda.

– Atunci ce alt motiv ar fi avut? Eram dispusă, și el și-a dat seama de asta.

– Poate că lupul tău e mai galant decât pare și nu a vrut ca prima ta experiență să fie în afara patului. Și cum încă mai speră că vei pleca acasă, nu ar recunoaște asta, nu-i așa?

– Poate.

Brooke își aminti că noaptea trecută se gândise că era galant pentru că o proteja de rafalele de vânt.

– Acum că s-a vindecat suficient încât să călărească printr-o furtună năprasnică pentru tine, un lucru eroic din partea lui...

– Nu găsi motive pe care nu le-a avut. M-a căutat doar din egoism.

Alfreda țâțâi de parcă nu ar fi fost de acord.

– În orice caz, trebuie să găsești alte modalități de a-ți petrece timpul cu el. E posibil ca planul tău să funcționeze, iar el să nu o recunoască încă. L-am văzut ducându-se la grajduri. Poate ar trebui să te duci la el după ce terminăm de mâncat? Știe cât de mult îți plac caii?

– Știe că vreau să-i cresc. Dar e o idee bună și... Brooke se opri când îl auzi pe Dominic pe hol, strigându-l pe Wolf, anunțând astfel că se întorsese în casă. Oricum, nu aș fi făcut decât să-l cert că nu-și odihnește piciorul. O să mă duc mâine după el la grajduri dacă se mai duce.

– Sau să călărești cu el, dacă vrea să-și antreneze armăsarul. E posibil să sugereze chiar el asta, ca să nu te rătăcești din nou.

Brooke pufni.

– Deja mi-a spus că de acum încolo trebuie să mă însoțească un rândaș.

– Atunci spune-i că ar fi mai bine să te însoțească el având în vedere că e logodnicul tău. Fii încrezătoare, el sau nimeni altcineva.

Brooke chicoti.

– Ai idee ce înseamnă să insiști cu el? E ca și cum ai lătra la lună. Inutil.

– Dulceață, mă faci și pe mine să-mi pierd speranța. Știu că pare că nu veți putea depăși obstacolele dintre voi, mai ales acum că știm că îl învinuiește pe fratele tău pentru moartea surorii lui și a copilului ei. Îmi doresc să nu fi aflat asta când ai citit jurnalul fetei.

– Și eu, spuse Brooke abătută.

Când Alfreda o prinsese citind jurnalul, Brooke îi spusese ce citise la finalul lui. Alfreda se oferise iar să-i pregătească o poțiune de dragoste ca să treacă peste ostilitățile dintre ei direct la partea frumoasă a căsniciei. Brooke refuzase din nou. Voia ca Dominic să o iubească cu adevărat.

– Ar fi trebuit să mă asculți zilele trecute, spuse Alfreda. Situația e mai gravă decât am crezut la început și avem nevoie de măsuri drastice. O să-ți pregătesc poțiunea.

– Dar eu nu vreau dorință.

– Dragostea și dorința merg mână în mână. Slujitoarea se ridică și se duse la ușă. Măcar o s-o ai la îndemână dacă te hotărăști să o folosești vreodată.

Din cauza zilei obositoare pe care o avusese, Brooke se hotărî să se culce înainte de apusul soarelui. Era întuneric când urletul o trezi. Își aprinse felinarul de pe noptieră și ce uită la ceas. Era zece și jumătate. Își luă halatul și se duse să se asigure că Dominic era înăuntru, dar nu știu dacă să bată la ușă. Ce scuză putea să inventeze dacă era înăuntru? Dar dacă nu era și era afară urlând pe landă? Bineînțeles că nu era. Ignoră gândul stupid. Era doar un zvon prostesc, dar ea voia să-l infirme o dată pentru totdeauna și nu doar pentru ea, ci pentru că voia să-l ajute.

Bătu ușor și aștepta. Ușa se întredeschise. Era Andrew.

– A ieșit să se plimbe, domnișoară, îi spuse el repede.

Minunat, exact ce nu voia să audă, ceva care susținea zvonul prostesc.

– Ai auzit și tu urletul acela?

– Câinii din sat se plimbă pe aici.

Oare? Sau servitorii ofereau scuze pentru comportamentul ciudat al stăpânului lor?

– Pe unde se plimbă Excelența Sa de obicei?

– În sat. Se duce la o cârciumă când nu poate să doarmă.

Îi mulțumi lui Andrew și se duse înapoi în camera ei, dar nu se băgă imediat în pat. O cârciumă deci? Poate avea vreo fată acolo?

Se simți jignită că apela la alte fete și nu la ea, întâi la amanta lui, iar acum o cârciumăreasă. Complet trează, se îmbrăcă și ieși din casă, hotărâtă să afle singură.

Era o noapte frumoasă de vară, iar luna lumina drumul spre sat. Nu îi luă mult să ajungă și să vadă clădirea luminată și zgomotoasă. Se duse direct spre ea, dar se opri să se uite pe una dintre ferestre. Îl văzu imediat pe Dominic, mai înalt decât toată lumea dinăuntru. Era înconjurat de Gabriel și de alți șase bărbați.

Era îmbrăcat lejer și nu mai arăta ca un lord. Nici nu se purta ca unul. Vedea o nouă latură a lui și era fascinată. Îl văzu râzând și bând cu oamenii de rând. Dumnezeule, el era cel care cânta? Fu impresionată să vadă că oamenii locului se simțeau confortabil în preajma lui.

Dominic scoase un urlet, și toți ceilalți bărbați făcură la fel, apoi izbucniră în râs.

Brooke zâmbi. Era evident că zvonul nu-l deranja deloc, asta dacă îl deranjase vreodată. Asta o făcu să se întrebe câte dintre lucrurile pe care i le spusese erau adevărate și câte erau minciuni menite să o facă să plece.

Măcar nu era cu nici o femeie. Se întoarse ca să plece înapoi spre Rothdale, dar țipă când se lovi de cineva.

– Ușor, domniță, spuse bărbatul. Dacă aveți pe cineva înăuntru care a stat mai mult decât trebuia, puteți intra să-i spuneți.

Înainte să apuce să protesteze, bărbatul o trase înăuntru. Ar fi ieși în fugă dacă Dominic nu ar fi văzut-o de cum intrase. O fixă cu privirea, iar ea rămase înțepenită. Apoi o servitoare vioaie, roșie în obraji, îi puse în mână o băutură și îi zâmbi. Brooke se simți vinovată când își aduse aminte ce gânduri avusese despre femeile care lucrau aici.

– Deci, cine e? o întrebă bărbatul care o adusese înăuntru.

– Sunt logodnica lui Dominic, spuse ea dezamăgindu-l pe bărbatul vesel care părea că abia aștepta ca Brooke să țipe la unul dintre bărbați.

Ultimul lucru la care Brooke se aștepta era ca bărbatul să râdă și să repete ce spusese în gura mare. Mulțimea începu să țipe și să fluiere, iar oamenii începură să-l bată prietenește pe spate pe Dominic.

– Am auzit zvonurile, spuse unul dintre bărbați. Acum știm că sunt adevărate!

– Sunteți un bărbat norocos, milord, îi spuse un altul care nu putea să-și ia ochii de la Brooke.

– Asta rămâne de văzut, replică Dominic zâmbind.

Asta provocă râsete, probabil pentru că toată lumea ghicise că era acolo să-l controleze. Și cum avea să-i explice asta lui Dominic? Când Dominic începu să se apropie de ea, Brooke luă o gură zdravănă de bere. Apoi începură toasturile și auzi atât de multă lume urându-le ei și lui Dominic sănătate și fericire, încât nu se putu abține să nu zâmbească.

Probabil de asta Dominic nu o trase afară din tavernă. După alte câteva guri de bere, pe care nu o mai gustase vreodată, Brooke nu își mai făcea griji că ar putea fi furios că venise după el.

– E timpul să plecăm, îi spuse el, luându-i băutura din mână.

Brooke încuviință din cap și îl urmă spre ușă, împiedicându-se de treaptă. Dominic o cuprinse pe după mijloc.

– Trebuie să te car în brațe până acasă?

Brooke se uită la el.

– Vrei? Nu, nu trebuie. Care e drumul spre Rothdale?

– Nu ești obișnuită să bei, nu-i așa? întrebă Dominic râzând.

– Nu, adică vin, dar rar. Dar sunt bine. Doar că nu m-am uitat în jos și am uitat că e o treaptă acolo.

– Sigur.

Tonul lui părea jucăuș și nu sceptic. Trebuia să înceteze să mai audă ce voia și să țină minte că nu avea nici un motiv să se poarte frumos cu ea – încă.

Când ajunseră la drum, Dominic îi dădu drumul la talie. Brooke fu dezamăgită. Îi plăcea să-i simtă brațul în jurul ei, atât de sigur, de parcă ea ar fi fost a lui. Se întrebă dacă făcuse gestul doar pentru că arendașii lui se uitau la ei. Îi aruncă o privire și își dădu seama că bărbatul pe care îl văzuse înăuntru nu era cel pe care îl știa ea. Fără haină, fără lavalieră, îmbrăcat la fel ca oamenii de rând. Iar ei nu se purtau ca și cum ar fi fost stăpânul lor, păreau să-l placă! Voia să afle mai multe despre adevăratul Dominic Wolfe.

– Cum a fost să crești în Rothdale?

Se uită la ea, surprins de întrebarea ei.

– Minunat, idilic, liniștit... cel puțin cât timp familia mea a fost aici cu mine.

Brooke nu ar fi trebuit să mai deschidă gura. Chiar trebuia ca totul să ducă la subiectul morții surorii sale? Dar puțina bere pe care o băuse o făcuse să se simtă îndrăzneață.

– Când ți-ai dat seama că vrei să crești cai?

– În ziua în care am dat drumul hergheliei tatălui meu.

– Nu cred, râse Brooke.

– Ba da. A fost o provocare, dar am vrut să văd ce se poate întâmpla, în afară de a fi pedepsit. Gabe m-a ajutat să dau jos o bucată de gard din spatele pășunii ca să poată ieși toți caii, și asta s-a întâmplat. Nu ne puteam opri din râs în timp ce ne uitam la tatăl lui Arnold, care era grăjdar la vremea aceea, încercând să alerge caii pe jos. A meritat să petrec o săptămână închis în cameră pentru asta, și aveam nouă ani.

– Deci și tatăl tău creștea cai?

– Și bunicul meu. Nu eram sigur că vreau să le calc pe urme până nu am făcut farsa aia. A fost amuzant pe moment, dar am regretat repede și mi-am făcut griji că nu-i vor mai prinde pe toți, mai ales pe cel mai de preț armăsar al tatălui meu, de la care aș fi vrut propriul meu cal.

– Și l-ai primit?

– Da, pe Royal.

– Mă bucur, zâmbi, bucurându-se de conversația plăcută pe care o avea cu Dominic în timp ce mergeau sub cerul înstelat. Oamenii aceia din tavernă nu erau intimidați de tine. Îmi amintesc de servitorii din Leicestershire. Sunt oamenii cu care m-am distrat cel mai tare cât am crescut.

– Părinții tăi ți-au dat voie să socializezi cu ei?

– Nu știau, chicoti. Servitorii aceia au fost adevărata mea familie.

Ajunseră acasă. Dominic îi deschise ușa, dar nu intră după ea.

– Nu vii să te culci? îl întrebă.

– Poate ai vrea să reformulezi.

Brooke nu înțelese la ce se referea. Când realiză, se înroși.

– Nu am vrut să sugerez....

– Nu, Doamne ferește! Dar nu sunt suficient de beat încât să mă bag în pat. Crezi că mi-e ușor să dorm în camera de lângă a ta?

Brooke respiră adânc, dar el nu o auzi: deja închisese ușa și pornise înapoi, pe drumul spre tavernă.

Capitolul 30

Poate că Dominic nu era suficient de beat ca să doarmă, dar nici Brooke nu mai era după ultimul lui comentariu. I-ar fi plăcut la nebunie să creadă că o dorea atât de mult, încât îl deranja că dormea atât de aproape de el, dar nu credea asta. Poate că o sărutase de două ori, dar niciodată pentru că voise cu adevărat să facă asta.

Poate ar fi trebuit să-i spună lui Dominic că se referise la patul ei și nu la al lui. Începu să chicotească gândindu-se cât ar fi fost de surprins. Oare ar fi acceptat propunerea? Nu înainte de nuntă.

Oftă și se duse la fereastra care dădea spre parcul scăldat de razele lunii. Ar trebui să se ducă la bucătărie după un pahar cu lapte cald care să o ajute să doarmă... Văzu un animal alb care se apropia de casă. Doamne, câinele alb venise după ea acasă și trecuse de gardul viu?

Coborî în grabă și se duse în spatele casei, trecând prin camera de muzică care avea uși franțuzești ce se deschideau spre terasa de deasupra parcului. Rămase în capătul scărilor care dădeau spre grădină și aşteptă să vadă dacă animalul venea la ea. Veni, urcând scările încet. Brooke deja zâmbea.

– Întotdeauna am vrut să am un animal de companie, îi spuse câinelui și îl mângâie curajoasă după urechi când se apropie suficient. Mă refer la unul pe care să nu-l călăresc. Ți-ar plăcea să locuiești aici? Dacă da, haide! Ne vom gândi ce să facem cu tine mâine-dimineață.

Câinele o urmă înăuntru de parcă ar fi înțeles ce îi spunea. Se opri la bucătărie și umplu un bol cu tocana din care mâncase la cină, pe care îl luă apoi în camera ei. Măcar nu erau prin preajmă servitori care să-l vadă pe noul ei prieten.

Puse bolul jos, închise ușa și observă cât de repede mânca animalul. Probabil că nu avea cum să-l țină aici... cel puțin, nu fără să ceară permisiunea. Dar după ce îi spusese Dominic despre Raston, poate că avea să-i dea voie. Îi plăcea câinii, de ce nu ar fi fost de acord? Știa de ce: avea să o refuze doar pentru că putea.

Urma să-și facă griji pentru asta dimineață. Și trebuia să afle de la servitorii din bucătărie ce mânca Wolf. Prietenul ei termină mâncarea în câteva secunde.

Umplu castronul cu apă înainte să se așeze lângă câine ca să se împrietenească cu el. După ce o lăsase să-l mângâie după urechi se gândi că nu va protesta dacă îl va mângâia mai mult. Nu o făcu, și când se întinse ca să-l poată mângâia pe burtă, Brooke observă că era de fapt femelă. Brooke era încântată. Avea să găsească o metodă să o păstreze.

Dimineață, când Alfreda o trezi și îi aduse un vas cu apă proaspătă, Brooke zâmbi gândindu-se la visul pe care îl avusese despre câinele alb care venise la Rothdale. Fusese atât de real, dar atât de incredibil, iar Brooke rămase șocată când îl văzu dormind la picioarele patului.

Primul ei impuls fu să-l acopere cu o pătură până găsea o explicație.

– Nu te speria. Mi-am găsit un nou animal de companie. E prietenos, îi spuse în schimb.

– De ce mi-aș face griji... ăsta e un câine foarte mare. Am fost să-l văd pe Raston în dimineața asta, deci cred că o să păstrez distanța.

– E doar un câine, Freda.

– Zici tu? O să mă duc să-i avertizez pe servitori înainte să-l scoți afară și să înceapă să țipe și să alerge de nebuni.

Brooke zâmbi larg. Alfreda era pragmatică, deși deja ieșea din cameră.

– O să ajungi să o iubești!

– De ce toată lumea îmi spune pe cine să iubesc? murmură Alfreda înainte să iasă.

Brooke se îmbrăcă repede, vorbind încontinuu cu câinele. Spera că Alfreda glumise în legătură cu țipatul, dar poate era o idee bună să se asigure că drumul era liber înainte să-l scoată din cameră. Câinele sări din pat să o urmeze când Brooke porni spre ușă, așa că se opri și se așeză într-un genunchi.

– Mă întorc în câteva minute ca să te scot la plimbare. Poți să mă aștepți? Șezi?

Se vedea că era un câine obișnuit cu oamenii. Nu mârâi, nu-și arătă colții, dar Brooke nu era sigură că o înțelegea sau că îi pricepea comenzile. Dar cățeaua se așeză pe labele din spate, o lăsă să o mângâie și rămase nemișcată când Brooke se duse spre ușă. Brooke

aproape se împiedică de Wolf când ieși din cameră. Adulmecă ușa și încercă să intre pe lângă ea, dar Brooke închise ușa repede înainte să apuce să facă asta. Intenționa să le facă cunoștință și spera că o să se înțeleagă, dar nu înainte să i se dea voie să o păstreze. Măcar Wolf nu lătra ca să atragă atenția asupra musafirei din camera ei.

Dar deja avea parte de atenție nedorită.

– Ce naiba? Dominic ieșise din cameră și văzu ce făcea câinele lui. Mi-ai vrăjit câinele cu un morcov, nu-i așa? Când Wolf începu să zgârie ușa ca să intre, Dominic se apropie. Crede că mai ai și alți morcovi înăuntru?

– Da, minți ea.

Dar făcu greșeala să se dea de gol blocând ușa cu brațele depărtate. Așa că Dominic o dădu la o parte ca să intre. Wolf se grăbi înăuntru, dar se opri brusc când văzu celălalt câine. Nici Dominic nu intră.

– E un lup, spuse uimit.

Brooke pufni.

– Și de unde știi asta dacă n-ai văzut niciodată unul?

– Am văzut și o să-ți arăt, dar nu o să te mai apropii de animalul ăla.

Încercă să treacă pe lângă el ca să se pună între el și câinele ei alb, dar el întinse brațul și o opri.

– Oprește-te, îi spuse, e prietenoasă.

– Ai idee ce înseamnă un câine prietenos? Ar da din coadă când te vede, nu s-ar uita la tine de parcă ai fi următoarea lui cină. Trebuie să-l omorâm.

Brooke icni.

– Să nu îndrăznești!

Un scâncet o făcu să se uite la Wolf. Se culcase pe burtă și se târa spre cățea, scheunând încontinuu.

– E mama lui, spuse uimită, cu ochii cât cepele.

– Nu fi absurdă! pufni Dominic.

– Vezi cu ochii tăi. Ăsta e un cățel rătăcit care își roagă mama să-l accepte înapoi în haită.

– Nu poți să-l păstrezi.

– De ce nu? Tu l-ai păstrat pe Wolf. Câinele tău era la fel de sălbatic când l-ai găsit. A încercat să te mănânce.

– Nu știa altceva, dar acum știe. Dar aia, spuse Dominic arătând cu degetul cățeaua ei, este o sălbăticiune complet dezvoltată.

– Cum poți să spui asta când nu face altceva decât să stea acolo, liniștită?

– Nu poți să păstrezi un lup în casă.

– Nu cred că e un lup.

Dominic o privi aspru.

– Ah, deci acum crezi că au dispărut, după ce ai încercat să mă convingi de două ori că nu e așa?

Brooke își ridică bărbia.

– M-a ajutat. Ea m-a dus la ruine în timpul furtunii când eu nu vedeam la un metru în față. E obișnuită cu oamenii. Nu a mârâit la mine prima dată când m-a văzut. Nu a mârâit la Alfreda de dimineață. Și nu mârâie la tine, deși o amenințI. Vreau să o păstrez. E clar că nu e un lup.

Drept răspuns, Dominic o luă de mână, și coborâră pe scări, în salon.

– Unde mă...?

Primi răspunsul când Dominic scoase o cheie din buzunar și se duse spre colțul sud-vestic al camerei. Încercase să intre în turn când explorase casa, dar era mereu încuiat.

Se încordă când Dominic descuie ușa, gândindu-se că avea de gând să o încuie în turn și să-i omoare prietenul. Era pregătită să se lupte cu toate forțele, dar rămase șocată de ce văzu în cameră.

Capitolul 31

Brooke simți un fior pe șira spinării când păși în camera sumbră. Pereții curbați erau făcuți din aceeași piatră gri ca și podeaua. Câteva tablouri erau agățate pe pereți, acoperite cu pânză albă, probabil ca să le protejeze de praf. Un cufăr vechi era așezat pe o măsuță joasă în mijlocul încăperii. În afară de asta, Brooke nu reuși să vadă mai multe, deoarece camera nu avea ferestre. Puțina lumină care pătrundea venea dinspre ușa deschisă. Particule de praf dansau în lumină, dar nu văzu pânze de păianjen ca în camera din turnul de sus.

– Știai cum arată camera din turn când ai încercat să mă trimiți acolo? îl întrebă când își aminti. E plină de pânze de păianjen.

– Da? N-am mai urcat acolo de când eram copil. Dar ai fi putut să faci curat. Crezi că dacă rămâi aici o să stai degeaba?

Dominic îndrăzni să zâmbească atunci când spuse asta! Brooke strânse din buze. Să-i dea de înțeles că va deveni o servitoare, deși avea atâtea în casă, era doar una din multele lui tactici de a o face să plece.

– Așteaptă puțin, îi spuse ieșind din cameră.

Brooke închise ochii strâns și așteptă să audă ușa închizându-se, dar Dominic se întoarse cu o lumânare aprinsă. Brooke își dori să nu o fi făcut. În lumina flăcării ochii lui străluceau... ca ai unui lup. Acum înțelegea de ce zvonurile rezistau trecerii timpului.

– Ce e în cufăr? întrebă când Dominic așeză lumânarea lângă el.

– Nimicuri, bijuterii, fleacuri preferate și jurnale care au aparținut strămoșilor mei.

Jurnale? Se întrebă dacă acolo ținea paginile lipsă din jurnalul Ellei. Să îndrăznească să întrebe?

– Fiecare dintre ei a lăsat în urmă cel puțin un obiect care merită păstrat. Unele sunt prea mari ca să încapă în cufăr, precum tabloul ăsta. Are două sute de ani.

Trase pânza care îl acoperea. Brooke își ținu respirația. Doi lupi, unul complet alb, iar celălalt gri-închis. Animalele erau zvelte

și aveau o privire feroce. În afară de asta, era incredibil cât de mult cel alb semăna cu câinele care se strecurase în casă. Nu era de mirare că Dominic o adusese aici să-l vadă.

– Iar ăsta e și mai vechi.

Îi arătă un alt tablou, dar ea nu-și putea lua ochii de la primul. Unul dintre lupi părea gata de atac, iar celălalt stătea în față, complet satisfăcut, de parcă ar fi devorat o masă copioasă.

– Cine a pictat asta?

– Fiica lui Cornelius Wolfe, Cornelia.

– A reușit să se apropie atât de mult de lupi? întrebă Brooke surprinsă.

– Nu, a scris în jurnalul ei că a folosit un ochean ca să-i observe. Mai sunt peste zece tablouri în pod, toate cu lupi. E evident că era fascinată de ei. Și chiar dacă lumea considera că dispăruseră, în partea de nord a țării încă mai existau pe vremea ei. O să avem un alt membru al familiei Wolfe fascinat de lupi?

Brooke fu luată prin surprindere. Tocmai recunoscuse că aveau să se căsătorească?

– De ce pe ăsta îl ții încuiat aici? întrebă, fiind sigură că iar o tachinează.

– E singurul în care lupii sunt prezentați atât de aproape. E un tablou minunat. Obișnuiam să-l țin în camera mea, dar când am împlinit 18 ani mi s-a părut cam copilăresc și l-am dat jos.

– Și dacă servitorii l-au văzut în camera ta, nu este de mirare că a apărut zvonul că ai fi vârcolac.

Dominic ridică din sprânceană la presupunerea ei.

– E un zvon stupid, care probabil a apărut când eram mai tânăr și obișnuiam să mă distrez la școală, urlând ca să-i sperii pe băieții mai mici. Dar fiica lui Cornelius aproape a murit încercând să termine tabloul ăsta. În celelalte tablouri lupii sunt mai departe. Dar pe ăsta s-a încăpățânat să-l picteze ca și cum ar fi fost în fața ei. I-a luat câteva luni să-l termine, să-i găsească în aceeași poziție, deși erau pereche și erau mereu împreună.

– De unde știi toate astea?

– Avea un jurnal. Majoritatea strămoșilor mei au avut unul. Toți au scris despre blestemul familiei și părerea lor despre el. Unii erau suficient de nebuni încât să creadă în el. Dar toată lumea îi învinuiește pe ăștia doi.

Brooke se uită în sfârșit la celălalt tablou pe care îl dezvelise. În el era înfățișat un nobil din epoca elisabetană, îmbrăcat în haine de gală și cu mâna pe umărul unei femei care era așezată, îmbrăcată la fel de elegant. Era imaginea tipică a unui cuplu căsătorit.

– Cine sunt?

– El este Cornelius Wolfe, oaia neagră despre care ți-am povestit. Abia fusese numit stăpân la Rothdale când a fost pictat tabloul și era plin de el. Ea era amanta lui. Unii cred că era fiica bastardă a unui nobil din York, dar majoritatea cred că era una dintre locuitoarele dintr-un sat din Rothdale. Dar Cornelius a făcut-o importantă, a îmbrăcat-o ca pe o nobilă, a tratat-o ca atare și chiar a prezentat-o prietenilor lui ca fiind una pentru că i s-a părut amuzant.

– Și așa au ajuns vecinii tăi să-l urască și să-l batjocorească? întrebă Brooke, gândindu-se la familia Shaw.

– Da, dar lui Cornelius nu-i păsa, spuse Dominic dezaprobator. După cum ți-am spus, era un hedonist, căruia îi păsa doar de propria plăcere. Asta era ea pentru el. Când a cerut să fie pictat tabloul, ea era sigură că o va lua de nevastă, dar când i-a sugerat asta, el a început să râdă de ea.

– Nu a fost...

– O adevărată oaie neagră.

– Ah, înțeleg, *ea* a blestemat familia pentru că i-a distrus visurile?

– Ceva de genul ăsta. A plecat, blestemându-l pe el și pe toți urmașii lui. A murit în mod misterios în aceeași zi.

– A omorât-o?

– Nu. Există două variante care explică ce s-ar fi întâmplat cu ea. Una e că s-a dus acasă și s-a sinucis. Iar cealaltă spune că a fost acuzată de vrăjitorie de preotul din sat și a fost arsă pe rug. Dar nu mai există nici o altă informație despre ea, nici măcar numele ei. Pe vremea aia multă lume credea în vrăjitorie, de la cei mai săraci până la cei mai bogați. Nu era greu să acuzi pe cineva de asta. Oamenii nu au fost dispuși să-și schimbe părerea când Cornelius s-a căsătorit zece ani mai târziu, iar primul lui copil a murit la naștere. Toată lumea a fost convinsă că tragedia s-a petrecut din cauza blestemului ei.

– Dar lumea moare, ori accidental, ori de vreo boală.

Dominic o privi ciudat.

– Bineînțeles. Familia noastră nu are monopol asupra morții, și mulți membri ai familiei au murit, deși nu erau primul copil. Dacă există vreun blestem asupra noastră, acela e ghinionul.

– Dacă blestemul amantei lui Cornelius a fost atât de grav, și primul lui copil a murit la naștere, de unde vine povestea cu „douăzeci și cinci de ani"?

– Un alt mister, având în vedere că trei dintre strămoșii mei au murit la 25 de ani, inclusiv tata. E mai mult vorba de faptul că nimeni nu se așteaptă să trăim mai mult de 25 de ani. Nici unul dintre primii născuți nu a făcut-o până acum.

– Nici unul?

– Nici unul.

– Cum a murit tatăl tău?

– El și mama erau în livadă. S-a urcat într-un măr ca să-i aducă unul și a căzut. Nu era un pom înalt, dar, când a căzut, și-a rupt gâtul. Mama a cerut ca livada să fie arsă după înmormântarea lui. N-a fost replantată decât după perioada de doliu.

– Îmi pare rău.

– Cum ai spus și tu, accidentele se întâmplă.

– Ai citit toate jurnalele?

– Nu. Unul e scris în latină, iar câteva în franceză. Nu am avut răbdare să învăț limbile astea.

– Eu știu franceză. Aș putea să te învăț... sau aș putea să ți le citesc.

– Crezi că vei mai fi aici ca să faci asta?

Brooke se schimbă la față. Dominic nu observă pentru că era ocupat să acopere tablourile. Ieși din cameră înaintea lui. Încă trebuia să-l convingă s-o lase să-și păstreze noua prietenă, dar era pregătită să fie refuzată. Îi arătase tabloul cu cei doi lupi ca să o convingă că era o idee proastă să țină un asemenea animal de companie. Și poate că era, deși era atât de blândă și de frumoasă. Era surprinsă că Dominic se chinuise atât de mult să o convingă că animalul era un lup, deși nu era obligat s-o facă.

Așa că nu-i veni să creadă când ieși din turn, încuie ușa și îi spuse:

– O să cer să i se construiască un adăpost în spatele gardului viu, departe de cai. Dar, dacă sperie herghelia, sau dacă moare vreun animal, va trebui să plece. Fac asta împotriva voinței mele. Nu-mi va lua mult să mă răzgândesc.

Brooke ar fi vrut să-i mulțumească din tot sufletul, dar dacă i-ar fi arătat cât de recunoscătoare era, ar fi putut să se răzgândească. Încuviință din cap și urcă în grabă scările ca să se asigure că Wolf supraviețuise întâlnirii cu mama lui – dacă avusese dreptate despre relația lor. Era posibil ca Wolf doar să fi recunoscut un rival mai puternic și să se fi comportat ca atare, exact cum făcea și ea cu lupul cu care trebuia să se mărite.

Capitolul 32

Brooke fu atât de captivată de cei doi câini sau lupi, orice ar fi fost, încât pierdu noțiunea timpului pentru restul zilei. Hotărî să-i pună numele Storm[1] prietenei ei, în onoarea momentului în care se cunoscuseră. Și supraveghe ea însăși construcția adăpostului, insistând să nu fie doar un șopron, ci să aibă și o groapă în pământ, fiind probabil mai obișnuită cu un astfel de adăpost. Dominic încercă să împrejmuiască zona cu un gard înalt de doi metri, dar îl dădu jos înainte să-l termine când Wolf se răni încercând să sară peste el.

Din momentul în care se întâlniseră, cele două animale deveniseră de nedespărțit. Alergau pe lande ca doi cățeluși. Amândoi veneau cu ea când ieșea să călărească cu Rebela, iar iapa ei nu părea să fie deranjată de prezența lor. În schimb, Royal da, când Dominic încercase să meargă cu ei. Lui Dominic nu-i plăcea că animalul lui de companie prefera să stea afară cu Storm decât înăuntru, cu el. Dar nu obiectă prea mult. Rezolvă problema când le permise amândurora să intre în casă în noaptea aceea. Angajații nu fuseseră foarte fericiți. Brooke era. Dar Storm se purta ca un câine, nu ca un lup. Și angajații aveau să se obișnuiască cu ea în timp. Dacă avea timp...

În duminica următoare, cel de-al doilea anunț fu făcut la biserica din Rothdale. Mai avea la dispoziție o săptămână înainte să expire timpul. Realiză că, dacă el găsea vreo modalitate să nu se însoare cu ea și era nevoită să se întoarcă acasă, părinții ei nu i-ar permite niciodată să o păstreze pe Storm – îi cunoștea prea bine –, iar ei i s-ar frânge inima. Acum mai avea un motiv pentru care să vrea să se căsătorească cu Dominic, încă un motiv ca să-l facă să se îndrăgostească de ea. La un moment dat.

După noaptea pe care o petrecuseră la ruine, Dominic nu mai încercă să o facă să plece. Probabil din cauza câinilor. Își petrecuse

[1] Furtună

majoritatea zilei trecute și pe cea actuală cu ei, la fel ca el, deci nu avu nevoie să găsească scuze ca să-și petreacă timpul cu el. În ziua anterioară chiar îi spusese că o așteaptă să ia cina împreună. Probabil credea că asta o enervează, așa că nu-i arătă cât de nerăbdătoare era să mănânce cu el.

Și nu-i spuse nici că o cucerise când o lăsase să păstreze animalul despre care credea că e un lup. Poate spera ca lupul să rezolve problema în locul lui, dar ea nu credea asta. Totuși, ce se întâmplase în noaptea aceea o făcu să creadă că devenea disperat pentru că mai aveau doar o săptămână la dispoziție. Dar era doar o urmă de îndoială. Brooke nu credea că putea să se prefacă speriat, și pe fața lui se citi panica atunci când la cină primi o scrisoare de la Londra.

Se ridică imediat.

– Mama s-a îmbolnăvit. Pregătește-ți bagajul și culcă-te devreme. Plecăm înainte de răsărit. Durează mult dacă mergem cu trăsura. Putem ajunge la Scarborough până mâine la prânz dacă mergem călare.

– Aș putea să te urmez în trăsură.

– Nu, vii cu mine.

– Dar...

– Vii cu mine. Să te trezești înainte de răsăritul soarelui ca să ai timp să mănânci înainte să plecăm. Îmi pare rău pentru toată graba, dar este singura rudă pe care o mai am.

Îi mai dădu câteva indicații înainte să plece din sufragerie. Brooke urcă scările în grabă să-i spună Alfredei. Slujitoarea nu fu încântată de planul pe care îl făcuse Dominic pentru a ajunge mai repede la Londra, mai ales că ea nu era inclusă.

– Nu e sigur să călărești atât de repede spre țărm, o avertiză Alfreda. O să fii obosită dacă te trezești atât de devreme. Ai putea să adormi în șa.

Brooke râse.

– Nu cred că așa ceva se poate întâmpla. Și are o mică barcă cu pânze în Scarborough. Vom ajunge la mama lui mult, mult mai repede decât cu trăsura. În plus, nu am mai mers niciodată cu barca. Ar putea fi distractiv.

– Sau s-ar putea să nu vă mișcați repede. Bărcile cu pânze au nevoie de vânt ca să se miște, și s-ar putea ca vântul să nu bată.

Exista și posibilitatea asta, dar Dominic nu părea să creadă că asta îi va împiedica, altfel ar fi ales să meargă cu trăsura la Londra.

– Având în vedere cât de rapide sunt bărcile alea, o oră sau două de călătorie mai lentă nu o să conteze.

– Sau s-ar putea să nu mai ajungeți la Londra. Te-ai gândit la asta? Că disperarea lui are legătură cu *tine*, pentru că nu mai are timp să scape de căsătorie?

– Oprește-te! Brooke se schimbă repede în cămașă de noapte. Dar se gândi la ceva care ar putea să o liniștească pe Freda. Îți place aici?

– Da.

Oare Freda chiar roși când îi răspunse? Brooke își dădu ochii peste cap. Era vorba de Gabriel, bineînțeles. Poate că avusese dreptate când spusese că Freda va ajunge să-l iubească.

– Și mie, mai mult decât am crezut. Vreau să rămân. Și vreau să se îndrăgostească de mine ca să pot rămâne. Să plec singură cu el ar putea fi un lucru bun.

– Atunci ia asta cu tine! Alfreda îi puse în mână o sticluță. Poate găsești momentul potrivit în timpul călătoriei, și acum, că ești sigură că îl vrei pe lordul Wolfe, ar trebui s-o folosești.

Brooke nu-i dădu sticluța înapoi.

– Vom fi pe o barcă cu pânze, dar o să țin minte după ce ajungem la Londra. Va trebui să-mi împachetezi restul lucrurilor și să le aduci la Londra, pentru că nu ne vom întoarce aici să facem nunta. Gabriel va veni cu tine.

– Serios?

– Sper să nu-l omori înainte să ajungeți, o tachină Brooke.

Slujitoarea pufni.

– La cât de îngrijorată voi fi să te știu pe o barcă, nu promit nimic.

Capitolul 33

Vântul care bătea atât de tare dinspre apă amenința să-i zboare boneta lui Brooke. Se bucură că își legase bine panglicile sub bărbie.

– Nu există o cabină? îl întrebă pe Dominic atunci când o ajută să se urce în barcă.

– E o barcă cu pânze.

– Dar...

– Se folosește pentru plimbări scurte aproape de țărm, dar am călătorit așa la Londra de nenumărate ori, navigând sub lumina stelelor.

Brooke sperase ca barca să aibă o cabină unde să se poată feri de vânt sau unde să poată dormi puțin, fiindcă nu reușise să doarmă în noaptea de dinainte din cauza nerăbdării. Adormise pentru o oră pe o canapea din casa lui Dominic din Scarborough, suficient timp pentru ca el să curețe barca, să se asigure că cineva duce caii înapoi la Rothdale și să ceară să se pregătească niște așternuturi și mâncare. Presupusese că putea să doarmă pe o barcă dacă dormise pe podeaua dintre ruinele castelului.

Dominic avea personal complet în casa din Scarborough, lucru care era minunat. În camera de zi erau niște ferestre imense prin care se putea vedea Marea Nordului. Era prima dată când vedea o apă atât de mare. Ar fi fost încântată de călătoria neașteptată la Londra, dacă nu ar fi fost îngrijorată de starea de spirit a lui Dominic. Își făcea griji pentru mama lui. Dar Brooke nu știa ce era în neregulă cu ea, în afară de faptul că avea febră, așa că nu putea să-l liniștească.

Barca avea cel puțin șase metri lungime, deci Alfreda se înșelase când spusese că e mică. Avea o singură velă mare și una mai mică în partea din față, legate de un catarg. Era spațioasă și pe laterale fuseseră instalate bănci. Se așeză când plecară din port. Vântul bătea destul de tare. Brooke se miră când văzu cu ce viteză traversau apa verde-albăstruie care strălucea în lumina soarelui. Țărmul se făcea din ce în ce mai mic în urma lor, iar Brooke începu să simtă

că i se face greață. Nu mai fusese niciodată pe o barcă și nici atât de departe de pământ. Își dorea să știe să înoate. Dar apoi râse când o rafală de vânt îi zbură boneta în valurile pe care le lăsau în urmă.

Nu-i spuse nimic lui Dominic care manevra vela principală. În schimb, își împleti părul, lucru dificil din cauza vântului care sufla cu putere. Barca se îndrepta spre sud, iar ea văzu linia verde a țărmului în partea dreaptă și marea interminabilă în stânga, deși își imagina că mai sunt alte bărci mai în față, după linia orizontului.

– Crezi că vom vedea flota britanică? se întrebă cu voce tare.

– Flota controlează apele astea. Am trecut deja pe lângă câteva vase de patrulare.

Îi aruncă ocheanul lui, dar când se uită prin el nu văzu decât cerul și marea.

– Se luptă în larg?

– Nu, doar stau de pază pentru cei care încearcă să spargă blocada. Vor ataca bărcile care încearcă asta. Până acum a funcționat. De când a început războiul, flota noastră s-a dublat, iar cea franceză s-a înjumătățit. Blocada îl împiedică pe Napoleon să obțină materialele de care are nevoie ca să construiască mai multe corăbii. Nu e dispus să riște flota pe care o mai are ca să se aventureze în apele de aici. În plus, el e mai puternic pe pământ, nu pe apă.

– Și atunci pe cine atacă flota noastră?

Dominic ridică din umeri.

– Bărci care încearcă să aducă spioni francezi, contrabandiști. Englezilor le place mult prea mult coniacul franțuzesc, oricât de scump ar fi, pentru ca marinarii englezi și francezi deopotrivă să nu încerce să obțină bani prin contrabandă. Dar contrabandiștii lucrează noaptea, nu ziua în amiaza mare. Oricum, vom merge de-a lungul țărmului ca să nu fim prinși la mijloc.

Puțin mai târziu, Brooke scoase un sendviș din coșulețul de picnic și îl înfulecă. Aerul proaspăt o făcea să-i fie foame. Apoi se îndreptă spre Dominic încercând să-și țină echilibrul și îi puse coșulețul la picioare ca să poată mânca. Nici nu se uită la ea, iar ea se întrebă dacă trebuia să țină mâinile pe cârmă.

Voia să se ofere să-l ajute, dar presimți că o va refuza sau că-i va râde în nas. Știa din jurnalul Ellei că o învățase pe sora lui să navigheze. Poate nu era chiar așa de greu. Poate nu avea să râdă.

– Aș putea să-ți țin locul puțin. Ar dura mult să mă înveți?

– Ai mai fost vreodată pe vreo barcă de mărimea asta?

– Nu, pe nici o barcă, de fapt.

– Navigația e complicată. Ar trebui să-ți petreci săptămâni întregi pe apă ca să înveți....

– Dar ai învățat-o pe sora ta...

Dominic o privi aspru.

– De unde știi asta?

Nu avea de gând să-l dea de gol pe Gabriel și să-i spună că o lăsase să intre în camera Ellei.

– Nu ai vrut să-mi spui nimic despre ea, nici măcar cum a murit, așa că i-am întrebat pe servitori, spuse pe un ton defensiv. Nici ei nu au vrut să vorbească despre ea, dar cineva a spus că îi plăcea să navigheze după ce ai învățat-o.

Dominic nu se mai uita la ea. Privirea lui era ațintită în față. Brooke se gândi că nu avea să-i mai răspundă.

– Avea doar 18 ani când a murit, în urmă cu doi ani. A avut un sezon grozav la Londra, dar nu a acceptat nici o cerere în căsătorie. Avea atât de mulți pretendenți, încât mama nu le mai știa numărul. Am fost cu ele la Londra în primele săptămâni și m-am bucurat să o văd pe sora mea atât de încântată de viața socială, dar slujba mea pentru armată a intervenit. Am primit o cerere urgentă pentru mai mulți cai decât puteam oferi și o lungă listă de herghelii de unde puteam face rost, majoritatea din Irlanda. Numărul de care aveau nevoie era impresionant. M-am gândit că îmi va lua luni întregi să adun atât de mulți, și așa a fost, așa că nu am mai văzut-o pe Ella. Nici nu am fost la înmormântare!

Lui Brooke i se tăie respirația. Iar era furios. Văzu, auzi și își dădu seama că Dominic nu mai putea spune nimic acum. Dar tot nu-i spusese ce voia să știe.

Încercă să-l încurajeze să continue.

– Nu ar fi putut altcineva să adune caii aceia ca să nu trebuiască să pleci de lângă sora într-un moment atât de important din viața ei?

– Ba probabil că da, dar persoana mea de contact din armată era obișnuită să lucreze cu mine și avea încredere că o să-i aduc cei mai rapizi armăsari. Nu mi s-a spus de ce, dar am bănuit că avea nevoie de ei pentru o rețea de spionaj pe continent. Oricum, mi s-a spus că nimic nu era mai important decât misiunea.

Brooke se rușină, dar își făcu curaj să-l întrebe:

– Cum a murit sora ta?

– Era toamna devreme. Doi dintre pețitorii ei veniseră la Rothdale după sezonul de vară ca să continue să o curteze, dar Ellei nu-i plăcea nici unul dintre ei și a rugat-o pe mama să o ducă la Scarborough pentru câteva săptămâni înainte ca vremea să se înrăutățească, sperând că tinerii lorzi vor pleca înainte ca ele să se întoarcă la Rothdale. Dar cât erau în Scarborough, a făcut un gest imprudent și a ieșit să navigheze singură într-o zi, când o furtună s-a pornit din senin. Mama era înnebunită de îngrijorare când nu s-a întors după câteva ore, tot orașul era, și aproape toate vasele din port au pornit în căutarea ei.

– Au reușit... să o găsească?

– Da. Două zile mai târziu, corpul ei a apărut la țărm. Era atât de desfigurat și lovit de valuri, încât mama nu s-a putut uita la ea. Dar i-au dat un medalion care a confirmat că era Ella. I-l dădusem cadou în ziua în care a împlinit 16 ani și îi inscripționasem pe spate: „sălbatică". I s-a părut amuzant și îl purta mereu cu rochiile de zi. Cum îți poți imagina, mama era înnebunită de durere și, neavând nici o modalitate de a mă contacta, a trebuit să organizeze înmormântarea fără mine o săptămână mai târziu. Când m-am întors în Yorkshire după o săptămână și am aflat că murise, eu și mama ne-am plâns de cât de nechibzuită era și cât ghinion avusese să o prindă furtuna. Mama s-a învinuit pentru că a dus-o la Scarborough. A plâns încontinuu cât mi-a povestit de înmormântare. Câteva prietene de-ale ei erau acolo și ne-au spus că abia așteptau să o vadă pe Ella înainte de Crăciun la o petrecere la care plănuia să se ducă. Câțiva dintre pețitorii ei care erau acolo păreau să fie devastați. Toată lumea o iubea pe Ella. Singurul lucru ciudat care s-a întâmplat în ziua în care Ella a plecat pe mare a fost graba cu care slujitoarea ei a plecat din Scarborough. Mai târziu, mama a descoperit că majoritatea bijuteriilor ei lipseau. Mama a crezut că slujitoarea a profitat de momentele de panică și îngrijorare din casă și a furat cât de multe a putut. Autoritățile nu au găsit-o niciodată.

Brooke nu înțelegea ce legătură aveau toate astea cu fratele ei. Nu era doar tristă, ci și mai confuză ca niciodată. Nu îndrăzni să menționeze jurnalul sau cuvintele pe care le citise pe ultima pagină. Dar putea să-i spună ce simțea.

– Îmi pare rău că sora ta nu a supraviețuit furtunii.

– Ar fi putut să o facă, spuse el sec. Nu a vrut. Dar nu am știut asta atunci. Abia după șase luni de doliu m-am gândit să vizitez locul ei preferat, camera de joacă din turnul vestic, fără să mă gândesc la moartea ei. Acolo am găsit jurnalul ei. Era plin de povești din copilărie, multe dintre ele despre mine. Dar am fost uimit când am citit scrierile mai recente, despre sezonul petrecut la Londra și întoarcerea ei la Yorkshire.

Brooke se întrebă dacă paginile lipsă erau în jurnal atunci când el îl citise. Sau doar ultimele două rânduri? Dar și acelea ar fi fost de ajuns. Probabil nu ar fi avut nevoie de mai mult ca să vrea să-l omoare pe fratele ei. Și nu era de mirare că dăduse foc turnului. Era sigură că furia lui apăruse în noaptea aceea.

Brooke se așeză pe banca din fața lui. Nu avea nevoie să întrebe ce citise în seara aceea. Nu voia să-l interogheze, dar lui Dominic i s-ar fi părut ciudat dacă nu o făcea.

– Ce era în paginile mai recente?

Dominic nu se uită la ea.

– Povestea despre bărbatul minunat de care se îndrăgostise în timpul sezonului. Îi promisese că se va căsători cu ea după ce își va convinge părinții că nu vrea pe nimeni altcineva în afară de ea. S-a întâlnit cu el pe furiș ca să nu o vadă mama. În timpul unei întâlniri, a reușit să o seducă. Ella a fost șocată și îngrozită când i-a spus că nu se va căsători cu ea și că niciodată nu avusese de gând să o facă. Mai mult decât rușinea că rămăsese însărcinată, inima frântă și trădarea lui au făcut-o să „caute pace și consolare pe mare". Exact asta a scris că voia, că nu are de ales. Nici măcar nu a dezvăluit numele lui până la ultima pagină, când l-a blestemat că i-a distrus viața. Nu, Ella nu a încercat să scape de furtună în ziua aceea – a lăsat-o să o ucidă.

– Îmi pare rău.

Dominic continuă de parcă nu ar fi auzit-o:

– Nu am simțit niciodată o furie mai mare ca în clipa aia. Am aruncat la podea felinarul pe care îl adusesem cu mine, am rupt paginile din jurnal și le-am aruncat în flăcări. Aproape că am lăsat jurnalul să ardă acolo, dar era plin de multe alte amintiri frumoase și m-am gândit că voi vrea să-l mai citesc sau să i-l arăt mamei la un moment dat, așa că l-am dus în camera Ellei. Dar nu am încercat să sting focul. Și m-am dus direct la Londra ca să-l găsesc pe bărbatul care

a sedus-o pe sora mea, a lăsat-o însărcinată și i-a râs în față când Ella i-a spus despre asta... fratele tău mincinos!

Brooke tresări. Acum își dorea să nu fi aflat adevărul din paginile care lipseau. Nu putea spune nimic în apărarea fratelui ei. Cruzimea lui față de Ella nu avea nici o scuză.

– Rana pe care i-am provocat-o nu a fost gravă, continuă Dominic. M-am gândit că va fi suficient, dar nu a fost. Nu aveam liniște pentru că nu făcusem dreptate. Nu își plătise datoria pentru viața ei și nici pentru viața copilului. Două luni mai târziu l-am provocat din nou și am ratat, la fel ca el. Nu-mi puteam stăpâni furia. A refuzat să vină la ultimul duel, așa că am mai așteptat câteva luni și l-am provocat din nou, dar m-a ignorat. Așa că am luat doi oameni și am mers după el la Londra. Nu putea să refuze dacă erau martori. Dominic se uită la ea și spuse pe un ton glacial: Situația noastră este supărătoare. Faptul că fratele tău încă mai trăiește este dezgustător.

– Sunt complet de acord că este rău, demn de dispreț și chiar violent, spuse Brooke cu grijă. Nimeni nu știe asta mai bine decât mine. Și nu-i pasă de nimeni în afară de el, nici de familie, nici de prieteni. Cineva o să-l omoare. E inevitabil. Dar nu se poate să fii tu acela. Dacă mai încerci, vei ajunge în temniță sau vei fi spânzurat.

– Mai ales dacă devine membru al *familiei*.

Conversația luă o turnură periculoasă, deși devenise emoțională de la primele cuvinte despre moartea Ellei. Dar când văzu cât era de nervos, Brooke își aduse aminte că era singură cu el pe o barcă. Dacă nu reușea să-l calmeze, avea să se panicheze.

– Știi, familiile nu se înțeleg întotdeauna. Unele se luptă între ele destul de brutal. Nu cred că ar deranja pe nimeni dacă l-ai bate pe fratele meu din când în când. Știu că eu aș face asta dacă aș avea forța necesară. Iar prințul nu ar putea să facă nimic în privința asta, din moment ce ar fi o problemă de „familie".

Dominic o privi sceptic.

– Chiar sugerezi să-l bat măr pe fratele tău?

– Dacă e parte din familie, bineînțeles, cât timp nu-l omori, ca să nu fii pedepsit pentru asta.

Dominic se uită în altă parte. Când furia dispăru din ochii lui, Brooke respiră ușurată. Îi dăduse o opțiune care....

– La naiba!

Brooke clipi și îi urmă privirea spre nava imensă care se îndrepta spre ei cu viteză.

– Poate să încetinească sau ne va lovi în plin? întrebă speriată.

– Nu trebuie să se apropie ca să ne omoare.

Brooke nu știa la ce se referă, dar Dominic începu să cârmească în direcția greșită, direct spre țărm. Dar acolo nu era nici un doc!

Capitolul 34

Brooke începu să țipe când țărmul se apropie în viteză spre ei sau, mai bine zis, ei se apropiau de el. Aveau să se izbească.

– Ține-te bine! strigă Dominic.

Dacă Brooke nu ar fi făcut asta și nu s-ar fi ghemuit, ar fi căzut peste margine când barca se lovi de mal. Tremurând, se ridică încet și se uită în lateral. Țărmul plin de pietre era la mai puțin de un metru de margine. Dominic trăsese intenționat barca la mal! Dominic o cuprinse de talie și o ridică peste margine, punând-o pe pământ.

– Bagajul meu! strigă ea.

După o clipă, Dominic sări din barcă având în mână ambele bagaje, iar cu cealaltă o trase după el.

– Fugi! țipă fără să-i ofere nici o explicație.

Pe Brooke începu să o deranjeze comportamentul lui ciudat și nechibzuit.

– Barca ta nu va rămâne blocată? spuse ea respirând greu și încercând să țină pasul cu el.

– O să-mi fac griji pentru asta mai târziu dacă rezistă.

– Să reziste la ce?

Nu-i răspunse și continuă să alerge, trăgând-o după el. Nu se opri până nu ajunse în dreptul unui copac cu un trunchi gros. Brooke se uita urât la el când o explozie puternică se auzi dinspre mare.

Îl văzu pe Dominic tresărind. Abia atunci își dădu seama ce se întâmpla.

– Barca ta tocmai a fost distrusă? De propria noastră flotă?

– Probabil că urmăreau pe cineva care încerca să treacă de blocadă și au crezut că suntem noi. Nu mă pot gândi la un motiv mai bun pentru ceea ce tocmai s-a întâmplat.

– Dar știai că o să tragă în noi, nu-i așa?

– Suntem în război. Dacă flota avea vreun motiv să creadă că suntem francezi, nu ar fi ezitat. Dar nu, nu m-am gândit că îmi

vor distruge barca. Pur și simplu, nu am vrut să-mi asum riscul cu tine la bord.

Brooke ridică puțin dintr-o sprânceană, dar nu se putu abține să nu zâmbească. Își abandonase barca pentru ea? Dar acum o pierduse, iar asta era ceva îngrozitor pentru ei.

– Încerci să distrugi zona rurală, prietene? se auzi o voce de bărbat.

Bărbatul care venea spre ei era tânăr, scund, zâmbea larg și purta o haină uzată care fusese cândva elegantă. Brooke se întrebă dacă era cadou de la vreun lord din zonă. Dominic păru să se bucure să-l vadă. Brooke se gândi că măcar le putea spune unde erau dacă Dominic nu știa. Dar probabil știa, pentru că mai călătorise prin zonă de atâtea ori.

– Nu, era doar o corabie de-a noastră, exagerat de zeloasă, răspunse Dominic.

– Au crezut că sunteți francezi, nu-i așa? chicoti bărbatul.

– Și tu?

– Doar cercetam să văd de unde vine zgomotul. Satul meu este aproape, dacă vreți să veniți cu mine.

– Bineînțeles. Aș vrea să cumpăr doi cai.

– Avem cai, foarte rapizi, dar va trebui să discutați despre asta cu Rory. El ia toate deciziile. Dintre copacii din fața lor apărură atunci patru bărbați și un copil. Am totul sub control, Rory. Tocmai îi aduceam la tine.

Asta nu-i făcu să-și coboare armele. Chiar și băiatul avea un pistol. Dominic o ascunse pe Brooke în spatele lui. Dar ea își aruncă un ochi peste umărul lui.

Ceilalți săteni nu păreau la fel de prietenoși. Rory era cel mai înalt dintre ei, cel puțin el era cel la care se uita primul bărbat. Arăta feroce, probabil din cauză că pe mijlocul uneia dintre sprâncene avea o cicatrice urâtă. Mai avea încă una pe unul dintre obraji. Apoi mai văzu încă una, de-a lungul gâtului. Arăta ca o cicatrice provocată de o funie. Probabil că aproape fusese spânzurat. Asta o sperie cel mai tare pe Brooke. Spânzurătoarea era pedeapsa pentru cele mai grave crime...

– Ce zgomot s-a auzit? întrebă el.

– Barca lordului a fost distrusă.

Rory ridică o sprânceană, cea întreagă, și se uită la Dominic. Aveau aproape aceeași înălțime, deși Dominic era mai musculos,

dar bărbatul care reușise cumva să scape de spânzurătoare era mai lat în umeri. Dar ca să fie căpetenia sătenilor, sau orice erau, nu era așa bătrân, poate avea aproape 30 de ani.

– Ai un titlu sau ești doar îmbrăcat elegant? îl întrebă pe Dominic.

– Am un titlu, dar nu contează în situația asta.

– Ba contează.

Brooke simți pe obraz cum brațul lui Dominic se încordează; de fapt, tot corpul lui se încordă. Presimțea că și privirea din ochii lui deveni feroce. Se pregătea pentru o luptă, iar asta o îngrozea, având în vedere că cinci arme erau îndreptate spre el.

Dar o surprinse când spuse pe un ton calm:

– Vă sugerez să coborâți armele. Nu avem intenții rele.

Rory ridică din umeri.

– Nu pot spune același lucru. Îmi pare rău pentru barcă, totuși. Ne-ar fi adus destul de mulți bani. Dar veniți. Puteți să spuneți ce aveți de spus înainte să decid dacă vă las să trăiți sau vă omor.

Dominic nu se mișcă.

– Aș vrea să aud mai multe despre satul vostru înainte să mă hotărăsc dacă vă accept sau nu invitația.

Se auziră câteva râsete, dar Rory deja plecase, presupunând că îl vor urma.

– Nu se mișcă, Rory.

Rory se uită înapoi.

– Dacă nu se mișcă în următoarele două secunde, împușc-o pe femeie în picior.

– Chiar vrei să mori astăzi? întrebă Dominic pe un ton scăzut, răuvoitor.

– Vai, vai! râse Rory. Acum am avantajul de care am nevoie... femeia. Mă bucur că te oferi, prietene. Dar haide! Trebuie să bem și să discutăm înainte să fie rănit cineva și vom vedea dacă ai cu ce să negociezi.

Dominic o cuprinse pe Brooke cu brațul și o ținu lipită de el înainte să înceapă să meargă.

– Sunt niște criminali, nu-i așa? îi șopti. Atât de aproape de țărm, contrabandiști?

– Fără un vas? Mai degrabă tâlhari care se ascund în pădure dacă au „cai rapizi" – asta dacă nu a fost cumva o minciună.

– Dar părea că sunt dispuși să negocieze ca să ne elibereze?

– Pentru niște promisiuni? Nu cred.

– Nu subestima puterea unui lord. Rory probabil știe că, dacă îți dai cuvântul, îl vei respecta.

Brooke încercă să fie optimistă ca să-și tempereze frica, dar nu reuși. Dominic nu era înarmat. Dacă încerca să se lupte ca să scape, avea să fie împușcat, iar dacă s-ar fi tras de mai multe ori, era o țintă destul de mare. Era bine și frumos că îi amenințase pe tâlhari, dar dacă *el* murea...

Capitolul 35

Brooke se uită împrejur, la luminișul unde aparent locuiau tâlharii. Cu doar patru cocioabe suficient de mari nu părea un sat. O a cincea părea să fie în construcție. Lângă ea era un car plin cu lemne. Nu văzu grădini, ateliere sau vreun drum care să conducă într-acolo. În fața uneia dintre cocioabe ardea un foc mare. O oală era pusă la fiert și de jur împrejur erau bănci.

Erau cam o duzină de oameni, jumătate femei care țineau în brațe copii. Majoritatea îi priveau cu precauție, dar o femeie îi zâmbi timid lui Brooke și la fel și câțiva copii.

Fură conduși lângă foc. Rory ridică o butelcă și luă o gură din ea, apoi i-o întinse lui Dominic care clătină din cap. Când Rory o privi lung pe Brooke, Dominic își dădu brațul la o parte de după umerii ei. Brooke realiză că Dominic se pregătea pentru o luptă.

Rory făcu un pas înapoi.

– Aveți nevoie de puțin timp să vă reveniți? întrebă Rory. Înainte să discutăm? De obicei, jefuim la drumul mare, dar nu refuzăm donații.

– Puteți lua tot ce am la mine sau îmi puteți împrumuta doi cai pe care îi voi returna împreună cu un săculeț cu o sută de lire.

– Sau aș putea să vă țin aici pentru răscumpărare. O sută, zici? Cred că valorați mai mult de atât.

– Prințul regent deja vrea o răscumpărare de la mine, mârâi Dominic.

Bărbații râseră fără să-l ia în serios.

– Și ce vrea sfințenia sa de la tine? întrebă Rory.

– Un inel pe degetul ei.

Râsul se intensifică în momentul în care o arătă pe Brooke cu degetul mare, și Brooke se simți jignită. Dar Rory se apropie și rânji.

– Eu aș fi dispus să plătesc o astfel de răscumpărare.

Poate comentariul lui sau poate faptul că se pregătea să atingă obrazul lui Brooke îl făcu pe Dominic să sară la el. Căzură la pământ și, deși o mulțime de arme erau îndreptate spre el, Dominic reuși

să-i tragă un pumn în obraz lui Rory înainte ca trei oameni să-l tragă la o parte.

– Oi fi tu un lord, dar nu ești prea deștept, spuse Rory furios când se ridică în picioare. Aveți nevoie de un răgaz, atunci. Legați-l pe lord și asigurați-vă că frânghiile sunt strânse bine. Iar pe ea...

– Am eu grijă de ea, interveni o voce de femeie.

Brooke se întoarse și văzu o bătrână care se apropia. Cu părul cărunt și ochii cenușii, era puțin trecută de vârsta mijlocie, iar chipul ei era ridat. O privi pe Brooke din cap până în picioare înainte să se uite cu severitate la Rory.

Dominic se lupta cu atâta forță, încât doi din cei trei oameni care se chinuiau să-l țină erau deja la pământ. Încă patru săriră ca să-l țină imobilizat. Ar fi putut să câștige lupta, dar se potoli când o auzi pe femeie.

– Nu recunoști o domnișoară nobilă? Ea vine cu mine, băiete.

Brooke își ținu respirația așteptând ca Rory să izbucnească în râs și să-i spună femeii să plece. Nu o făcu. În schimb se întoarse și se duse să-i ajute pe ceilalți să-l lege pe Dominic. Femeia o conduse pe Brooke în coliba cea mai îndepărtată. Era mult mai frumoasă decât se aștepta. Pe patul dublu era așezată o cuvertură colorată. Înăuntru era o masă cu patru scaune, iar pe podeaua de lemn era chiar și un covor. Mobila părea veche și uzată.

– Fă-te comodă, draga mea! Eu sunt Matty.

Brooke se întoarse când femeia intră după ea în colibă.

– Te rog, ce o să-i facă logodnicului meu?

Bătrâna dădu din cap.

– Băiatul meu e imprevizibil, mai ales când vede o oportunitate care ar putea să ne îmbogățească. Acum că a aflat că bărbatul tău e lord, nu-și poate scoate ideea din cap. Așa că nu avem de unde să știm ce va face.

Brooke se albi la față. Chiar sperase să audă altceva? Dar dacă femeia asta era mama lui Rory, oare nu-i putea ajuta? Rory o ascultase și o lăsase pe Brooke să plece cu ea. Dacă ar reuși să-i câștige încrederea, poate...

– Rory e fiul tău?

– Da. E un băiat bun care respectă codul de onoare – de obicei.

Brooke se întrebă la ce se referea, dar hotărî să nu întrebe. Femeia se așeză la masă și îi făcu semn lui Brooke să i se alăture.

– Ce casă frumoasă! De cât timp locuiți în pădure?

– De mai puțin de o lună. În fiecare an ne alegem alt drum. Cum toți bărbații noștri sunt căutați, nu putem sta prea mult în același loc, așa că în fiecare an ne instalăm undeva departe de drum, dar nu atât de mult încât să nu putem ajunge acolo în câteva ore. De cât timp sunteți logodiți?

– Îl cunosc doar de o săptămână.

Părea că trecuse mult mai mult!

Femeia păru surprinsă.

– Și deja ești atât de îngrijorată pentru el?

– E un om bun, își face griji pentru mama lui. Mama lui e bolnavă. Încercam să ajungem cât mai repede la Londra, pentru că e foarte îngrijorat pentru ea.

– Dar tu vrei să te căsătorești?

– Eu vreau, el nu vrea, oftă Brooke.

Matty o arătă cu degetul, cu emfază.

– Întotdeauna le spun fetelor care cred că și-au găsit bărbatul dorit să-l seducă dacă vor să le iubească. Și tu ai de-a face cu un lord bine-crescut, care nu ar refuza să te ia de nevastă după ce s-a culcat cu tine.

Brooke roși când auzi cuvântul „seduce". Și Alfreda avusese aceeași idee, tocmai de aceea îi dăduse poțiunea pe care o avea în bagaj. Însă și dacă ar fi vrut să facă asta, cum putea, dacă nici nu știa cât o să mai trăiască?

Femeia țâțâi.

– Rory e prea imprevizibil. Ar fi păcat să mori fără să știi cum e să dormi în brațele unui bărbat atât de frumos și viril precum logodnicul tău. Poate reușesc să-l conving pe Rory să te lase să vorbești cu lordul tău și să-l convingi să-i plătească ce vrea. Nu-ți face griji, draga mea! Oricum ar fi, pot aranja să-ți petreci o noapte cu el.

Matty se întoarse, gata să plece.

– Am nevoie de bagajul meu! spuse Brooke, în cazul în care femeia chiar reușea să facă ce-i spusese.

Însă, pe măsură ce orele treceau, Brooke începu să creadă că Matty îi dăduse speranțe false. Se lăsă seara. Stătu la fereastra care dădea spre foc, dar nu reuși să-i vadă nici pe Rory, nici pe Dominic. Totuși, văzu doi oameni care stăteau de pază la intrarea în colibă.

Oare Dominic încerca să negocieze cu Rory într-una dintre colibe? Sau îl băteau, acum că îl legaseră? Era îngrozită de ce i se putea întâmpla lui, dar și de ce i se putea întâmpla ei. Dar dacă mama lui Rory reușea să-l aducă pe Dominic să petreacă noaptea cu ea?

Deși îi era foame și era obosită, rămase de pază la fereastră.

Capitolul 36

– Vrea luna de pe cer, spuse Dominic nervos. I-am oferit atâtea variante, chiar și refugiu într-un sat din Rothdale pentru el și prietenii lui, deși nu ar fi trebuit.

Brooke îi sărise în brațe în secunda în care intrase pe ușă și încă îl ținea strâns.

– A fost de acord?

– Tot vrea luna de pe cer. Și dacă ne ține prea mult timp aici, n-o să mai am ce să-i ofer. Prințul îmi va fi luat totul.

Când realiză ce face, Brooke se simți rușinată, deși Dominic era prea frustrat ca să observe. Se dădu înapoi.

– I-ai explicat asta?

– Nu e treaba lui. Apoi femeia aia bătrână l-a chemat. Îi auzeam cum se ceartă în spatele colibei în care eram, dar n-am înțeles ce spuneau. Apoi m-au dezlegat și m-au adus la tine. Știi de ce?

– Ea e mama lui. Cred că vrea să te conving să-i dai lui Rory ce vrea. Mi-a dat de înțeles că asta ar fi ultima noastră noapte dacă nu.

– Ultima?

– Pare să creadă că până dimineață problema se va rezolva într-un fel sau altul.

– Atunci evadăm în noaptea asta.

– Cum? Ușa și ferestrele dau spre focul de unde ne urmăresc.

– O să rup scândurile din spate după ce lumea se duce la culcare.

Coliba era recent construită. Brooke nu credea că putea să rupă scândurile din lemn proaspăt fără să facă mult zgomot care să le atragă atenția celor care stăteau de pază. Nu vedea nici o soluție prin care ar fi putut să scape dacă Dominic nu ajungea la o înțelegere cu Rory. Dar acum era aici, cu ea. Până la urmă, mama lui Rory se ținuse de cuvânt! Iar Brooke scosese poțiunea din bagaj de îndată ce-i fusese adus. Dar nu-i folosea la nimic dacă Dominic nu avea o băutură în care să o poată turna.

Ar fi putut să-i sugereze asta, dar nu credea că ar fi dispus să aibă o noapte a nunții prematură când era atât de hotărât

să nu se căsătorească. Dar bărbatul o încânta în atât de multe feluri, iar faptul că era singură cu el în camera aceea mică, lângă un pat, o afecta teribil. Dumnezeule, își dorea să nu fie atât de frumos. Își dorea să fie indiferentă la farmecele lui. Își dorea să poată găsi o cale de a negocia pentru ca ideea de a se căsători cu ea să i se pară acceptabilă, dar ce voia cel mai mult era să-l sărute din nou. Ce rușine, dar era numai vina lui pentru că era atât de priceput la asta. Dar dacă nu ieșeau de aici, nu avea să mai existe nici o nuntă. Chiar era posibil să fie ultima ei șansă să vadă cum ar fi să facă mai mult decât să îl sărute.

– Dormi puțin, îi sugeră el. Te trezesc eu când vine vremea să plecăm.

– Mi-e prea foame ca să dorm.

Ușa se deschise din nou. Un paznic stătea la ușă, în timp ce Matty intră cu o tavă cu mâncare, un felinar... și o sticlă de vin!

– Uite aici, draga mea. E posibil să fie ultima voastră masă așa că... Matty îi aruncă o privire lui Dominic. ... bucurați-vă de fiecare clipă.

Apoi se duse la Dominic și îl complimentă, rugându-l să aibă milă de cei mai puțin norocoși, ca un lord generos ce era. Brooke se întrebă ce încerca să facă, pentru că mai devreme nu ceruse nimic. Bănuia că îi era prea frică de Dominic ca să îl amenințe, dar asta și pentru că Dominic avea o aură amenințătoare din clipa în care primele arme fuseseră îndreptate spre el.

Brooke profită de ocazie ca să toarne vin pentru ea și pentru Dominic și reuși să strecoare poțiunea în paharul lui. Matty se întoarse să ia tava, așezând farfuriile pe masă. Părea că se grăbește să plece. Paznicul care o însoțea părea și mai precaut și închise repede ușa imediat ce Matty ieși.

Brooke se așeză la masă cu Dominic și fu încântată să vadă că bea o gură zdravănă de vin, așa că făcu același lucru. Puțin stresată și neștiind la ce să se aștepte de la el, acum că băuse din licoarea dragostei, Brooke începu să vorbească despre orice altceva decât situația în care se aflau: câinii, caii, boala mamei lui și sfaturile pe care le primise de la Alfreda despre cum ar putea să trateze diferite boli.

– E bine că încă mai am ierburile în bagaj. Îndată ce terminăm de mâncat pot să mă culc liniștită, știind că o să ne protejezi în noaptea asta. Ești un bărbat atât de mare, mai mare decât oricine de aici.

– Parcă nu-ți mai tace gura.

– Cum îndrăznești! exclamă Brooke.

– Pot să îndrăznesc oricât vreau. Rânji la ea. Am un pumnal în cizmă. Mă mir că nu m-au controlat, dar nu plec niciodată fără el, în cazul în care mă întâlnesc cu fratele tău când nu mai e nimeni prin preajmă.

Brooke își dădu ochii peste cap și, când își scoase pelerina, se întrebă de ce el nu observa cât era de cald. Nu putea să-și ia ochii de la buzele lui, iar asta o făcu să-și aducă aminte cum se simțise ultima dată când o sărutase. Când se uită la mâinile lui, își imagină cum s-ar simți dacă i-ar mângâia sânii. Și el ar fi trebuit să gândească la fel. De ce nu o ducea în pat?

– Și mi-ai adus aminte că pot să mă lupt cu zece oameni. Totul va fi în regulă. Dacă ne prind, o să-i omor în liniște.

Brooke chicoti, apoi icni când își dădu seama ce făcuse.

– Sunt atât de obosită! spuse sărind în picioare.

– Atunci culcă-te! Te trezesc când e momentul să plecăm.

Brooke încercase să-i dea de înțeles că ar trebui să vină lângă ea, dar, evident, nu făcuse o treabă bună. Gândurile senzuale nu-i dădeau pace și se temea că va începe să țipe dacă nu o săruta curând. Se îndreptă clătinându-se spre pat.

– Cred că ai băut prea mult vin.

– E posibil, murmură ea și începu să se dezbrace.

Nici nu realiză că-și scosese rochia, pantofii și ciorapii până nu îl auzi gemând.

– E cald, se plânse. Ție nu ți-e cald?

Se întinse, dar apoi se întoarse pe-o parte, se sprijini în cot și văzu că Dominic era mai mult decât surprins, sau începuse să reacționeze la vin?

– Vreau să-ți mulțumesc pentru Storm, dar mai ales pentru că m-ai protejat astăzi.

Dominic ridică o sprânceană.

– Să-mi mulțumești cum?

Tonul lui era seducător. Brooke îl privi în ochi și bătu cu palma patul. Dominic își ținu respirația, dar era deja în drum spre pat. Se întinse în pat și îi puse mâna pe brațul dezgolit, apoi o mângâie până pe umăr.

– Ești sigură?

În momentul acela nu era sigură de nimic altceva decât că voia să-i simtă buzele peste ale ei. Pulsul care i se accelerase, fluturii din stomac, respirația întretăiată erau senzații care o copleșeau. Îi răspunse trăgându-i capul înspre al ei până când buzele li se întâlniră.

Atingerea lui era delicioasă, atât de fină, și o atrase într-un sărut subtil, ca o promisiune. Limba lui o pătrundea, tachinându-i buzele, lingându-le. Spera ca sărutul să trezească pasiunea pe care o mai văzuse la el înainte. Ardea de nerăbdare să se întâmple asta și, câteva clipe mai târziu, ea fu cea care încercă să-l provoace. Îi puse o mână pe după gât și îl trase mai aproape, mult mai nerăbdătoare decât trebuia.

Brooke simți că pasiunea era acolo, dar Dominic încerca să o țină sub control și nu înțelegea de ce, doar dacă... oare ea băuse din paharul greșit? Nu conta, nimic nu mai conta în afară de nevoia pe care o simțea și care se accentua cu fiecare atingere a lui. Dinții lui o zgâriară ușor pe gât, apoi o sărută în același loc. Un sărut profund, urmat de atingerea degetelor lui pe fiecare trăsătură a feței. O înnebunea.

Îi prinse obrajii între palme ca să-i țină gura peste a ei. Pasiunea devenise de nestăvilit. Dar el se opuse și o întoarse pe burtă, apoi se întinse peste ea ca să o țină acolo.

– Ușor! Avem timp, îi șopti cu buzele lipite de urechea ei.

Nu, nu aveau! Puteau fi întrerupți din nou, iar șansa lor putea să dispară pentru totdeauna. Nu erau în spatele ușilor închise... adică erau, dar nu puteau ieși, în schimb altcineva putea intra! Dar nu spuse nimic, prea afectată de ce îi făcea Dominic.

O trecură fiori pe spate de la săruturile pe care Dominic le lăsa pe pielea ei. Nu realizase că Dominic se dezbrăcase până nu o întoarse din nou pe spate. Săruturile lui nu mai erau lente și suave. Consumată de pasiune, era complet captivată de acea furtună. Crezu că și Dominic este, dar când se dădu înapoi și se uită în ochii lui aurii, Brooke realiză că nu va face dragoste cu ea în coliba aceea. Un adevărat gentilom? Credea că are nevoie de așternuturi de mătase și petale de trandafiri? Fusese crescută de o femeie a naturii ca să aprecieze frumusețea ei și lucrurile simple: calul pe care îl călărea, căldura soarelui pe chipul ei, vântul care îi bătea prin păr, mirosul ierburilor proaspete – iar acum putea adăuga și atingerea caldă a unui bărbat, a acestui bărbat.

Îi puse o mână pe obraz și îi spuse cu îndrăzneală:

– Dacă tu crezi că nu o să fim întrerupți, mi-ar plăcea să te simt deasupra mea, în mine. Te rog, nu te opri, nu acum când suntem prinși în furtuna asta primară.

Dominic își ținu respirația, dar un zâmbet îi apăru pe buze. Dumnezeule, cum de zâmbetul ăla îl făcea să fie și mai frumos?

Nu-i păsa dacă îl șocase. Voia doar să-i simtă greutatea deasupra ei, să-i guste pielea, să simtă bucuria de a fi a lui. Își plimbă mâinile pe umerii lui lați și îl zgârie ușor cu unghiile pe spate. Dominic îi scoase ușor cămășuța, dezgolindu-i sânii ca să se poată bucura de ei cu privirea, apoi cu mâinile, apoi cu buzele, înnebunind-o și mai mult, dacă asta era posibil. Brooke îi desfăcu ușor părul ca să-l poată simți pe pielea ei. Nu era sigură dacă simțea mai multă plăcere datorită atingerii lui sau privirii admirative care nu se mai sătura de sânii ei voluptuoși. Nu, buzele lui îi provocau mai multă plăcere.

Brooke scotea icnete scurte la fiecare fior de plăcere. Dominic părea să găsească fiecare centimetru de piele sensibilă, în locuri pe care nu le credea erogene: în spatele genunchilor, buricele degetelor când i le supse, ceafa, locuri care nu-i provocau asemenea senzații când și le atingea singură. Deci era vorba de el, doar de el, sau poate entuziasmul ei care se intensifica.

Dominic trebuia să-i scoată pantalonii, dar asta nu era ușor. Brooke crezu că o să-i rupă când nu găsi legăturile, așa că îl ajută ridicându-și șoldurile ca să-i ofere acces. Și asta fu o mângâiere, felul în care degetele lui se plimbau pe pielea ei când îi trase în jos, peste glezne, apoi urcă ușor cu o mână spre coapsele ei. Dar degetul cu care o pătrunse fu electrizant, nu se compara cu nimic din ce simțise până atunci. Scoase un geamăt de plăcere. I se părea incredibil că asta nu era totul. Dacă devenea mai bine de atât, avea să devină dependentă.

Voia să se frece de el ca o pisică, dar se mulțumi să-și încolăcească picioarele în jurul șoldurilor lui când mâinile și buzele lui începură să urce. Când gura lui se lipi din nou de a ei, Brooke nu știu că era pregătit să o facă a lui. Se întâmplă rapid, dintr-odată, iar țipătul ei surprins se pierdu printre buzele lor. Partea asta nu-i plăcu, aproape că îl împinse până când își aminti că trebuia să simtă durere și că ar fi putut să-i mulțumească pentru cât de repede trecuse. Urmă o senzație divină, de plenitudine și... încă ceva. Brooke simți cum se intensifică, apoi urmă explozia și extazul care îi străbătu tot corpul. Și el nici măcar nu se mișcase! Pulsând în jurul lui, senzațiile

minunate, delicioase o cuprinseră în totalitate. Dominic o privea uimit. Brooke aproape începu să toarcă de plăcere.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească. El încă se uita la ea când, din câteva mișcări, atinse și el culmile extazului. Lui Brooke i se păru minunat să-l privească. Dar Dominic se prăbuși peste ea. Zâmbetul ei deveni și mai larg. Începu să-l mângâie prin păr. Nu ar fi deranjat-o să doarmă așa, dacă aveau să mai doarmă vreodată.

Încercă să nu se gândească la pericolul care îi aștepta dacă nu reușeau să evadeze. Momentan se simțea ca în rai și voia să profite de fiecare secundă. Și el părea să simtă la fel, căci nu se ridică din pat. Brooke era prea moleșită ca să-i aducă aminte că intenționase să stea de pază înainte ca ea să-l distragă cu invitația ei. Nici măcar nu roși la acest gând, ci căzu pradă unui somn desfătător.

Capitolul 37

Acum chiar se înroșise! Dominic înjură văzând soarele care strălucea pe fereastră. Adormiseră amândoi și pierduseră șansa de a evada pentru că îl invitase să facă dragoste cu ea. Dominic se ridică și își adună hainele de pe jos. Brooke găsi legătura pentru păr pe care i-o scosese noaptea trecută și o flutură către el.

– O țin pe Storm pentru Wolf, îi spuse, luând-o din mâna ei.

Brooke se încruntă puțin, încercând să-și dea seama de ce îi spunea asta acum, apoi îi aminti că îi mulțumise pentru că îi permisese să o păstreze pe Storm. Brooke izbucni în râs. Dominic rânji. Își dădu seama că se simțea foarte bine în prezența lui dacă putea să râdă fără nici o problemă. Iar el probabil că începea să se obișnuiască cu ea dacă putea să o tachineze așa. Planul ei de a-l face să se îndrăgostească începea să funcționeze, dar oare și ei i se întâmpla același lucru?

Îmbrăcată din nou cu excepția pelerinei, Brooke se gândi amuzată că moda de atunci era făcută special pentru cei care se iubeau pe fugă. Era ușor să te îmbraci și să te dezbraci. Vru să împărtășească gândul cu Dominic, dar era din nou serios, pentru că în curând aveau să afle dacă vor putea să plece spre Londra sau dacă nu vor mai ajunge niciodată acolo.

Era foarte încrezătoare însă că Dominic se putea descurca cu orice li s-ar fi întâmplat. Nu glumise în legătură cu asta. Mărimea lui, reacțiile rapide, felul în care era mereu pregătit pentru orice erau reconfortante, deși nu-i alungau toate grijile. Dar asta însemna că se putea gândi la ce făcuseră sau, mai bine zis, la ce făcuse *ea*. Dacă Dominic pomenea despre asta, avea să moară de rușine.

Acum că efectele *licorii* se risipiseră, se simțea foarte timidă. Nu se aștepta ca atitudinea lui Dominic față de ea să se schimbe, dar se aștepta să nu mai încerce să o alunge. Nu deveniseră brusc un cuplu fericit care nu rezista să stea departe unul de celălalt. Apoi se gândi la cel mai îngrozitor lucru de până atunci: că răzbunarea lui ar putea fi ochi pentru ochi, să o lase însărcinată și să *nu* se căsătorească

cu ea. În mintea ei asta însemna dreptatea, dar probabil nu și pentru el, așa că îl consideră doar un gând ridicol.

Dar acum avea să se însoare cu ea. Nu mai avea nici o îndoială. Așa cum îi spusese, pe Dominic nu îl deranja să o aibă în patul lui, lucru confirmat noaptea trecută. Rămânea de văzut care avea să fie atitudinea lui față de ea în afara patului. Oare ostilitatea lui urma să dispară miraculos sau va trebui să continue să se lupte cu ea?

Nu avea să obțină un răspuns până nu-și rosteau jurămintele, duminica următoare. Și nu-și făcea speranțe că nunta va schimba prea multe, cel puțin nu deocamdată. Plus că Dominic îi spusese în seara aceea, printre ruine că, dacă face dragoste cu ea, nu va ajunge să o iubească în mod miraculos. Era posibil să treacă ani până să se poată apropia de el – dacă asta era posibil. Își aminti că să fie prieteni înainte să fie soți fericiți era un plan la care putea să lucreze.

Încă nu-și dăduse seama cum să facă asta. Știa doar că trebuie să-i ofere ceva care să-l mulțumească, ceva la care nu se aștepta, și nu trupul ei, pe care îl putea avea ori de câte ori voia. Altceva care să-i ajute să formeze o legătură. Un mister pe care să-l deslușească împreună? Dacă putea găsi unul. Un scop comun precum creșterea cailor? Nu, de asta ar fi beneficiat ea, nu el. Trebuia să fie ceva ce voia *el*, și ei nu i-ar plăcea neapărat, ca să știe că era dispusă să facă sacrificii pentru el. Ar putea să se ofere să-și otrăvească fratele....

Aproape izbucni în râs, conștientă că nu ar refuza o asemenea ofertă, dar ea nu ar putea s-o facă. Nu avea să otrăvească pe nimeni, nici măcar pe nenorocitul de frate al ei. Acum rămânea de văzut dacă vor reuși să plece de aici... în viață.

O singură bătaie în ușă fu foarte zgomotoasă și o sperie. *Acum* băteau la ușă? Dar Dominic nu se grăbi să o deschidă. O ajută întâi pe Brooke să-și pună pelerina.

Ușa tot nu se deschise. Poate era un semn bun, unul de curtoazie. Dar Dominic se duse să o deschidă. În fața lui era Rory, care părea puțin rușinat, dar apoi le făcu semn să iasă din colibă. Majoritatea bandiților și familiile lor erau în apropiere, așteptând să vadă ce se va întâmpla.

– M-am hotărât să accept ultima ofertă, spuse Rory, deși nu părea încântat.

– O sută de lire? întrebă Dominic.

– Nu erau două sute?

– Cred că îmi aduc aminte de o sută cincizeci.

– Așa rămâne! spuse Rory rânjind. Dar haina rămâne la mine ca garanție. Când Dominic se holbă la el, Rory adăugă: E singura mea recompensă, așa că dă-o încoace. Poate mama crede că o să respecți înțelegerea, dar eu nu sunt așa sigur.

Lui Brooke nu-i venea să creadă. Dominic se dezbrăcă și îi întinse haina. Aparent, Matty reușise să le obțină libertatea. Brooke credea că cearta pe care Dominic o auzise între Matty și Rory fusese pentru a-l aduce pe Dominic în coliba ei, dar poate altul fusese motivul.

O văzu pe Matty și se duse să o îmbrățișeze cu căldură.

– Mulțumesc. Logodnicul meu va respecta înțelegerea, Puteți să vă bazați pe noi.

– Băiatul meu crede că sunt moale, dar îmi plac cuplurile tinere. Îmi aduc aminte de tinerețe. O privi pe Brooke cu atenție. Și știu să citesc oamenii.

– Primesc și eu o îmbrățișare? strigă Rory.

– Vrei să o luăm de la capăt? îl întrebă Dominic, iar lumea începu să râdă.

Trei cai erau deja pregătiți pentru ei.

– Va trebui să vă puneți astea. Rory le dădu câte o legătură pentru ochi. Axel va lua frâiele și vă va duce afară din pădure. Nu vrem să mai construim o altă tabără anul ăsta, așa că înțelegeți de ce nu vrem să vă mai întoarceți aici. Asta este adresa verișoarei mele. Rory îi dădu lui Dominic o foaie de hârtie. Îi duceți ei caii și banii. Nu știe unde să ne găsească, deci nu vă obosiți s-o întrebați. Mama n-a vrut să se implice în afacerea noastră.

Dominic luă hârtia și dădu din cap. O ajută pe Brooke să se lege la ochi și să se urce pe cal, apoi se urcă și el și se legă la ochi.

– A fost chiar o plăcere, spuse Dominic când plecară. Sper să nu se mai repete.

Doar Brooke care se înroșise și poate Matty înțeleseseră primul comentariu.

La început, prin pădure, se mișcară încet, dar când ajunseră la drum deja mergeau mai repede. La un moment dat, Axel se opri, le spuse să se dezlege la ochi și le dădu frâiele, apoi dispăru înapoi în pădure.

Dominic se uită după el vreo câteva clipe.

– Probabil se vor muta oricum. Mitocanul ăla e mai neîncrezător decât mine și chiar crede că tot ce va obține e haina pe care i-am lăsat-o.

Brooke încercă să nu zâmbească, fericită că în sfârșit erau liberi!

– Dar mama lui are încredere în mine, iar eu i-am spus că poate să aibă încredere în tine. Am avut dreptate? îl întrebă după ce porniră la drum.

– I-am dat cuvântul meu, bombăni el. Când începură să meargă la galop îl auzi spunând batjocoritor: Ăștia sunt cai rapizi?

Capitolul 38

Când toate probleme fură rezolvate, Dominic începu să-și facă din nou griji pentru mama lui, în timp ce se îndreptau spre Londra. Prezise că vor ajunge a doua zi pe seară. Aparent, reușiseră să meargă destul cu barca până la incidentul cu bandiții. Schimbând caii în câteva orașe prin care trecură, reușiră să se miște repede. Petrecură o noapte la un han și plecară la răsărit. Brooke era de acord că viteza era mai importantă decât confortul ei, dar nu spuse asta. Și nu se plânse deloc.

Dar oricât de mult îi plăcea să călărească, la lăsarea serii era deja obosită. Dar putea să intre singură în casa familiei Wolfe. Nu era nevoie ca Dominic să o care în brațe.

Majordomul, un bărbat cărunt și grăsuț, îmbrăcat în haine de somn, îi lăsă să intre. Atât era de târziu? Brooke era suficient de obosită să creadă că da.

– Apă caldă pentru baie, mâncare caldă și trezește pe oricine e nevoie, Willis, îi ceru Dominic. Dar întâi arată-mi o cameră curată pentru domnișoara Whitworth.

– Vreau doar să mănânc, protestă ea. Mă tem că voi adormi în cadă.

– Domnișoara este rănită? întrebă Willis, urcând în urma lui Dominic pe scări.

– Nu, doar obosită. M-am grăbit cam tare să ajung aici. Cum se simte mama?

– Mai rău decât atunci când v-am scris, domnule. Vă mulțumesc că ați venit atât de repede.

Dominic nu îi dădu drumul lui Brooke până când Willis nu-i deschise ușa. Când Brooke văzu patul, se duse direct spre el, hotărând că putea să mănânce dimineață. Se uită înapoi ca să-i spună asta lui Dominic, dar ușa se închisese deja în urma lui. Oftă și se îndepărtă de patul tentant. Căută o oglindă să vadă cât de răvășită era, dar nu găsi și se duse la una din ferestre. Pe geam văzu drumul și un felinar. Era liniște, pentru că nimeni nu circula atât de târziu.

Londra! Călăriseră atât de repede, încât Brooke nu apucase să vadă prea multe. Poate mâine...

Se uita la pat când Dominic bătu la ușă și intră fără să aștepte permisiunea ei. Ținea în mână un urcior cu apă și o farfurie cu mâncare caldă.

Era prea obosită ca să-i mulțumească, dar zâmbi.

– Mama doarme, îi spuse el. Chiar și camerista ei doarme. Nu voi ști cum se simte până dimineață.

– Prostii, du-te și trezește camerista! Nu ne-am chinuit să ajungem aici ca să nu obținem vești.

– Încă are febră.

Brooke vru să-l ia în brațe. Arăta atât de deznădăjduit și nu putea face nimic altceva decât să se asigure că mama lui are parte de cel mai bun doctor.

– Cheamă doctorul dimineață. Vezi ce are de spus înainte să te gândești la ce e mai rău. Și ține minte că febra crește peste noapte.

Încă îngrijorat, Dominic încuviință din cap și plecă. Brooke se spălă pe mâini și pe față, mâncă jumătate din mâncare și se trânti pe pat. Nu se mai dezbrăcă pentru că avea dureri după ce călărise toată ziua. Era pe jumătate adormită când realiză că ar fi trebuit să-l invite pe Dominic să doarmă cu ea. Ar fi putut să-l consoleze mai mult.

O slujitoare o trezi de dimineață, când îi aduse apă și prosoape curate. Era foarte veselă când îi spuse că un musafir era prilej de bucurie pentru angajați, din moment ce rareori îi vizita altcineva decât Dominic. Micul dejun și apa pentru baie aveau să fie aduse în curând.

Camera pe care o primise era destul de funcțională, cu mai puțină mobilă decât camerele unor hanuri la care mai stătuse. Patul era moale, iar lângă el era o singură noptieră, pe care era așezat un felinar. În cameră mai erau un șifonier, un lavoar, o cadă mică fără paravan și un singur scaun pentru citit. Nu exista nici o masă, nici o măsuță de toaletă, nici măcar un birou și nu reuși să găsească o oglindă. Se pare că stăpâna casei nu-și dorea să primească musafiri, iar dacă asta se întâmpla, voia să fie sigură că nu vor sta prea mult.

Printre servitorii care veniră să aducă apa, se afla și un lacheu care cără un fotoliu și o măsuță, pe care le puse lângă fereastră. Brooke râse. Măcar pe servitori nu-i deranja să aibă musafiri.

Brooke mușcă dintr-un cârnat, iar una dintre servitoare îi spuse că jos o așteaptă un mic dejun mai copios, asta dacă Brooke reușea

să coboare scările. Dumnezeule, chiar avea dureri după ce călărise atât de mult. Seara trecută nu simțise atât de multă durere. Ar fi fost de ajutor să facă baie într-o cadă normală, dar aceasta era prea mică și trebuia să-și îndoaie picioarele. Era mai mult gândită pentru un duș rapid, în picioare. Dar nu avea o slujitoare care să o ajute, iar Alfreda urma să ajungă în câteva zile...

Brooke icni când realiză că bagajul ei încă nu-i fusese adus. Se strâmbă la gândul că trebuia să îmbrace rochia pe care o purtase pe drum înainte să fie spălată.

În secunda următoare, Dominic intră în cameră după ce ciocăni o singură dată și fără să aștepte vreun răspuns. Brooke țipă și încercă să se scufunde mai adânc în cada micuță, dar fu imposibil așa că se piti după marginea ei, cu fața la el.

– Mă tem că am uitat de asta noaptea trecută, iar lacheul care s-a ocupat de cai a lăsat-o în hol. Dominic așeză valiza pe pat înainte să se apropie de cadă și să-i pună o mână pe obraz. Bună dimineața.

Brooke rămase fără cuvinte, confuză și roșie în obraji. Sigur Dominic realiza cât de nepotrivită era situația. Încă nu erau căsătoriți sau acceptase cumva că vor fi? Atitudinea lui se schimbase de când făcuseră dragoste, nu drastic, dar puțin. Acum nu mai ezita să o atingă, să o ajute să urce și să se dea jos de pe cal, să o ducă în brațe, iar acum să o mângâie ușor. Și nici nu o mai privise urât de când plecaseră din tabăra banditilor. Nu ar fi trebuit să se gândească prea mult la schimbările astea, acum că era îngrijorat pentru mama lui, dar nu se putea abține să nu se întrebe dacă faptul că făcuseră dragoste îl ajutase să-și schimbe atitudinea.

– Grăbește-te, îi spuse el. Mama s-a trezit și aș vrea să știu ce ai de spus despre boala ei.

Plecă, închizând ușa în urma lui. Brooke oftă. Poate că era drăguț și atent pentru că avea nevoie de ajutorul ei.

Își termină baia și se spălă și pe cap, din moment ce servitorii aduseseră două găleți de apă în plus.

Cum Dominic îi spusese să se grăbească, își uscă părul fluturându-l cu degetele, râzând când realiză că nu are o perie. Alfreda fusese prea îngrijorată ca să-și mai aducă aminte să-i pună una în bagaj. Brooke trebuia să se ducă să-și cumpere câteva lucruri esențiale și, din fericire, nu trebuia să-i ceară bani lui Dominic. Adusese un sfert din banii ei cu ea, restul rămânând la Alfreda, dar îi ținuse în buzunar și nu în valiză, de frica tâlharilor care i-ar fi putut găsi.

Își legă părul ca să nu se vadă că era nepieptănată, se îmbrăcă cu o rochie de culoarea piersicii, ieși pe hol, dar nu avu nevoie de indicații ca să ajungă în camera lui Lady Anna. Era singura cameră de la etaj care avea ușa deschisă.

Se apropie de pat și îl văzu pe Dominic ținând-o de mână, deși părea să fi adormit din nou. La o simplă privire, lui Brooke i se păru că femeia era pe moarte. Nu avu nevoie să se uite la Dominic ca să-și dea seama de asta. Anna Wolfe era atât de palidă, încât era greu să-ți dai seama cum arăta când nu era bolnavă. Sub boneta de noapte părul îi era încâlcit, era albă ca varul, iar buzele îi erau crăpate. Nici măcar nu mai avea puterea să deschidă ochii. Și părea că nu poate să respire cum trebuie.

Brooke umplu cu apă paharul de pe noptieră și îi spuse lui Dominic să o ridice și să o ajute să-l bea. Dominic o ridică ușor, dar mama lui nu reuși să ia decât câteva guri, abia reușind să deschidă ochii, înainte să trebuiască să se întindă la loc.

Dominic o trase pe Brooke pe hol.

– Doctorul ei tocmai a plecat, îi șopti. A spus că e pneumonie. De obicei, e fatală. Iar mama e supărată că te-am adus aici. Discuția noastră a slăbit-o și mai mult.

– I-ai povestit?

– Știa deja. I-am trimis o scrisoare din Rothdale, imediat după ce a plecat emisarul prințului. Doctorul a felicitat-o pentru viitoarea noastră căsătorie.

Brooke tresări.

– Deja știe toată lumea?

– E clar că umblă vestea, dacă doctorul a aflat deja. Pentru prințul George aparent nu era un secret, dar mama se teme că acum vor exista și mai multe zvonuri și speculații. Nu vrem ca lumea să știe despre Ella.

– Bineînțeles.

– Poți... poți să o vindeci, cum ai făcut cu mine?

Brooke presimți că acesta era singurul motiv pentru care o adusese cu el la Londra, mai ales pentru că ar fi putut ajunge duminică, cu trăsura. Înainte să plece din Rothdale, li se spusese doar că Anna are febră, așa că Alfreda îi dăduse ierburi pentru a trata o răceală banală. Dar pneumonia era o boală gravă. Încruntată, Brooke îi spuse:

– Alfreda mi-a dat două tipuri de ierburi care ar putea fi de ajutor, dar o să am nevoie de o cantitate mai mare, așa că trebuie

să ajung la un spițer astăzi. Trebuie să vorbesc și cu bucătăreasa, să văd dacă are ingredientele pentru o supă pe care mama ta ar trebui să o bea o dată pe zi.

– Am o șaretă pregătită.

Dominic o luă de mână și o conduse afară.

Oare se îndoia de ea? Sau încerca să fie pregătit? Era foarte impresionată.

Brooke reuși să găsească aproape tot ce avea nevoie. S-ar mai fi oprit să-și cumpere și o perie dacă Dominic nu ar fi fost atât de grăbit.

Îi spuse despre asta când ajunseră acasă, înainte să se ducă în bucătărie. Spera ca până la sfârșitul zilei să găsească o perie în camera ei, mai ales dacă Dominic avea să-și păstreze atitudinea politicoasă. Se gândi că poate încerca să o împace după toate problemele pe care le avuseseră de-a lungul drumului. Sau că încerca să o îmbuneze ca să o ajute pe mama lui. Nu mai văzuse latura asta a lui până acum și nu știa dacă așa era cu adevărat, atunci când nu încerca să împiedice o căsătorie pe care nu și-o dorea. Numai timpul îi putea arăta....

Capitolul 39

– Ce naiba mi-ai pus în apă?

Brooke tresări la tonul Annei Wolfe. Dominic se apropie îngrijorat, luă paharul din mâna mamei sale și o privi întrebător pe Brooke. Brooke chiar crezuse că va fi ușor? Era evident că mama lui va fi un pacient la fel de dificil ca el.

– Puțin ardei roșu și lămâie, spuse Brooke oftând. Vă va ajuta să respirați mai bine... dacă o beți. Iar ceaiul pe care vi l-am pus va începe să vă curețe plămânii și vă va face să transpirați.

– Eu nu transpir, veni replica tipic feminină.

– Astăzi veți transpira și veți dori să se întâmple asta. Transpirația este cea mai bună metodă de a scăpa de infecția din organism și vă veți simți bine mai repede. Cum Dominic nu se deranjase să le facă prezentările, Brooke o făcu singură. Eu sunt Brooke, în cazul în care vă întrebați.

– Știu cine ești, spuse Anna cu dispreț. Ești sora *lui*.

Brooke se încordă și se uită la Dominic. O trase deoparte pentru o clipă.

– Știe ce a determinat-o fratele tău pe Ella să facă din clipa în care am aflat. Nu am putut să-i ascund asta. Îmi pare rău. S-ar putea să nu fie ușor să o tratezi.

S-ar putea? Brooke își înăbuși un râs isteric. Chiar credea că o să refuze să o trateze pe mama lui dacă știa că o urăște la fel de mult ca el...? Dar el nu o mai ura. Nu avea cum, din moment ce avea încredere în ea să o ajute pe mama lui.

Brooke încuviință din cap și se apropie iar de pat. Așa mamă, așa fiu. Aveau chiar și aceeași privire furioasă.

– Îmi pare rău pentru fratele meu, îi spuse oftând. Dar eu nu sunt deloc ca el, îi spuse oftând Annei.

– Tot nu ești bine-venită în casa mea.

– Mamă..., începu Dominic.

– Nu e și nu va fi niciodată. Ți-am spus să n-o aduci pe vipera asta aici.

Poate că femeia își exprima clar sentimentele, dar abia putea vorbi, unele cuvinte le spunea gâjâit. Cineva o ajutase să se ridice în capul oaselor. Ochii ei erau complet deschiși. Avea ochi de chihlimbar, la fel ca ai lui Dominic.

Brooke se gândi că ar trebui să plece. Prezența ei o deranja pe femeie. Se îndreptă spre ușă, dar Dominic îi puse o mână pe brat ca să o oprească.

– E aici ca să te ajute la rugămintea mea. Ți-am spus asta deja și ți-am spus cât de repede m-a vindecat pe mine. Poate că fratele ei este demn de dispreț, dar am încredere în ea. Când te vei simți mai bine vom pleca, dacă vrei.

– Mi-a pus *ardei iute* în apă, spuse Anna pe un ton acuzator.

– Știu că e ciudat. Dar poate ar trebui să vezi dacă te ajută așa cum spune înainte să refuzi?

Îi întinse paharul cu o privire care punea capăt protestelor.

Îl luă, dar nu îl duse la gură. Brooke spera că o va face după ce înceta să se plângă. Dar nu terminase.

– Nu te poți căsători cu ea, Dom, îi spuse. E amintirea vie a lucrurilor pe care le-am pierdut.

– Nu mai iei decizii pentru mine, mamă. Asta e povara mea. Iar doctorul a spus că starea ta s-a înrăutățit. El a renunțat la tine, dar eu nu am de gând s-o fac. Vei urma instrucțiunile lui Brooke și vei înceta să te mai plângi. Sau nu vrei să supraviețuiești acestei boli?

– Și să te văd legat de ea? Nu, prefer să mor.

Dominic înjură și ieși din cameră, spunându-i lui Brooke să vină cu el. Dar ea nu se mișcă imediat când văzu lacrimile din ochii Annei. Îi înțelegea punctul de vedere. Femeia voia ce era mai bine pentru fiul ei. În ochii ei, Brooke era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla.

Dominic o aștepta lângă ușă.

– Prezența mea o supără prea tare, iar ea are nevoie de pace și liniște ca să-și revină, îi spuse când închise ușa. Nu va avea parte de asta dacă mai intru acolo.

– Deci nu vrei s-o mai ajuți?

– Ba da. Partea bună la tratamentul pentru pneumonie este că nu trebuie să i-l administrez eu, trebuie doar să-l pregătesc. Tu sau una dintre servitoare vă puteți asigura că bea până la ultima picătură.

– Mulțumesc. O să te las să pregătești ce e nevoie și mă voi întoarce în curând. Trebuie să trimit banii banditilor.

Privirea pe care i-o aruncă îi arătă lui Brooke că își amintea ce făcuseră în noaptea aceea și o făcu să se înroșească.

Capitolul 40

– Și nu ai *trimis nici* un bilet să ne spui că te-ai întors la Londra?

Dominic se întoarse și își văzu cei mai buni doi prieteni în fața băncii. Îl bufni râsul când văzu expresia supărată de pe chipul lui Archer.

– Am ajuns azi-noapte. Ai trecut cumva pe acasă de noaptea trecută ca să vezi dacă nu cumva am trimis unul de dimineață?

Benton îl înghionti cu cotul pe Archer.

– Mă bucur să te văd, prietene. Avem niște vești minunate, dar am auzit că și tu ai, spuse el. Trebuie să sărbătorim.

Dominic ridică o sprânceană.

– Asta ați făcut voi?

– Nu știu ce a făcut el, spuse Archer înghiontindu-l la rândul lui pe Benton, dar eu acum sunt treaz.

– Doar pentru că am dormit amândoi cu capul pe masă, insistă Benton.

– N-aș face așa ceva niciodată, spuse Archer oripilat. Dar te-am privit dormind. Destul de plictisitor. Te-aș fi lăsat acolo să sforăi dacă fata care ne servea nu mă întreținea. Dar cred că acum mai avem nevoie de un rând. Mergem?

Îl apucară pe Dominic de câte un braț și se îndreptară spre taverna lor preferată. Dominic știa din experiență că nu avea nici un rost să obiecteze. În plus, îi fusese dor de cei doi, pe care îi știa de mult, pentru că fuseseră la școală împreună.

Archer era mai înalt cu câțiva centimetri decât ceilalți doi. Mulți îl numeau „băiatul de aur" și nu doar pentru că familia lui avea bani. Era blond, avea ochii verzi, era foarte frumos și era cel mai râvnit burlac, fiind mereu invitat la toate petrecerile. Benton, la fel de atrăgător, cu părul șaten și ochii căprui, își câștigase o reputație de jucător înrăit, așa că nu primea la fel de multe invitații, motiv pentru care își căuta soția în afara Londrei.

Era păcat că nu se întâlneau mai des. Benton fusese plecat în vest ca să curteze fiica unui duce, aparent înainte să împlinească

vârsta măritișului ca să fie sigur că va obține ce-și dorește. Dominic se gândi că să curteze o femeie atât de mult era dovadă de angajament, dar nu-l mai văzuse pe Benton de prea mult timp ca să știe dacă reușise sau nu. Dar bănuia că asta sărbătoreau. Archer mai venea uneori la Rothdale, așa că îl văzuse mai des.

Se așezară la o masă, și Archer comandă băuturi.

– Pari obosit, spuse Dominic.

– Sunt obosit. Nu ți-am spus că am stat treaz toată noaptea ca să mă asigur că nimeni nu-l tâlhărește pe Benton în timp ce dormea?

– Ai fi putut să ne duci acasă, spuse Benton. Mi-ar fi plăcut mai mult să dorm în pat decât pe masă.

– Și unde ar fi fost distracția în asta? Archer se întoarse spre Dominic. Spune-ne, măcar e frumoasă fata cu care vrea prințul să te însori?

– Vrea? Ce ați auzit mai exact?

– Umblă vorba că o să te căsătorești cu sora lui Whitworth, spuse Archer. Se laudă cu asta, spunând că însuși prințul l-a scăpat de tine și că nu va mai trebui să participe la alte dueluri ridicole cu tine. E chiar așa bun prieten cu prințul?

– Mă îndoiesc că îl cunoaște pe George. Dar prințul a aflat că ultimul duel nu a fost primul. Iar acum vrea să-mi ia totul dacă nu mă aliez cu familia Whitworth prin căsătorie ca să încetez cu răzbunarea mea.

– Ce naiba a făcut Whitworth ca să îl provoci la mai mult de un duel? întrebă Benton, furios în semn de prietenie.

– Nu aș vrea să vorbesc despre asta aici, răspunse Dominic. Las-o așa!

– Serios? se plânse Archer. Tot nu vrei să ne spui? Trebuie să-l îmbătăm, Benton.

Dominic își dădu ochii peste cap. Probabil ar fi putut să le spună ce făcuse Robert, căci erau cei mai buni prieteni ai lui. Dar mama lui nu l-ar fi iertat niciodată dacă se afla. Nici el nu și-ar ierta-o vreodată.

– Dacă ați sărbătorit, înseamnă că domnișoara ta a spus da? schimbă Dominic subiectul.

Benton zâmbi încântat.

– Ne căsătorim luna viitoare. Și sunteți amândoi invitați, bineînțeles.

– Atunci felicitările mele. Dar tu ai definit din nou cuvântul perseverență. Chiar ți-a luat doi ani să o cucerești?

Benton rânji.

– Nu, s-a îndrăgostit de mine după o lună. Mi-a luat doi ani să-l cuceresc pe tatăl ei!

Toți trei izbucniră în râs, iar Dominic mai comandă un rând.

– Chiar pare că a stat de pază toată noaptea, îi spuse Dominic lui Benton când Archer începu să ațipească. Du-l acasă! Ne vedem peste câteva zile.

Dominic plecă și luă o birjă până pe Bond Street ca să-i cumpere lui Brooke un set cu perie și pieptăn, ceva frumos și special, în semn de mulțumire că venise cu el fără să se plângă prea mult. Se așteptase să o facă. Orice altă lady pe care o cunoștea l-ar fi bătut la cap tot drumul. Dar nu și Brooke. Era complet diferită. În fața ostilității lui nu făcuse altceva decât să zâmbească. Era prea pragmatică, prea tolerantă. Și prea optimistă? Chiar voia să se căsătorească cu el? Sau îi era teamă de ce avea să se întâmple dacă refuza? Poate puțin din amândouă.

Se gândi la tot ce se întâmplase de când apăruse la ușa lui și fu surprins să descopere câte amintiri aveau împreună și că și le aducea aminte pe toate, iar unele chiar îl făceau să zâmbească. Era minunată, îndrăzneață, inteligentă și frumoasă. Și neînfricată, în majoritatea timpului. Întâlnise un lup în sălbăticie și nu fugise de el! Sau poate se pricepea foarte bine să-și ascundă teama? Se înfuria des, nu foarte tare și nu dura mult. Un temperament interesant.

Era senzuală și îndrăzneață pentru o virgină. Și îl voia pe el. Niciodată nu înceta să se gândească la asta. Îl voia pe el.

Găsi setul într-unul din primele magazine în care intră, apoi își aduse aminte că ziua ei era în săptămâna în care trebuiau să se căsătorească. Se mai opri la câteva magazine de bijuterii, dar nu găsi nimic deosebit, asta până când observă un pandantiv de aur, decorat pe margine cu peridote de culoarea ochilor ei. Îl cumpără și abia apoi observă că era un medalion. Nu avea nici un sens să i-l dea gol, așa că intră într-o galerie de artă de pe Old Bond Street.

Când termină cumpărăturile, începu să meargă spre nord, încercând să găsească o birjă care să-l ducă mai repede acasă. Nu se uita la magazinele pe lângă care trecea și nu-l văzu pe bărbatul care ieși dintr-unul din ele. Nu auzi nici când strigă. Dar nu avu cum să nu-l observe pe Robert Whitworth când apăru în fața lui, blocând

trecerea. Sau cât de mult semăna cu sora lui, aceeași ochi verzi și același păr brunet.

– Vai, vai, viitorul meu cumnat, spuse Robert batjocoritor.

– Încă umbli după virginele din Londra, Whitworth? Asta e preferința ta, nu? Sunt uimit că nu te-a omorât altcineva până acum.

– Iar eu mă mir că draga mea soră nu te-a otrăvit încă. Mi-a promis că... ah, înțeleg, așteaptă să vă căsătoriți mai întâi.

Dominic simți că rămâne fără aer. Era evident că Robert scuipa venin ca să-l provoace.

– Nu seamănă deloc cu tine, rosti disprețuitor.

Robert râse batjocoritor.

– Te-a fermecat, nu-i așa? Chiar ai crezut-o? E mai frumoasă și mai deșteaptă decât mă așteptam.

Dominic simți impulsul să-l omoare, chiar acolo, în mijlocul străzii, unde o mulțime de oameni îl puteau vedea. Dar rămase rațional. Îi trase însă un pumn care îl făcu să se poticnească.

Uimirea de pe fața dușmanului lui nu-l calmă absolut deloc. Dar privirea lui Robert deveni sângeroasă până când Dominic făcu un pas spre el. Nu era un luptător, era un laș, unul care seducea tinere nevinovate, un imoral demn de dispreț, de cea mai joasă speță.

– Încă nu suntem înrudiți, Whitworth. Când o să fim, o să primești mai mult de atât.

Capitolul 41

– Domnișoară, trebuie să înțelegeți că Lady Anna are un temperament dificil și deseori spune lucruri pe care nu ar trebui să le spună, spuse domnul Hibbitt când luă farfuria goală a lui Brooke de pe masa din bucătărie. Săptămâna trecută s-a supărat atât de tare, încât ne-a dat afară pe toți, apoi ne-a căutat două zile ca să ne aducă înapoi și ne-a avertizat să nu o mai luăm niciodată în serios dacă ne mai dă afară pe toți.

Brooke râse, realizând că bucătarul încerca să o înveselească. Bărbatul scund și corpolent era diferit de bucătăreasa de la Rothdale, pe care încă nu o cucerise complet. Lui îi plăcea să vorbească. Dar comentariul lui o făcu să-și dea seama că probabil toți angajații auziseră despre întâlnirea neplăcută dintre ea și Lady Anna. Îi auzi pe câțiva șușotind când îi pregăteau supa. Când Mary, camerista Annei, veni să ia tava cu mâncare, iar Brooke puse supa pe ea, Mary insistă ca Brooke să guste din ea.

Brooke fu șocată, dar își menținu tonul neutru când replică:

– Am mâncat deja. Și toată lumea de la bucătărie, din moment ce trebuie gătită în fiecare zi, altfel s-ar irosi. E făcută cu usturoi și alte câteva legume și ajută la refacerea plămânilor, dar e bună dacă îți place usturoiul. Și trebuie să te asiguri că stăpâna ta o mănâncă pe toată sau îi voi spune lordului Wolfe că împiedici recuperarea mamei sale.

Fata plecă imediat, roșie de rușine, dar Brooke încă era deranjată de insulta ei și toți servitorii de la bucătărie fuseseră acolo să vadă asta.

Cât se pregătise prânzul, în bucătărie se făcuse foarte cald. Brooke se șterse de transpirație.

– E vreo grădină aici? îl întrebă pe domnul Hibbitt.

– E una mică în spatele casei. Nu la fel de mare precum cele din Rothdale, dar sigur e mai răcoare decât aici. E chiar lângă camera de dimineață.

Brooke zâmbi și ieși din bucătărie în căutarea grădinii, dar când trecu pe hol văzu o femeie elegantă care intra în casă.

– Ducesă, e întotdeauna o plăcere să vă avem aici, îl auzi pe Willis.

– Willis, prietena mea se simte mai bine? Nu mi-a spus nimic despre starea ei de sănătate în biletul pe care mi l-a trimis.

– Nu încă, dar acum că a venit lordul Wolfe, s-ar putea să vedem îmbunătățiri.

– Da, asta o să o binedispună pe Anna. Femeia o văzu pe Brooke. Tu, trimite niște ceai pentru mine în camera stăpânei și grăbește-te!

Poate că Brooke era răvășită după orele pe care le petrecuse în bucătărie, dar să fie confundată cu o servitoare era o altă insultă pe ziua aceea.

– Nu sunt o servitoare, sunt Lady Brooke Whitworth, spuse sec.

– Fiica lui Thomas și a lui Harriet? Mda.

Femeia se grăbi pe scări.

Brooke se întoarse și se duse către spatele casei, încercând să nu scrâșnească din dinți. Când ajunse în grădină, inspiră profund și încercă să se calmeze. Totul înflorise, iar aerul era parfumat, pomii scunzi oferind puțină umbră. Grădina era decorată cu statui de piatră și chiar cu o fântână în mijloc. Auzi cai după gardul din spate și se duse să vadă grajdurile unde erau ținuți.

Apoi se duse să se așeze lângă fântână și se aplecă să rupă un boboc de trandafir.

– Cauți plante otrăvitoare? o întrebă Dominic, făcând-o să tresară speriată.

Se ridică, dar încruntarea ei era evidentă.

– De ce spui asta? Știi că folosesc ierburile doar ca să vindec oameni.

– Nu cumva ai încercat să-mi pui ceva în vin noaptea trecută, dar l-ai băut tu?

Brooke rămase fără aer. Ghicea, trebuia să ghicească, dar roșeața din obrajii ei îl făcu pe Dominic să adauge cu un zâmbet senzual:

– Rezultatele au fost memorabile.

Brooke fusese prea rușinată ca să pomenească despre licoare și spera ca el să nu fi observat schimbarea ei de atitudine ca să nu trebuiască să facă asta. Dar el nu păru deranjat, ba din contră.

– Mama lui Rory mi-a sugerat să te seduc din moment ce era posibil să fie ultima noastră noapte împreună, spuse, recunoscând adevărul pe jumătate.

Dominic începu să râdă.

– Și eu chiar credeam că ai vreo licoare care să te aducă în patul meu. Păcat!

Chiar era amuzat? Părea să fie mai mult de atât... și tocmai vorbise de otravă.

– Oricum, ar trebui să știi...

– Nu, ar trebui să fiu idiot să cred că mă vei otrăvi înainte sau imediat după nuntă. Asta ar arăta că cineva din familia Whitworth e vinovat. Sau nu-ți pasă dacă ești spânzurată pentru asta?

Brooke era confuză.

– Ce vrei să... Făcu o pauză. Te-ai întâlnit cu Robert! exclamă.

– M-am întâlnit cu diavolul, mârâi.

– Ce prostii ți-a băgat în cap?

– Că i-ai promis că o să mă otrăvești!

Brooke își ținu respirația și îl lovi cu palmele în piept.

– Și tu l-ai crezut? De ce aș face asta? Te-am ajutat. Cred că îți aduci aminte că ți-am spus că îl urăsc la fel de mult ca tine. Mi-a sugerat să te otrăvesc după ce ne căsătorim, dar nici măcar nu i-am răspuns, cu atât mai puțin să-i fi promis ceva. Și sincer, nici măcar nu am crezut că vorbește serios, deși m-a avertizat să nu mă îndrăgostesc de tine, pentru că mi-aș trăda familia. Pufni. Nu le sunt loială lor. Să nu îndrăznești să mă acuzi de ceva ce nu am făcut și nu aș face niciodată. Eu ajut oameni. Nu-i omor. Și dacă nu vrei să fii rațional în privința asta, nu mai am nimic să-ți spun.

Brooke vru să treacă furioasă pe lângă el, dar Dominic o prinse de mână.

– Nu l-am crezut. Dar m-a avertizat că ești mai frumoasă și mai deșteaptă decât își imagina și că nu ar trebui să am încredere.

– Pentru că e un nenorocit care vrea să te înfurie aducându-ți aminte că a reușit să scape, iar Ella a murit din cauza lui! Știam cât de rău era când era copil, nu am încercat niciodată să-l cunosc ca adult, am preferat să-l evit. Poate spera că o să-l provoci chiar acolo la un duel, iar prințul ar fi fost obligat să te pedepsească. Sau bănuia că o să-ți reversi furia asupra mea, lucru care s-a întâmplat. Dacă m-ai omorî pe mine, nu ai putea să-l omori pe el pentru

că ai fi în temniță. E doar o presupunere, nu știu la ce se gândește sau de ce e capabil.

– E capabil să facă tinerele să se omoare și să scape nepedepsit! Nu vreau să-i mai dai mamei mele ceaiurile sau poțiunile tale magice.

Dumnezeule, era ca și cum o luau de la capăt.

– Prea târziu! spuse furioasă. Astăzi a băut deja ceaiul și a mâncat toată supa. Dar nu-ți face griji, camerista ei deja m-a insultat când m-a pus să gust eu mai întâi!

– Asta nu e o idee rea. Foarte bine, îi poți da rețetele tale domnului Hibbitt, care le va gusta întâi. Dar cred că cel mai bine e să stai cât mai departe de mama.

Brooke trecu pe lângă el.

– Cred că ar fi mai bine să stau departe de tine! îi aruncă peste umăr.

Capitolul 42

Înainte să se ducă în camera ei, Brooke se opri la bibliotecă să-și ia o carte cu care să-și ocupe restul zilei. Era prea nervoasă ca să se mai uite la titlu. Istoria Londrei, o alegere bună, având în vedere că o făcuse pe nevăzute, se gândi când se așeză pe scaunul pentru citit. Dar nu se putea concentra când se gândea că relația ei cu Dominic se deteriora din cauza antipatiei mamei lui și a intervenției fratelui ei.

Cu trecerea orelor, deveni din ce în ce mai deznădăjduită când se gândi că progresul pe care îl făcuse cu el în ultimele zile la Rothdale, când formaseră o legătură datorită lui Storm, era distrus. Fusese așa de sigură că inima lui se deschisese pentru ea în timpul călătoriei la Londra, mai ales după ce petrecuse alături de el cea mai frumoasă noapte din viața ei, în care îi oferise atâta plăcere și se purtase cu atâta căldură și grijă. Totul era distrus acum. Se temea că Dominic o ura acum la fel de mult ca pe Robert.

Dar nu putea să renunțe. Trebuiau să se căsătorească. În plus, chiar dacă relația cu familia Wolfe și cu servitorii lor nu era cea mai bună, viața ei alături de Dominic avea să fie mai bună decât dacă se întorcea la familia ei.

Poate că era momentul să negocieze un mariaj de convenienţă, așa cum îi sugerase Alfreda. Sau poate o negociere adevărată prin care să-i ofere ceva ce-și dorea. Dar ce? Se gândi mult și găsi o singură variantă care să-i convină și care să nu-l coste prea mult. Măcar va ști că vorbește serios când îi va spune ce era dispusă să accepte la schimb. Când o slujitoare veni să-i spună să-l însoțească la cină, Brooke era mai mult decât doritoare.

Dar încă se gândea la ce-i spusese în acea zi, inclusiv la faptul că o acuzase că încercase să-i otrăvească mama!

Așa că, deși îi zâmbi slab când intră în sufragerie, îl întrebă:

– A murit bucătarul?

– Nu, dar mama respiră mai bine, îi răspunse râzând.

– Mă bucur să aud asta. Îmi poți mulțumi dacă nu mai țipi la mine.

– Nu țip.

– Ai țipat.

– Acum țip! strigă el ca să-i demonstreze.

Pentru ea era același lucru. Dominic se ridică și trase scaunul de lângă el. Brooke se așeză pe scaunul din celălalt capăt al mesei. Dominic păru dispus să schimbe asta și rămase în picioare parcă gândindu-se dacă să o pună sau nu unde voia. Brooke răsuflă ușurată când se așeză la loc, dar se răzgândi și se așeză pe scaunul din dreapta ei.

Dacă nu ar fi fost dezgustată de comportamentul lui, ar fi râs. Concesii când fusese atât de rece și de suspicios mai devreme? Dar era mai furioasă pe fratele ei, pentru că stricase tot progresul pe care îl făcuseră.

Dominic era îmbrăcat cu o cămașă curată, dar nu mai avea haina. Și mai devreme fusese îmbrăcat elegant, deci era clar că avea haine aici. Rochia ei era curată, deși puțin șifonată. Ar fi putut ruga una dintre servitoare să i-o calce, dar probabil ar fi ignorat-o.

– Dacă vrei să mai continui tratamentul pentru mama ta, va trebui să bea cel puțin patru căni din cele două ceaiuri.

– Poți să i le dai tu. Nu se va mai certa cu tine.

– Poți tu să faci asta. Orice i-ai spus ca să-și schimbe părerea despre mine nu înseamnă că-și va schimba atitudinea, așa cum nici a ta nu s-a schimbat.

– Nu e vorba de tine, e vorba de faptul că nu am de ales și că sunt multe de pierdut.

Brooke pufni.

– Și ce te face să crezi că familia mea vede lucrurile altfel? Mi-au promis că mă vor închide într-un azil de nebuni dacă nu mă căsătoresc cu tine. Noi am fi putut vedea lucrurile altfel, dar tu ai decis să nu ai încredere în mine. Așa să fie. De ce să nu recunoaștem că nu vom avea niciodată încredere unul în celălalt?

– Tu n-ai nici un motiv să nu ai încredere în mine, în schimb, eu...

– Ha! Când asculți minciunile pe care fratele meu ți le spune despre mine?

– Recunosc că l-am ascultat când a spus că ești mai frumoasă și mai deșteaptă decât credea.

Brooke îl privi uimită; spuse asta atât de calm, de parcă o tachina, dar nu avea cum. Așa că închise gura. Mâncarea începu să sosească. O ignoră pentru o clipă. La fel și el. Dominic părea să aștepte un răspuns. Voia o ceartă? Hotărî să nu-i dea satisfacție.

Trase aer în piept ca să se calmeze.

– E evident că nu o să-ți placă mariajul ăsta. Și te vei asigura ca nici mie să nu-mi placă. Dar nu am de gând să plec. Prefer să stau aici cu un căpcăun decât să mă întorc la familia mea. Dar, spune-mi, ți-a trecut prin cap că am putea avea ceva în comun?

– Ce vrei să spui?

– Nici nu suntem căsătoriți și deja avem atât de multe lucruri în comun, foarte multe având în vedere că suntem dușmani.

– Cum ar fi?

Brooke scrâșni din dinți pentru un moment. Îi oferise un prilej să spună că nu sunt dușmani, dar el nu o făcuse.

– Cum ar fi că amândoi îl urâm pe fratele meu. Amândurora ne plac caii și vrem să creștem mai mulți. Și nici unuia dintre noi nu ne place că viitorul nostru este decis de alte persoane. Ah, și amândurora ne plac câinii. Amândoi ne-am împrietenit cu servitorii, un lucru care nu e deloc comun pentru nobilime. Da, trebuie să ne căsătorim pentru ca prințul regent să caute în altă parte banii de care are nevoie ca să-și plătească datoriile, dar asta nu înseamnă că trebuie să fie o căsătorie adevărată dacă tu nu vrei. Am putea fi prieteni. Îți propun o înțelegere. Am putea...

– Încerci să mă faci să râd?

Brooke se încruntă.

– Nu, deloc.

– Nu o să fim niciodată prieteni.

Într-adevăr, în momentul acela suna absurd, dar Brooke insistă:

– S-au văzut și alte lucruri mai absurde. Și nu m-ai lăsat să-ți fac propunerea.

– Te rog.

– Putem să ne căsătorim doar cu numele și nu va trebui să mă vezi. Sunt obișnuită să-mi evit „familia" și te încurajez să-ți găsești amante. Chiar poți să le aduci acasă. Spuse totul în grabă, înainte să-și piardă curajul, dar încă nu spuse cel mai important lucru. Dacă îmi cumperi un cal pursânge pentru fiecare dintre ele o să fiu foarte mulțumită. Așa că te rog să ai multe amante. Vreau să am propria herghelie când blestemul te ajunge din urmă.

– Deci acum crezi în blesteme?

Zâmbetul de pe fața lui îl trădă. Brooke nu intenționase să fie amuzantă, dar o făcuse fără să vrea.

– Nu, cred doar că ești foarte nechibzuit cu viața ta, cu duelurile, cu navigatul printre blocade care lovesc orice barcă pe care o văd și cine știe ce alte riscuri mai ești dispus să-ți asumi. Nu e de mirare că se spune că sunteți blestemați dacă toți bărbații din familia ta au fost la fel de indiferenți în fața pericolului. În plus, dacă reușești să supraviețuiești după 25 de ani, pot contribui cu caii mei la herghelia ta, cât timp am un cuvânt de spus în creșterea lor.

– Și cum rămâne cu moștenitorii mei? O să ai de spus ceva și despre asta?

Brooke se înroși.

– E modul tău de a spune că nu vrei o căsătorie de conveniență?

– Cred că ți-am spus destul de clar că singurul lucru care nu m-ar deranja la căsătoria noastră ar fi să te am în patul meu. Și judecând după experiența noastră anterioară, cred că nici pe tine nu te-ar deranja.

Brooke se înroși și mai tare.

– Presupui cam multe!

– Oare?

– În orice caz, nu înseamnă că nu o să ai amante. Chiar te încurajez să faci asta.

– Negociezi ca să fac asta.

– Da, exact. Pot chiar să-ți fac sugestii, să te ajut să le alegi, încă un motiv pentru care să fim prieteni.

– Și eu de ce aș fi de acord?

– Ca să le protejezi, spuse ea sec.

Dominic ridică o sprânceană.

– Asta e o amenințare?

– Am unghii ascuțite.

– Te-ai gândit mult la asta?

Nu, la naiba, nu se gândise. Ideea îi venise în urmă cu o oră. Iar propunerile de moment nu se terminau bine, nu fără regrete. Oare își săpase singură groapa?

Dar Dominic nu aștepta răspunsul ei.

– Dacă e să mor tânăr, așa cum crezi tu, de ce nu aștepți până atunci ca să moștenești toți caii mei?

– Nu mă aștept să-mi lași nimic. Mă aștept ca totul să-i rămână mamei tale.

– Familia ta s-ar asigura să nu se întâmple asta.

– Atunci nu mai fi atât de nechibzuit cu viața ta și nu muri. Pentru că nu vreau să profite de asta, mai ales că sunt aici din cauza fratelui meu. De fapt, dacă nu ai un testament, ar fi momentul să-ți faci unul în care să menționezi că nu lași nimic familiei Whitworth. Și dacă nu sunt încă majoră, numește-o pe mama ta tutorele meu ca ei să nu aibă nici un control asupra mea.

– Mulțumesc, acum pot să mănânc.

Brooke se încruntă când Dominic începu să mănânce.

– Crezi că nu vorbesc serios?

– Vom vedea.

Capitolul 43

Deși jurase că nu va mai pune piciorul în camera lui Lady Anna, a doua zi dimineață îi duse ea însăși micul dejun. Își spuse că face asta ca să vadă cât de mult o ajutaseră ceaiurile ei, dar, de fapt, voia să vadă ochii ei schimbarea de atitudine. Poate Dominic credea că mama lui se schimbase, dar ea se îndoia.

Femeia dormea, aparent de curând, după spusele slujitoarei de la căpătâiul ei, așa că Brooke nu o trezi și rugă slujitoarea să ducă tava înapoi la bucătărie ca să rămână caldă. Somnul era mai important decât mâncarea pentru recuperarea Annei, dacă mânca atunci când era trează.

Nu știa unde e Dominic și nici nu voia să afle. Decise să se ducă la cumpărături, sperând să nu se mai gândească la nunta care trebuia să aibă loc peste două zile. Nu că trebuiau să aștepte al treilea anunț când avea ordin de la prinț; pur și simplu presupuse că vor aștepta până în ultima clipă.

Își luă pelerina și se duse să-l caute pe majordom ca să ceară trăsura familiei Wolfe.

– Trebuie să fac niște cumpărături, dar cel mai mult aș vrea să vizitez puțin orașul, să văd câteva din locurile despre care am citit ieri.

– Să vizitați grădinile Vauxhall, domnișoară. Sunt foarte colorate în această perioadă a anului, deși aveți nevoie de o zi întreagă pentru că sunt atâtea de văzut.

– Atunci arunc doar o privire astăzi, zâmbi Brooke.

– Bineînțeles, sunt sigur că Excelența Sa va dori să vă însoțească pentru o plimbare mai lungă într-o zi.

Oare? Fusese în trei din casele lui și nu îi făcuse turul nici uneia dintre ele. Și știa că era prima ei vizită la Londra. Ar fi trebuit să se ofere să-i prezinte orașul cu care era atât de familiarizat.

Birjarul familiei nu părea încântat de turul pe care îl voia, judecând după expresia lui acră, sau poate așa era el. Cei doi lachei care o însoțeau erau rezervați și nici unul nu o privea în ochi. Nu-i cunoștea și probabil nici nu avea să o facă dacă nu rămâneau în Londra.

Nu știa ce avea Dominic de gând să facă dacă și când mama lui se însănătoșea. Îi spusese că își petrecea jumătate de an cu Anna, dar avea să mai facă asta odată ce era căsătorit? Erau lucruri pe care trebuia să le discute cu el, dar când vorbeau ei despre lucruri atât de banale?

Nu apucase să vadă mare lucru cu o zi în urmă, în drumul spre spițerie, nu cu Dominic în trăsură și pe scaunul care era atât de îngust, încât umerii lor se atingeau. Nu se mai gândise la nimic altceva în afară de el.

Pentru prima ei călătorie prin oraș, ar fi trebuit să fie mai încântată. Ar fi fost dacă ar fi venit cu mama ei ca să-și petreacă sezonul, așa cum i se promisese. Ce gând ciudat ținând cont de sentimentele ei pentru Harriet sau mai degrabă de lipsa lor! Oare Alfreda avea dreptate? Își înăbușise sentimentele atât de mult încât dispăruseră sau erau doar ascunse atât de adânc încât nu o mai afectau? Nu îi plăcea să plângă și făcuse asta destul în copilărie.

Vizitiul nu vru să meargă mai la sud, dar o aduse suficient de aproape de docuri încât să vadă fluviul Tamisa și toate corăbiile de pe apă. Erau atât de multe și se gândi că ar putea să plece cu una din ele și să dispară.

Dar Alfreda nu era acolo ca să o sfătuiască sau să plece cu ea, deci fu doar un gând fugitiv. Brooke voia să se căsătorească și voise asta din prima clipă în care îl văzuse pe Dominic. Dar avea emoții pentru noaptea nunții.

După tot ce îi spusese la cină noaptea trecută, era evident că Dominic se aștepta să o petreacă în patul lui. Într-o cameră frumoasă de data asta, cu vin și dulciuri și... oare avea să fie la fel de frumos ca prima dată sau îngrozitor? Având în vedere că se simțea prins în capcană, ascultând-o pe mama lui cum o vorbea de rău și cu fratele ei care tocmai îi reamintise că ea nu era de încredere, a doua variantă era mai probabilă.

Ajunse la Vauxhall, dar nu vru să abandoneze trăsura ca să intre. Willis avusese dreptate, erau prea multe de văzut și nu voia să meargă singură. Merse însă prin Hyde Park, pe aleea care la sfârșit de săptămână era plină de trăsurile celor din înalta societate, căci era un loc bine cunoscut de a vedea și de a fi văzut. Alături era Rotten Row, unde spera să o călărească pe Rebela într-o zi. Văzu și catedrala St. George din Hanover Square, unde aveau loc toate nunțile din înalta societate, și se întrebă dacă acolo se va căsători cu Dominic.

Îi trecu prin minte că părinții ei veneau des aici, dar niciodată nu o luau cu ei. Fratele ei era în Londra, dar nu ar fi mers nicăieri cu el. Avea și un logodnic, dar singurul loc unde o dusese fusese spițeria, pentru mama lui. Se simțea atât de singură în orașul acesta. Nici măcar Alfreda nu era cu ea. Și mai dura o zi sau două până ajungea.

Termină călătoria pe Bond Street și părăsi trăsura ca să-și caute niște pantofi și o spițerie de unde să cumpere un remediu pentru bășica pe care o avea la picior. Ghetele de călătorie nu trebuiau purtate două zile la rând. Cei doi lachei o urmară la o distanță decentă, dar nu intrară cu ea în magazine. Intră în multe, chiar și după ce își cumpără o pereche de pantofi în care se schimbă imediat și după ce își cumpără remediul de care avea nevoie.

Nu i se păru așa de amuzant cum crezuse să cheltuie bani în marile magazine londoneze, dar continuă să se plimbe și să se uite în vitrine, pentru că nu se grăbea să se întoarcă la casa familiei Wolfe. Poate Dominic avea să creadă că fugise și se va îngrijora... sau bucura.

Scrâșni din dinți și intră într-un alt magazin înainte să-și dea seama ce era. Materiale. Nu avea nevoie, avea o garderobă întreagă, dar nu se putu abține să nu se uite.

– Ce naiba, Brooke! Începusem să cred că nu o să te mai oprești.

Închise ochii strâns și tresări. Robert o urmărea?

– Ascunde asta, repede.

Brooke prinse instinctiv în palmă orice îi dăduse și îi dădu drumul în buzunar. Apoi se uită afară, pe geam, să vadă dacă vreunul dintre lachei se uita la ea.

– Ce mai pui la cale, Robert? îl întrebă.

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta când eu încerc doar să te ajut.

– Cum ai făcut când i-ai spus lui Dominic că ți-am promis că o să-l otrăvesc? Din cauza unui astfel de ajutor aș fi putut să mor, ăsta era planul?

Robert ridică din umeri.

– Ne-ar fi rezolvat problema.

Nu auzi nimic din ce nu se aștepta să audă de la el. Lui Robert nu-i păsa.

– Orice mi-ai dat o să fie aruncat. Nu o să-l otrăvesc orice ar fi, sigur nu pentru tine.

– Nu e otravă, insistă el. E ceva care o să-l îmbolnăvească și o să-l facă să te alunge. O să fiu fericit când o să piardă totul după ce face asta.

Brooke nu-l crezu. Era prea laș ca să fie dispus să-l lase pe Dominic să trăiască, sărac sau nu, după tot ce făcuse ca să-l provoace.

– Chiar crezi că o să mai încerce să te omoare după ce mă căsătoresc cu el? N-o va face, să știi. Are mai multă onoare, nu o să omoare un membru al familiei, spre deosebire de tine. Dar are voie să te bată până te lasă inconștient.

Probabil nu ar fi trebuit să spună asta zâmbind. Robert se înveneți, dar când ridică pumnul la ea, Brooke își ridică bărbia.

– Haide, te provoc! Mi-ar plăcea să te văd la închisoare pentru asta. Dacă tu crezi că nu o să te acuz, mai gândește-te.

– Nenorocito, mârâi și se întoarse să plece.

– Violatorule, spuse suficient de tare, încât doar el să o audă.

Robert nu se opri. Văzu cum își strânge pumnii. Și aproape rupse ușa magazinului când o trânti în urma lui. Dar Brooke nu-i mai vorbise niciodată așa. Poate ar fi trebuit să-i spună de mult cât de mult îl ura, în loc să facă orice ca să-l evite. Chiar credea că uitase toată durerea pe care i-o provocase când era mică?

Nici măcar nu mirosi ce era în sticluța pe care i-o dăduse înainte să o arunce la gunoi. Deși Robert negase, era sigură că era un fel de otravă. Nu avea să înceteze să încerce să-l omoare pe Dominic, și asta pentru că îi era frică.

Capitolul 44

Când Brooke se întoarse acasă în după-amiaza aceea, auzi despre calul suplimentar cu care Excelența Sa venise acasă. Dar abia când ajunse în camera ei și se întinse ca să se odihnească își dădu seama ce însemna asta. Avea deja o amantă sau deja găsise una în acea zi ori seara trecută după cină. Asta însemna că voia să încheie târgul lor. Trebuia să-l vadă. Dacă s-ar fi putut opri din plâns, ar fi făcut-o.

– Atât de rău?

– Freda! Brooke sări din pat râzând. Ai ajuns mai devreme.

– M-am asigurat de asta. Lui Gabriel nu i-a plăcut să facem cu rândul ca să conducem trăsura, dar am fost convingătoare.

– Cu bătaie sau...?

– Sau, râse slujitoarea.

Aveau multe de povestit... cel puțin, Brooke. Călătoria Alfredei la Londra fusese destul de liniștită și fu rezumată în câteva cuvinte despre cât era de neplăcut să dormi într-o trăsură care se mișcă. Călătoria lui Brooke fusese plină de evenimente, dar îi povesti aproape totul, cu excepția nopții pe care o petrecuse cu Dominic. Urma să-i povestească, dar probabil după nuntă, când nu avea să-i mai fie așa rușine și când Alfreda nu mai avea motiv să o certe.

Dar îi povesti despre întâlnirea cu Robert și comportamentul lui Dominic.

– Și-a petrecut noaptea trecută cu altă femeie.

– Serios? Dar nu e căsătorit, iar tu nu l-ai făcut încă să se îndrăgostească de tine.

– Chiar încerci să-mi spui că ce se întâmplă înainte de nuntă nu contează?

– Când nunta nu a fost ideea lui, când nici nu te-a cerut? Da, asta încerc. Dacă să întâmplă după nuntă, am niște ierburi care pot face un bărbat să nu mai fie capabil de nimic în pat. O să încerc să găsesc câteva aici în Londra. Întotdeauna am vrut să le testez pe cineva, să văd dacă funcționează. Dar nu am întâlnit nici un bărbat pe care să-l displac atât de mult.

– Pentru totdeauna?

– Nu, bineînțeles că nu. Alfreda îi făcu cu ochiul. Nu ți-aș face așa ceva.

Lui Brooke îi luă câteva clipe să-și dea seama că Alfreda încerca să o binedispună cu prostiile ei. Ideea că infidelitatea lui Dominic dinainte de nuntă nu ar trebui să conteze era logică, mai ales că fusese ideea *ei*.

O ajută pe Alfreda să desfacă bagajele. Când lacheii terminară de adus bagajele, se auzi o altă bătaie în ușă. Nu se aștepta să-l vadă pe Dominic de cealaltă parte a ușii. Era îmbrăcat de parcă se pregătea să iasă sau se întorcea de undeva? Se gândi la femeia cu care își imaginase că fusese noaptea trecută... și astăzi? Poate ar fi trebuit să ceară un cal pentru fiecare întâlnire, se gândi mârâind în sinea ei.

Dominic îi înmână un carton îndoit.

– Am acceptat una din invitațiile mamei în care eram inclus și eu. Majoritatea prietenilor ei se așteaptă să fiu aici în perioada asta a anului. Să fii gata diseară la ora opt! Ah, și să te îmbraci elegant. Vom merge la un bal.

Brusc, Brooke nu se mai gândi la el cu alte femei.

– O petrecere când mama ta e atât de bolnavă?

– Începe să se simtă mai bine. Poți să te duci să vezi. Și a fost sugestia ei.

– Știi să dansezi?

– Cu patru picioare cred că aș fi cam împiedicat, dar.... Se uită în jos. ... ah, astăzi am doar două.

Brooke râse la tachinarea lui.

– Nu asta am vrut să spun.

– Că sunt un prostănac din Yorkshire care n-a învățat niciodată?

Brooke își dădu ochii peste cap.

– Da, exact, îl tachină și ea.

– Oricum, avem un scop să fim acolo, să-i arătăm prințului cât de bine ne înțelegem.

– Va fi acolo?

– E posibil. Se știe că-i plac petrecerile lui Lady Hewitt. Sunt prieteni vechi. Așa că astăzi nu ne certăm.

Dominic plecă. Brooke aproape că nici nu observă, fiind prea încântată să participe la primul ei bal.

– Despachetează... începu să-i spună Alfredei.

– Am auzit. Credeam că ai spus că mama lui era foarte bolnavă.

– Era, dar tratamentele tale o ajută. N-am mai fost să văd ce face. Prezența mea o deranjează, așa că am păstrat distanța. Nu mă place deloc.

– Și eu am urât-o pe femeia care ar fi putut să-mi fie soacră. Mama o ura pe a ei. Nu trebuie să faci la fel. Va fi bunica viitorilor tăi copii. Încearcă să te înțelegi cu ea.

Brooke nu se gândise la asta. Și Harriet urma să fie bunica lor, deși spera că nu o vor vedea prea des. Ar fi fost frumos să aibă măcar o bunică pe care să o iubească și care să-i răsfețe. Încuviință din cap și se duse în camera Annei.

De data asta nu dormea. Când Brooke se apropie de pat, văzu că Anna nu mai era atât de palidă și că buzele nu mai erau atât de uscate. Avea ochii deschiși. Poate că doctorul îi pusese diagnosticul greșit. Femeia nu mai părea să fie pe moarte.

– Chiar mă întrebam dacă îți vei mai vizita pacienta.

Îi zâmbi?

– Nu credeam că vreți să mă vedeți, doamnă.

– Recunosc, nu sunt un pacient prea bun. Îmi cer scuze. Era și acesta un fel de-a spune, se gândi Brooke. Dar Anna nici nu avea de gând să ignore situația. Nu am realizat cât de absurdă e amenințarea care atârnă asupra noastră și a ta. Prințul ne-ar lua totul, titlul, casele, minele de cărbune, corăbiile lui Dom. Ne-ar lăsa de izbeliște, fără să putem face nimic.

– Cred că a considerat asta o oportunitate. Ca să nu-i dăm satisfacție ar trebui să considerăm că ne face o favoare.

Anna zâmbi.

– Îmi place cum gândești, fetițo. Exact la asta mă gândeam și eu. Asta chiar l-ar enerva, nu-i așa?

Brooke roși înainte să recunoască.

– Nu e meritul meu. A fost ideea fiului dumneavoastră să ne prefacem la balul de diseară, dacă prințul e acolo, ca să-i dăm impresia că suntem încântați că suntem împreună.

Anna își drese glasul.

– Draga mea, nu o să mă ascund după deget. Presupun că știi că Dominic a sperat că o să-l refuzi. Uneori e mult prea direct. Dar tu nu ai fugit acasă. Așa că accept că nici unul dintre voi nu are de ales. Așa că trebuie să găsim partea pozitivă, toți.

Brooke nu știu dacă e sinceră până nu adăugă:

– Și... îți mulțumesc că i-ai vindecat piciorul și pe mine. Îmi dau seama că nu aveai de ce să faci asta, dar ne-ai ajutat oricum. Ai o inimă bună, Brooke Whitworth. Lucru uimitor, având în vedere de unde vii.

Brooke nu se putu abține și începu să râdă. Un compliment și o insultă. Dar și ea avea aceleași sentimente.

– Din păcate, nu ne putem alege familia.

– Vreau doar ca băiatul meu să fie fericit. Crezi că poți face asta?

– Dacă încetează să mai dea vina pe mine pentru păcatele altora, sigur, dar nu cred că e posibil.

– Atunci, așa cum a spus Dominic, e povara lui.

Capitolul 45

În timp ce se pregătea pentru bal, Brooke se gândi la ultimele cuvinte ale Annei. Îi dădeau speranță. Oare familia Wolfe era familia pe care și-o dorise întotdeauna?

Dominic îi spusese că vor pleca la opt și mai avea doar câteva ore ca să-și facă baie, să-și aranjeze părul, dar cu ajutorul Alfredei reuși să fie gata la timp.

După ce îi aranjă ultima șuviță din părul negru și bogat, Alfreda făcu un pas în spate.

– Arăți...

Alfreda se opri. Părea gata să plângă. Brooke zâmbi.

– Așa de rău?

Slujitoarea pufni.

– N-ai fost niciodată mai frumoasă. Mama ta a făcut o treabă minunată.

Fu rândul lui Brooke să pufnească.

– N-a făcut altceva decât să aleagă culoarea rochiei. Eu am ales modelul.

– Aș vrea să te poată vedea în seara asta, murmură, apoi spuse mai tare: Cred că o să-i spun soțului tău că ar trebui să fii pictată în rochia asta.

– Să nu faci asta. Pe lângă faptul că nu ar vrea nici o amintire cu mine, mai ales una care se poate agăța pe un perete, replica lui te-ar enerva cu siguranță.

Alfreda se încruntă.

– Ce s-a întâmplat de ți-ai pierdut încrederea?

– În afară de faptul că a acceptat imediat târgul propus de mine? Sau că după ce s-a întâlnit cu Robert a devenit la fel de furios ca înainte?

– Ce târg?

– Nu contează. Era o învoială care m-ar putea ajuta să-i câștig prietenia. Sper să ajungem măcar acolo. Și nu mă face să întârzii.

Alfreda îi prinse colierul de smaralde la gât. Îi pusese deja agrafele cu smaralde în păr, iar brățara strălucea pe încheietura ei. Toate cele trei rochii de bal se potriveau cu bijuteriile pe care le purta, fiecare avea o altă nuanță de verde și aveau croieli diferite ca să le poată deosebi. Cea de pe ea avea pe margine o panglică verzuie cu paiete argintii. Și nu avea nici o oglindă suficient de mare. Dar avea încredere că Alfreda nu avea să o lase să iasă pe ușă dacă nu arăta perfect.

– Ar trebui să zâmbești când îl vezi.

– Ca să nu observe lipsa fișiului? Chiar nu i-a plăcut când am purtat rochia aceea fără unul.

– Ba i-a plăcut, dar nu i-a plăcut ce reacție a avut corpul lui, spuse Alfreda fără intonație.

Brooke chicoti. Probabil nu ar fi trebuit să știe ce încerca să-i spună Alfreda, așa că ieși în grabă înainte ca slujitoarea să-și pună întrebări. Și chiar zâmbi, căci Dominic o aștepta la baza scărilor. Își pusese un șal subțire, cu ciucuri, peste piept, căci nu voia ca el sa vadă cât de adânc era decolteul ei.

Era prima dată când îl vedea îmbrăcat în haine de seară, un frac negru, o vestă gri pe dedesubt și o lavalieră albă cu un nod perfect. Părul lui negru era strâns într-o coadă din care nu ieșea nici măcar o șuviță. Oare și valetul lui venise la Londra? Încercă să și-l imagineze pe Dominic făcându-și singur nodul la lavalieră, dar nu putu.

– Ești foarte frumos, reuși să-i spună fără să se înroșească.

– Presupun că asta îți face plăcere.

Brooke începu să se încrunte până când își dădu seama la ce se referea.

– Bineînțeles, domnișoarele îți vor cădea la picioare.

– Aș vrea să nu facă asta, dar dacă tu ești fericită... Mergem?

Îl urmă afară la trăsura care îi aștepta. Vizitiul o ajută să urce înainte ca Dominic să apuce să o facă. Brooke se așeză și se aștepta ca Dominic să urce și să stea în fața ei, dar se așeză lângă ea. Măcar acum aveau suficient loc încât să nu se atingă, dar nu păru să conteze. Tot era prea aproape, tot îi dădea gândurile peste cap. Încă două zile și avea să afle dacă nunta va schimba lucrurile...

– Vei dansa doar cu mine în seara asta.

Brooke îl privi cu coada ochiului.

– E ceva normal pentru un cuplu logodit? De fapt, suntem logodiți?

– Un decret regal înseamnă că nu mai e nevoie de o cerere în căsătorie, dar da, suntem, de aceea nu ai nevoie de însoțitor. Mama s-a oferit să ne dea unul, dar am refuzat. M-am gândit că nu ai vrea să audă cum îmi sugerezi pe cine ar trebui să aleg ca amantă.

Brooke se înroși.

– Asta o să fac?

– Nu asta ai sugerat?

Ba da, asta făcuse când încercase să îl convingă să accepte târgul ei. Fie. Își săpase singură groapa. Trebuia să reușească să facă asta fără să îi permită să o enerveze. Apoi își aminti că probabil avea deja o amantă și că adusese deja plata pentru ea.

– Ai cumpărat un cal nou? întrebă ca să fie sigură. Am înțeles că ai adus unul acasă astăzi.

– Da.

– Cine e?

– Calul?

– Amanta.

– Nu am încă una. Calul e pentru tine, ca să-l călărești cât stăm aici, din moment ce iapa ta a rămas în Rothdale. Poți să-l consideri cadou de nuntă.

– Asta e... drăguț din partea ta. Mulțumesc. Un cal pursânge?

– Da.

Brooke zâmbi și aproape că îi ceru să oprească trăsura ca să se ducă să-l vadă, dar nu voia ca el să observe cât era de încântată. Dacă se gândea la caii pe care avea să-i primească, poate că înțelegerea asta avea să meargă.

Capitolul 46

Era ca un vis devenit realitate, să danseze cu cel mai frumos bărbat din încăpere la primul ei bal. Era emoționant, amețitor. Brooke era uluită și ar fi vrut ca seara să nu se termine niciodată.

Provocaseră valuri când ajunseseră, iar Dominic o prezentase ca fiind logodnica lui. Brooke nu trebuia să fie avertizată că societatea londoneză era la curent cu duelurile lui Dominic. Cum ultimul fusese atât de cunoscut, toată lumea auzise despre asta. Dar dacă mai era cineva care nu știa că urma să se înrudească cu familia bărbatului pe care el încercase să-l omoare, acum aflaseră. Dar nu știau de ce, lucru evident când mai multe cupluri îi opriră pe ringul de dans, iar Brooke auzi remarci de genul: „De obicei când cineva îl supără pe prinț, lucrurile nu se termină atât de bine", „Îi vei mulțumi lui Lord Robert acum?" și „Ce a făcut Robert ca să...?"

Dominic plecase pur și simplu fără să răspundă. Dar probabil toată lumea prezentă murea de curiozitate să afle de ce îl provocase la duel. Asta explica de ce nu era dispus să părăsească ringul de dans și de ce dansau pentru a patra oară la rând.

Nu era un laș. Brooke știa asta foarte bine. Realiză că pur și simplu nu voia să se enerveze din cauza bârfitorilor și să provoace o scenă din cauza asta. Până la urmă, căsătoria lor nu era un subiect în legătură cu care el putea să se poarte civilizat. Ea putea. Dacă voia să o țină aproape, se putea apăra... de fapt...

– Un singur cuvânt i-ar putea convinge...

– Ar trebui să-ți pot citi gândurile? o întrerupse Dominic.

– Te pricepi destul de bine la asta, deci cred că știi exact ce vreau să spun. Dar dacă nu-ți faci griji că vei fi atacat cu întrebări despre căsătoria noastră, nu-ți voi spune ce idee mi-a venit ca să nu existe nici o întrebare.

– Te ascult.

– Dacă mă săruți aici și acum, oamenii vor crede că prințul ți-a făcut o favoare și că ne căsătorim din dragoste.

– Deci dragostea rezolvă totul, nu-i așa?

– Nu știu. Dar ar explica ce cauți aici cu mine.

– Și mi-ar strica șansele de a-mi găsi o amantă în seara asta sau nu mai vrei asta?

Brooke nu se gândise la asta, voia doar să-l ajute să evite o înfruntare. Trebuia să înceteze să-și mai facă atâtea griji pentru el. Tăcerea ei îl făcu să se oprească și să o strângă la piept. O sărută acolo, în mijlocul ringului, iar mintea ei încetă să mai funcționeze și pasiunea o cuprinse. Era pe punctul de a-și încolăci brațele în jurul gâtului lui când cineva dădu peste ei, un cuplu care se învârtise în direcția lor.

Brooke începu să râdă. Încă zâmbind, profită de moment, îl luă de mână pe Dominic și îl trase de pe ringul de dans. Nimeni nu se apropie să le pună vreo întrebare.

– Cred că a funcționat, îi șopti. Deși cred că va dura câteva minute până va afla toată lumea.

– N-am vorbit serios când am spus că mi-ar strica șansele.

– Nu?

Dominic ridică din umeri.

– Știu din experiență că femeile vor ce nu pot avea.

Brooke pufni.

– Ce idee absurdă!

– Înseamnă că tu n-ai trecut încă prin asta. E în natura umană și e valabil și pentru bărbați.

Brooke știa ce înseamnă natura umană, sau el tot nu vorbea serios?

– În plus, adăugă el, sunt prea multe virgine aici în seara asta, așa că nu contează.

Încă nu se uitase la oamenii din încăpere, fiind prea fermecată de lumini, de strălucire, de hainele elegante – de viitorul ei soț. Dar era frumos să știe că nu avea de gând să se apropie de fetele inocente.

– Este un bal al debutantelor?

– Nu, deși debutantele acestui sezon probabil au fost invitate.

Brooke se uită în jur.

– Mai puțin de jumătate din femeile de aici sunt așa de tinere cum susții.

– Serios? Dar vin cu însoțitori și foarte puțini sunt bătrâni sau ramoliți.

Brooke își dădu ochii peste cap.

– Hotărăște-te odată.

Câteva grupuri veniră să-l salute pe Dominic, să o cunoască și să-i felicite pentru nunta care urma să aibă loc.

– Dacă asta câștigi la un duel, Dominic, cred că ar trebui să provoc pe cineva, îi spuse un tânăr crai.

Dominic începu să râdă.

– Îți sugerez să găsești o variantă mai puțin dureroasă.

– Te mai doare piciorul? îl întrebă Brooke de îndată ce rămaseră singuri. Și nu încerca să mă minți.

– Realizezi că înainte să apari tu eram deja rănit de o săptămână? Deja începusem să mă vindec.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Dominic ridică din umeri.

– E suportabilă, dar m-ar ajuta atingerea ta suavă. Poate o altă licoare a dragostei?

O tachina. Era sigură că îl convinsese că nu existase nici o licoare a dragostei. Dar roși puțin. Zâmbetul lui o asigură că dispoziția lui nu fusese stricată de urările cunoștințelor sale.

– Deci era vorba despre fata de aici? Familia Whitworth era *atât* de hotărâtă să nu te căsătorești cu ea? presupuse o matroană bătrână care se apropiase de ei.

– Știu cât de mult îți place să bârfești, Hillary, dar încearcă să nu mai inventezi lucruri. Nici măcar nu o văzusem pe Brooke până când prințul nu a trimis-o la mine. Cum și de ce nu e treaba ta.

Spuse asta zâmbind, dar tonul lui fu atât de dur, încât femeia pufăi și plecă. Dominic nu mai zâmbea acum. Privirea lui de chihlimbar deveni feroce, și nimeni nu se mai apropie de ei.

Brooke avu timp să se uite prin încăpere și realiză că jumătate din invitați erau de vârstă mijlocie, mame și tați care își însoțeau fiicele. Aproape jumătate erau tineri care veniseră pentru prima sau a doua oară pentru sezon, sperând să-și găsească dragostea sau un partener potrivit. Era o piață pentru căsătorii, cum o numise Alfreda, dar unde altundeva se puteau întâlni toți tinerii aceia ca să se cunoască? Aranjamentele erau o tradiție, iar Brooke ar fi făcut parte din ei dacă nu.... Încercă să alunge gândul.

Măcar era sigură că va fi singura Whitworth de la petrecere. Lui Robert i se interzisese să apară la petreceri unde erau debutante, singurul lucru decent pe care îl făcuse tatăl lor, după părerea ei. Ea nu auzise discuția, dar câțiva dintre servitori o făcuseră și îi auzise șușotind despre asta: „Au fost nevoiți să plătească o avere

ca să mușamalizeze scandalul". „A profitat de virgina greșită." „Nici măcar nu se mai poate duce la petrecerile acelea. Cum o să-și găsească o mireasă?"

Dar asta fusese în anul de dinainte de dueluri. Oare Harriet știa ce se întâmplase cu Eloise Wolfe sau cu celelalte? Probabil că nu. Până la urmă, încă era nebună după fiul ei bun de nimic. La fel ca Thomas. Niciodată nu rămânea supărat prea mult timp pe fiul lui, deși atunci când îi spunea ceva, era lege.

– Uite un grup de femei de vârsta ta și nu fetițe inocente, îi spuse, continuând să se uite prin încăpere. Ce zici de ea?

Dominic îi urmări privirea și aproape îl bufni râsul.

– Va trebui să te descurci mai bine de-atât dacă vrei să mă convingi că vorbești serios.

Dominic nu-i spusese niciodată că era de acord cu târgul ei. „Vom vedea" îi spusese el. Era posibil să se distreze pe seama ei sau să nu creadă că vorbea serios. Să-i sugereze o femeie simplă nu avea să-l convingă că nu glumea. Așa că încercă să-și ascundă regretul și îi arătă o femeie frumoasă, care părea puțin mai în vârstă decât el, dar nu crezu că asta o să conteze.

– Ea?

– Poate.

Brooke scrâșni din dinți și își strânse pumnii până când unghiile i se înfipseră în palme.

– Ar trebui să o inviți la dans.

– Trebuie să-ți găsesc un câine de pază înainte.

– Câinii sunt acasă.

– Rothdale e acasă pentru tine? o surprinse când o întrebă curios, deși ea glumise.

Fu și mai surprinsă să-și dea seama că da.

– Chiar da. Nu o să fie?

– Poate că tu îmi arunci amante în brațe, dar eu nu fac asta cu tine. Și am găsit un câine de pază care nu va lăsa pe nimeni să se apropie de tine, îi spuse fără să-i răspundă la întrebare.

Începu să o tragă prin mulțime.

– O să dansezi cu ea?

Dominic se uită la Brooke. În privirea lui se citea amuzamentul.

– Nu asta mi-ai spus să fac?

– Da, dar...

– Pot măcar să văd dacă vrea.

– Îți dai seama de asta după o întâlnire?

– Bineînțeles.

Brooke se încruntă, apoi făcu ochii cât cepele când ajunseră în fața „câinelui de pază". Dumnezeule, nu mama ei!

– Lady Whitworth, ne-am întâlnit acum mulți ani, deci s-ar putea să nu mă mai țineți mine. Dominic Wolfe. Făcu o plecăciune scurtă. Aveți grijă ca fiica dumneavoastră să nu danseze cu altcineva cât eu sunt ocupat... la insistențele ei.

Brooke se înroși și se uită cum traversează încăperea spre femeia pe care i-o arătase, cea frumoasă.

– Deci nu e un lup, spuse Harriet. Sau cel puțin, o bestie superbă. Nu-mi vine să cred că avem un motiv pentru care să-i fim recunoscători lui Robert.

– Mamă, ce cauți aici?

Capitolul 47

În timp ce traversa sala de bal, Dominic realiză că poate nu fusese cea mai bună idee să o lase pe Brooke cu un alt membru al familiei Whitworth, mai ales cu mama ei. Părinții ei avuseseră niște planuri clare pentru ea, un sezon la Londra și probabil un soț ales pe sprânceană. Nu s-ar fi mirat să afle că Harriet îl pusese pe Robert să-l provoace zilele trecute. Toată familia ar fi vrut ca el să o refuze pe Brooke, dar când nu o făcuse, poate mama și fiul se gândiseră la un plan prin care să-l determine să facă asta.

Deși mama lui încerca să vadă partea bună a lucrurilor, Dominic știa că încă suferea după moartea Ellei, iar Brooke îi va aduce mereu aminte de pierderea suferită.

– Viitoarea ta soție nu pare încântată să discute cu femeia aceea, spuse Archer când i se alătură lui Dominic.

Dominic se opri și se întoarse să se uite la Brooke.

– Aia e mama ei. Mi-a spus că nu e apropiată de familia ei, dar a spus multe lucruri și nu știu ce e adevărat și ce nu.

– Asta e foarte urât din partea ta, prietene. Nu o să rezolvi nimic dacă te îndoiești de orice îți spune.

Ce să rezolve? se întrebă Dominic.

– A recunoscut că e obișnuită să-și ascundă sentimentele. Măcar a spus adevărul în privința asta.

– Sau poate a mințit. Archer începu să râdă. Și eu care credeam că ar trebui să te invidiez când am văzut-o în seara asta. Ai spus că e drăguță. Nu e o descriere suficient de bună. Prezintă-ne! Nu mi-ar păsa dacă ascunde ceva.

– Nu.

– Aș fi fericit să te scap de ea, să o duc în afara țării, spuse Archer, cu ochii încă la Brooke. Poți să spui că a fost răpită. Ar fi adevărat. Nu te-ar învinui nimeni.

– Doar aș pierde tot ce am.

– Atunci aș putea să aștept până după nuntă ca să te ajut cu ghimpele din coaste.

– Nu e un ghimpe în coaste, mormăi Dominic. Dar tu începi să mă enervezi. Pleacă!

Dominic plecă primul, știind că prietenul lui nu o va face. De când o cunoscuse pe Brooke, nu se putea gândi la altcineva. Chiar se gândise de câteva ori că putea face mai mult decât să o tolereze. În noaptea pe care o petrecuseră împreună trezise în el atâta pasiune și îl satisfăcuse în totalitate. Ar fi atât de ușor dacă ar iubi-o... *Dacă!* Existau prea mulți dacă. Iar acum era aici, încercând să abordeze o altă femeie, având permisiunea lui Brooke să-i fie infidel din cauza târgului prostesc pe care el nu îl înțelegea.

Intenționase să accepte târgul ei, dacă ea asta își dorea, dar târziu realiză că el nu voia. Chiar atunci cineva apăru în calea lui și simți tot ce simțise în ziua în care Brooke ajunsese în casa lui.

Prințul regent, care era urmat de trei sicofanți, apăru în fața lui. Arăta la fel de filfizon ca de obicei, îmbrăcat în fracul lui de satin verde, cu revere late și pantaloni eleganți albi. Moda pantalonilor lungi fusese inventată de prietenul prințului, Beau Brummell, deci evident că îi purta. Majoritatea locuitorilor Londrei foloseau stilul unic al lui Brummell. Chiar și lavaliera dantelată a prințului era opera lui Brummell, înfoiată până sus, probabil ca să-i ascundă gușa. Dar bărbatul se apropia de cincizeci de ani. Nici cele mai scumpe haine nu puteau ascunde cât era de ramolit.

Dominic bănuise că își va face apariția în seara asta, dar sperase că nu o va face. Și Prinny, așa cum îi spuneau prietenii, era deja acolo dinainte ca el și Brooke să ajungă. Sosirea lui nu ar fi putut fi ignorată. Din păcate. Dacă ar fi fost avertizat, poate ar fi reușit să își ascundă sentimentele.

– Nu știam cât e de frumoasă, spuse prințul, uitându-se peste umărul lui Dominic, la Brooke. Îi zâmbi lui Dominic. Cred că ești mulțumit.

– Nu cred că vă interesează cum sunt, Alteța Voastră.

Dominic vorbi atât de glacial, încât prințul păru puțin agitat.

– Măcar te supui. Continuă!

Micul grup al prințului porni mai departe, pe marginea ringului de dans. Dominic nu se mișcă și încercă să-și controleze emoțiile care l-ar fi putut costa viața. Nu-i venea să creadă că viața lui putea să se schimbe doar pentru că bărbatul acela nu putea să trăiască doar cu averea pe care i-o dădea parlamentul. Acumulase atât

de multe datorii, încât orice altă persoană în locul lui ar fi fost deja aruncată în închisoarea datornicilor.

Dominic privi înapoi ca să se asigure că prințul nu se duce spre Brooke. Nu se ducea. O privire în direcția ei îl făcu să se calmeze. Ironic. De obicei ea era cea care o cauza, dar nu și astăzi.

Continuă să meargă spre Charlotte Ward. Auzise că se recăsătorise la puțin timp după aventura lor de o săptămână, dar nu-și amintea cum îl chema pe soțul ei. Blondă, cu ochii albaștri, era extrem de frumoasă, dar nu reușise să-i mențină interesul prea mult timp. Era prea temperamentală, prea pretențioasă. Sau aia era Melissa? Prea multe amante; începuse să se sature.

– Charlotte. Îi prinse mâna într-ale lui și o sărută delicat, înainte să arate ringul de dans. Dansezi?

Femeia îi zâmbi larg și îl luă de braț. Dar apucară să facă doar două piruete când îl privi, ridicând din sprânceană.

– Ți-a luat cam mult să vii la mine după Priscilla. Nu înțeleg ce-ai văzut la ea. Apropo, e aici.

– Nu am observat.

Nu încercă să o caute cu privirea, când tot ce încerca să facă era să se abțină să nu se uite la Brooke ca să vadă dacă îl privea.

Charlotte pufni.

– Nu te preface că nu ai ochi decât pentru mine când ai o logodnică atât de frumoasă.

Avea dreptate, Brooke era cea mai frumoasă femeie din încăpere. Dacă începea să revină la vechile amante și să-și caute altele noi, era greu să explice de ce le prefera pe ele în detrimentul ei.

– E complicat, un aranjament ai putea spune, răspunse evaziv.

Asta o făcu să râdă.

– Deci vrei să profiți de ultimele momente de libertate?

Se părea că Charlotte era dispusă să reia aventura, chiar dacă se recăsătorise. Dar Dominic preferă altă variantă.

– De fapt, am nevoie de o favoare dacă nu te deranjează... și adu-ți aminte că am avut parte de o despărțire amiabilă.

– M-am prefăcut. Am fost devastată, spuse ea părând tristă.

Dominic se abținu să nu râdă.

– De asta te-ai recăsătorit atât de repede?

– E incredibil de bogat. Cum aș fi putut să nu o fac? rânji, fluturându-și mâna.

– Faptul că nu mai ești văduvă înseamnă că nu mai poate fi nimic între noi, din păcate.

– Chiar *trebuie* să ai scrupule? Oftă. Bine, ce pot să fac pentru tine, dragule?

– Plesnește-mă și prefă-te furioasă! Charlotte începu să râdă, iar Dominic continuă: Te rog.

– Vorbești serios? Dar de ce?

– După cum ți-am spus, e complicat. Dacă ai fost distrusă cu adevărat când ne-am despărțit, e momentul să te răzbuni, nu-i așa?

– Dacă pui problema *așa*...

Palma ei îl plesni peste obraz.

Capitolul 48

Mama lui Brooke nu apucă să-i răspundă. Două dintre prietenele ei din Londra apărură lângă ele ca să o cunoască pe Brooke și să pună niște întrebări indiscrete. Brooke nu le cunoștea, nu voia să le cunoască și nu voia să le explice cum ajunsese să fie logodită cu bărbatul care încercase să-i omoare fratele. Harriet reuși să evite o explicație fără să fie nepoliticoasă.

Apoi Dominic apăru ca să o scoată iar la dans și să termine melodia în mijlocul căreia plecase partenera lui. Brooke era extrem de supărată. Dădea vina pentru asta pe mama ei și nu pe faptul că Dominic îi făcuse o propunere indecentă altei femei.

– Sper că a durut, spuse Brooke, fără să se uite la el.

I-ar fi aruncat o privire urâtă și nu voia să-i arate cât era de nervoasă.

– De ce?

Gemu în interiorul ei, dar avea deja replica pregătită.

– Pentru că ai dat greș, bineînțeles.

– Mă așteptam să fii concentrată asupra discuției cu mama ta, spuse el nonșalant. Nu trebuia să vezi asta.

– Cred că toată lumea a văzut sau cel puțin a auzit. Iar mama are prea mulți prieteni aici, așa că nu a vorbit cu mine și nici nu a încercat să-mi distragă atenția ca să nu văd progresul tău... sau lipsa lui. Dar ce i-ai spus ca să te refuze atât de repede și să te pălmuiască?

Dominic ridică nepăsător din umeri.

– Ce spun întotdeauna. Uneori funcționează, alteori nu.

– Cât de des ești pălmuit?

– Nu foarte des.

Brooke pufni.

– În felul ăsta nu o să primesc nici un cal pursânge. Poate ar trebui să fii mai subtil, știi tu, să dansezi cu ele de câteva ori, să încerci să le cunoști.

– Doar îți făceam pe plac, din moment ce a fost alegerea ta. Eu și Charlotte avem un trecut împreună. De fapt, câteva din fostele mele

amante sunt aici în seara asta. Dar, lăsându-le pe ele la o parte, mai sunt câteva femei pe care nu le cunosc... asta dacă vrei să continui.

Nu voia, dar nu-i putea spune asta, așa că se forță să încuviințeze din cap. Părea că nu-i pasă, dar târgul ei transformase suspiciunile lui în amuzament. Și reușea să-i distragă atenția. Și prefera să fie amuzat, chiar dacă pe seama ei, cel puțin până după nuntă. Nu voia ca în noaptea nunții să fie rece și amenințător. Încă mai spera ca noaptea nunții să schimbe relația dintre ei. „Gândește-te la cai", își spuse, „doar la cai".

O lăsă din nou cu mama ei înainte să plece în căutarea unei alte femei cu care să danseze. Brooke se uită după el cu furie și începu să se pedepsească singură. Tocmai îi oferise o cale de a renunța la târgul ei și ea o refuzase. Ce era în neregulă cu ea?! Dar oricum avea să-i fie infidel până la urmă, nu? Pentru că nu reușise să-l facă să o iubească. Trebuia să înceteze să mai fie atât de... furioasă.

– Putem vorbi acum, îi spuse Harriet. Vrei să mergem pe terasă ca să avem intimitate?

Brooke își luă ochii de la Dominic și văzu că prietenele mamei ei plecaseră.

– Credeam că nu îl cunoști deloc pe Dominic Wolfe, o acuză după ce ieșiră afară.

– Nu-mi aduc aminte să-l fi întâlnit acum mulți ani, dar un adolescent este foarte diferit de un bărbat. Dacă l-aș fi cunoscut, nu aș fi fost atât de tulburată...

– Nu pretinde că îți pasă, mamă, o întrerupse Brooke cu răceală. Și ce cauți aici?

Harriet tresări și oftă.

– Tatăl tău are de rezolvat niște afaceri în oraș. Cred că vom sta doar câteva zile. Thomas a sugerat să vin aici să văd ce părere are lumea despre căsătoria voastră. A vrut să mă asigur că lumea știe că suntem încântați să respectăm cererea prințului de a te căsători cu Dominic. De ce nu v-ați căsătorit încă?

– Dominic a fost grav rănit în ultimul duel și a obținut o amânare.

Harriet se uită spre sala de bal.

– S-a vindecat repede, nu? Ai avut de-a face cu asta?

Brooke ridică o sprânceană.

– Știai că mă pricep la ierburi medicinale?

– Bineînțeles. Poate că tu nu mi-ai spus prea multe de-a lungul timpului, dar slujitoarea ta a făcut-o.

– Și atunci de ce nu ne-ai rugat niciodată să-l ajutăm pe soțul tău cu durerile lui?

Harriet pufni.

– Pentru că tatăl tău nu merită nimic de la tine... sau îl iubești doar pentru că e tatăl tău?

– Glumești? E doar un bărbat care era uneori prezent în casa în care locuiam și pe care îl evitam. Ce motiv aș avea să-l iubesc?

– Exact.

– Dar tu îl iubeai în ciuda indiferenței lui.

Brooke se simți bine să o acuze. Dar nu putu să o includă și pe Harriet în comentariul ei de mai devreme, oricât ar fi fost de adevărat, deși nu avusese nici un motiv să o iubească pe Harriet.

– Ce te face să crezi că l-am iubit vreodată? o surprinse ea. Recunosc că am sperat să se întâmple asta când eram tânără, dar n-a fost așa. În schimb, m-am adaptat, am învățat cum să îi evit furia și să-l fac să creadă că sunt la fel de crudă ca el. E păcat că există oameni ca Thomas pe lume, incapabili de iubire. Sper că lordul Wolfe nu e la fel.

Nu, Dominic nu era deloc așa. Măcar el își iubea familia, fusese dispus să-și riște viața ca să răzbune moartea surorii pe care o iubea, călătorise în grabă, fără să se gândească, la Londra pentru că își făcea griji pentru mama pe care o iubea. Dacă vreodată ajungea să o iubească și pe ea măcar pe jumătate cât le iubea pe ele, avea să fie fericită.

– E un bărbat bun, căruia îi pasă de prieteni și de familie, fu tot ce-i spuse mamei sale.

Harriet zâmbi.

– Când e nunta, atunci?

– Duminică.

– Pot să vin?

Brooke clătină din cap.

– Nu cred că e o idee bună. El și mama lui urăsc familia Whitworth. Poți să-i mulțumești fiului tău pentru asta.

Harriet se încruntă.

– Deci și pe tine te urăsc?

– Cum ar putea să nu o facă dacă fratele meu a lăsat-o însărcinată pe sora lui. Când i-a spus, Robert a râs. A râs! E trist că s-a sinucis din cauza asta.

– Asta e... oribil.

Harriet păru îngrozită.

– Chiar nu știai? o întrebă Brooke.

– Nu, nu știam. Și cred că nici tatăl tău nu știa. A mai fost o domnișoară anul trecut despre care am aflat când tatăl ei a venit să ceară ca Robert să o ia de soție. Dar Thomas nu a vrut alianța și a reușit să le cumpere tăcerea, înainte să iasă un scandal. Cred că au convins-o să plece din țară ca să nască. Speram să ni-l dea nouă, dar Thomas nu l-a vrut. Mi se pare oribil că va ajunge la niște străini, iar eu nu-mi voi cunoaște nepotul.

Brooke rămase fără cuvinte. Era ca și cum auzea o persoană pe care nu o cunoștea. Regret pentru un bastard pentru care prețiosul ei Robert refuzase să-și asume responsabilitatea? Oare câți bastarzi mai lăsase fratele ei în urmă, înainte ca Thomas să pună piciorul în prag? De fapt, Thomas nu făcuse altceva decât să-i interzică să seducă debutante. Nu-i spusese nimic despre restul femeilor din Anglia.

– Dacă tatăl tău va fi nevoit să rezolve un alt scandal provocat de Robert, vor exista consecințe grave, spuse Harriet nervoasă.

Brooke clipi, nefiind sigură la ce se referea Harriet, până își dădu seama că vorbea despre sora lui Dominic.

– Ce consecințe?

– Thomas a promis că îl dezmoștenește.

Brooke aproape izbucni în râs.

– Serios? Pe prețiosul moștenitor? întrebă sarcastic.

– Habar n-ai cât de furios era Thomas. Chiar cred că a vorbit serios.

– Și cum o să mai conteze asta după ce moare Thomas? întrebă Brooke. E bătrân. Nu mai are mult de trăit. Și atunci nimic nu va mai împiedica tendințele infame ale lui Robert.

– Infame? Nu e un ticălos. E la fel de furios ca tatăl tău și puțin desfrânat, dar...

– Tu îți *cunoști* vreun pic fiul? întrebă Brooke șocată.

Harriet se uită spre sala de bal și evită să-i răspundă.

– În seara asta, trebuia să fie momentul nostru. Ai observat că bărbații nu-și pot lua ochii de la tine?

Brooke nu observase, dar observă invitații când îl căută cu privirea pe Dominic. Văzu că erau destui bărbați atrăgători. Se gândi că ar fi putut să se îndrăgostească în seara asta, dacă ar fi venit aici cu mama ei. Unul din ei îi făcu cu ochiul când privirile lor se încrucișară. N-o făcu să roșească. Poate ar fi trebuit, dar nu avu nici un efect asupra ei.

Mama ei nu terminase.

– Dar pentru că ești logodită cu lupul, nu se vor apropia. Dar nici el nu-și poate lua ochii de la tine, deși dansează cu altcineva. De ce face asta?

Brooke îl văzu pe Dominic prin ferestrele terasei. Dansa cu o a treia lady, una frumoasă.

– Curtoazie, minți printre dinți, încă privindu-l atent. Sunt prietene ale mamei sale.

Harriet se întoarse spre Brooke, ridicând din sprânceană.

– E cam tânără ca să fie prietena Annei Wolfe, nu-i așa? Nu te deranjează?

Brooke abia o auzi. Dominic fu plesnit din nou! Își dădu ochii peste cap și se uită la mama ei, fără să ascundă zâmbetul care îi apăru pe față.

– Nu încă.

Harriet oftă.

– Robert ne-a mințit. Nu m-am gândit că o asemenea tragedie a fost cauza duelurilor. Nu m-am gândit că lordul Wolfe ar putea să te urască.

Ura era un cuvânt puternic. Fusese adevărat la un moment dat, dar Brooke nu știa dacă mai era.

– Mă tolerează sau cel puțin mă tolera până când a apărut Robert și a încercat să mă convingă să-l otrăvesc – apoi i-a spus și lui Dominic că voi face asta.

Harriet se albi la față.

– Nu ai face așa ceva.

– Dacă asta e o întrebare, atunci nu mă cunoști...

– Nu e.

– Dar așa e fiul tău, mamă. Violent, capabil de crimă, fără scrupule. Nimeni nu poate spune nimic bun despre el, în afară de faptul că e frumos. Păcat! Ar trebui să fie la fel de urât pe cât este pe dinăuntru. Și nu vreau să mai aud nici un cuvânt despre el.

– Atunci ar trebui să vorbim despre cât ești de geloasă?

– Pe Robert? pufni Brooke. Nu fi absurdă!

– Mă refeream la viitorul tău soț. Când Brooke își feri privirea, Harriet adăugă: Nu? Atunci am nevoie de o băutură. Și cred că și tu. Mergem?

De ce nu? Brooke o urmă pe Harriet înăuntru la una din mesele cu băuturi de pe margine și privi uimită cum mama ei goli un pahar de șampanie dintr-odată. Nu ezită să facă același lucru. Geloasă? De asta era atât de supărată?

Capitolul 49

– Cu ultima există o posibilitate.

Brooke se întoarse să vadă că Dominic își adusese în sfârșit aminte că logodnica lui era în aceeași cameră. Și cât de pragmatic vorbea! Luând în considerare ce văzuse, avu nevoie de toată voința ca să nu-l plesnească și ea.

– Dar te-a plesnit, șopti, pentru ca mama ei să nu o audă.

– Asta a fost... Începu să-i șoptească, dar apoi dădu din cap și o conduse înapoi pe ringul de dans. A făcut asta pentru ca soțul ei să nu bănuiască nimic.

Brooke făcu ochii mari.

– Atât de mult îți place să te duelezi? Să-ți fie rușine!

– Serios? N-a fost ideea ta? îi răspunse.

– Nu cu femei măritate.

– Nu mi-ai spus asta.

– Îți spun acum. Nici o aventură cu o femeie al cărei soț ar putea să te omoare.

– Atunci nu prea am de unde alege. Văd o singură văduvă și am avut deja de-a face cu ea.

Brooke văzu pe cine îi indica, Priscilla Highley, care arăta superb, într-o rochie verde smarald. Deci nu se culcase cu Priscilla în ziua aceea când fusese în vizită? Brooke își dorea să fi știut asta înainte să se piardă în mijlocul unei furtuni din cauza furiei. Dar dacă ar fi știut, nu ar fi găsit-o pe Storm...

– Mi-e dor de animalele noastre, spuse ea brusc.

– Serios?

– Și mă tem că Storm va crede că am abandonat-o și se va întoarce în sălbăticie.

– Atunci o vom găsi din nou.

Ce frumos din partea lui! Nu îi trecu supărarea, dar o făcu să se simtă mai bine.

– Vom rămâne la Londra după ce se însănătoșește mama ta?

– Nu.

Brooke decise să-i arate latura ei visătoare.

– Crezi că ne-am fi întâlnit aici în seara asta, dacă nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea și dacă aș fi venit să îmi petrec sezonul la Londra?

– Probabil că nu.

– Dar dacă am fi fost prezenți amândoi, m-ai fi curtat?

– O debutantă virgină? Nu mă cheamă Robert.

Brooke țâțâi.

– Imaginează-ți pentru o clipă și spune-mi că nu m-ai fi invitat măcar la un dans.

– Ar fi trebuit să aștept prea mult.

Brooke râse.

– Atunci presupun că nu e vorba de destin și, dacă e așa, ceva se va întâmpla și nu ne vom căsători duminică.

– Poate doar un dans.

Ochii ei străluciră. Era o concesie, recunoștea că era posibil ca destinul să-i fi adus împreună și că, într-un fel sau altul, erau meniți să fie împreună.

– Dar destinul nu e mereu bun, spuse el, stricând momentul. În cazul nostru, e posibil să fim predestinați să ne urâm până în ziua în care vom muri.

Brooke își dădu ochii peste cap.

– Ești atât de pesimist!

– Cum aș putea să nu fiu când condamni căsătoria noastră înainte să înceapă?

– Cum poți să spui asta, când am fost mereu înțelegătoare?

– Da, bineînțeles că ai fost, chiar mi-ai spus și în ce pat ar trebui să mă culc. Ar trebui să-mi invit amanta la ceremonie?

Asta o făcu să roșească și să se enerveze din nou.

– Dacă faci asta, o voi invita pe mama și ne putem uita cu toții urât unii la alții.

Dominic zâmbi.

– Atunci poate vrei să îndeplinești ambele roluri?

Aproape că întrebă la ce se referă. Dar știa.

– Soție și amantă? Cred că nu înțelegi ideea.

– Nu. Poate dacă te porți ca o amantă și nu ca o soție rece și dedicată, voi reuși să te suport.

– Deja mă suporți, spuse ea printre dinți.

– Da? Ce te face să crezi asta?

Brooke zâmbi forțat.

– Încă nu m-ai strâns de gât.

Dominic chicoti.

– Mai lasă-mă puțin. Brooke era pe punctul de a-i trage una, când Dominic continuă: Ai putea să încerci diseară, în drumul spre casă, să fii și soție, și amantă.

Brooke fu șocată de sugestia lui, dar ideea de a-l săruta din nou și de a face chiar mai mult în trăsură i se părea incitant. Roși doar gândindu-se la asta.

Un bărbat înalt îl bătu pe umăr pe Dominic.

– Văd că ești mai binedispus, deci e momentul perfect să insist să dansez cu frumoasa ta domnișoară. Dă-mi-o, bătrâne! Promit să n-o răpesc în seara asta.

– Pleacă, pacoste, răspunse Dominic.

– Nu și de data asta. Pacostea zâmbi. Sau vrei ca toți cupidonii din oraș să se bucure și să vorbească despre marea iubire a secolului etc. etc. etc. Dacă o monopolizezi toată noaptea, mâine va ieși un scandal. Și n-am de gând să plec, așa că ai putea să fii binevoitor și să eviți un scandal.

Dominic țâțâi și îi conduse pe Brooke și pe pacoste la marginea ringului.

– Archer e prietenul meu, îi spuse lui Brooke. Deși în seara asta încep să am îndoieli. Apoi îl întrebă pe Archer: De ce nu ești cu Benton în seara asta... altundeva?

– Pentru că e în vizită la fiica ducelui. Săracul de el e îndrăgostit nebunește.

– Ai noroc că dansul e pe terminate și să nu îndrăznești să n-o aduci la mine când se termină, îl avertiză Dominic.

Archer rânji.

– Bineînțeles!

O învârti pe Brooke înapoi pe ringul de dans.

– E adevărat ce ai spus, despre scandal? își întrebă noul partener.

– Normal că nu. Sunteți logodiți, deci nu trebuie să dansezi cu nimeni în afară de el. Dar dacă ar fi refuzat să te lase să dansezi cu mine când eu nu aș fi acceptat un refuz, l-aș fi făcut de râs. Apoi dădu din cap, simulând o plecăciune. Archer Hamilton, al treilea fiu, nu că ar conta din moment ce oricum am un titlu.

Râdea din nou. Ce personaj ciudat! Era mai înalt decât Dominic și aproape la fel de frumos. Avea părul blond, ochii de culoarea

smaraldului și, judecând după bronzul lui, îi plăcea să stea în aer liber. Dacă și-ar fi petrecut sezonul la Londra, ar fi avut de unde alege.

– Presupun că îl cunoști bine pe Dominic dacă ai făcut asta?

– Prea bine. Aș spune că sunt cel mai bun prieten al lui... cel puțin, el e cel mai bun prieten al meu. Sunt încântat să te cunosc, Lady Brooke. Cât despre celelalte informații pe care ți le pot oferi despre mine: foarte bogat, o familie minunată și o amantă încântătoare. Nu am nevoie decât de... tine.

– Poftim? Aș putea să jur că tocmai ai spus că ești prietenul lui.

– Dar prietenia nu poate sta în calea sorții. Fugi cu mine! Promit să te iubesc pentru totdeauna! Iar Prinny n-o să poată face nimic dacă altcineva fuge cu tine.

– Deci știi despre ultimatumul prințului?

– Bineînțeles. Până la urmă, Dom e prietenul meu cel mai bun.

Brooke râse batjocoritor.

– Sau ești cel mai mare dușman al lui dacă sugerezi așa ceva. Dar cred că prințul te iubește. E o strategie care îi va permite să fure de la ambele familii, nu doar de la una.

– Nu crezi că ar merge?

– Cred că prințul te-a pus să faci asta. Văzu prea târziu că râde și își dădu ochii peste cap. Glumeai, nu-i așa? Nu mi se pare amuzant.

Archer oftă.

– Am auzit asta cam des în ultima vreme. Bine atunci, cum te pot ajuta să capturezi bestia? Îndrăznesc să spun că are nevoie doar de un imbold.

– Ești de partea lui. Nu încerca să te prefaci.

– Exact! exclamă Archer. Crezi că nu vreau să fie fericit?

– Nu există așa ceva în casa lui.

– Dar tu o să schimbi asta, nu-i așa?

Fu un lucru bun că dansul se termină repede. Muzica se opri, iar ea se duse singură la Dominic. Nu avea un răspuns pentru prietenul lui, cum nu avea unul nici pentru mama ei.

Dominic nu se alăturase mamei ei și o aștepta pe margine.

– Archer s-a comportat decent? o întrebă când ajunse lângă el.

– Să spunem că a fost... un capricios insuportabil. Mereu e așa?

– Doar în anumite momente. Ai dansat destul pentru o noapte?

– Da.

– Atunci ia-ți la revedere de la mama ta și putem să plecăm.

– Ea nu ar face asta, deci nu e nevoie. Nici nu cred că m-ar fi băgat în seamă dacă tu nu m-ai fi dus la ea. Iar Lady Hewitt este lângă intrare. Trebuie să vorbim puțin cu ea, sau mama ta va auzi despre asta.

– Îți faci griji pentru ceva atât de neimportant?

– Eu nu, dar mamei tale s-ar putea să nu i se pară chiar așa de neimportant.

– Chiar îți faci griji pentru ea? întrebă în timp ce o conduse spre Lady Hewitt.

– Nu fi așa surprins. Orice fel de supărare ar putea să-i afecteze recuperarea.

– Nu ai ținut cont de asta când mă recuperam eu.

Brooke începu să râdă.

– Am avut de ales?

Conversația lor nu continuă după ce îi mulțumiră gazdei și se duseră spre trăsură. Brooke era deja mai veselă și știa că asta era pentru că el nu își găsise o amantă în seara aceea. Dar simțea și nerăbdare. Încercă să se calmeze gândindu-se că probabil glumise când îi spusese că o s-o sărute în drum spre casă. Să îndrăznească să inițieze un sărut? Nu, mai avea de așteptat câteva zile până să fie atât de îndrăzneață.

– Ți-a plăcut primul tău bal? o întrebă Dominic de îndată ce se așezară în trăsură.

– Da, oftă cu nostalgie. Doar că îmi imaginam că va fi mai romantic, cu niște săruturi pe ascuns.

Dominic ridică o sprânceană.

– Ne-am sărutat pe ringul de dans.

– Nu a fost un sărut pe furiș și, în plus, a fost doar ca toată lumea să creadă că suntem de acord cu sugestia căsătoriei.

– Ah, înțeleg. Te așteptai la ceva cam așa...?

Se aplecă spre ea până când buzele lor se întâlniră, moi, seducătoare. Brooke era încântată și ar fi vrut să spună da, dar Dominic se opri mult prea repede. Era pe punctul de a-l trage spre ea când el o puse la el în poală.

– Sau mai mult așa? întrebă răgușit.

Da! Acum o săruta profund, iar pasiunea creștea atât de repede, încât simțea cum își pierde controlul. Îi puse brațul în jurul gâtului lui și gemu ușor când partea de sus a rochiei coborî peste sfârcurile sensibile. Apoi gemu iar când mâna lui caldă îi mângâie sânul.

Voia să-i simtă pielea peste a ei, dar el nu se dezbrăcă. Pentru că era o călătorie scurtă? Asta îi provocă disperare. Nu voia ca momentul să se termine! Dar apoi Dominic îi băgă mâna sub rochie, îi mângâie piciorul și ajunse în locul sensibil...

– O să-ți cumpăr oricâți cai vrei. Nu trebuie să mă împingi să mă culc cu alte femei ca să-i obții.

Dură puțin să înțeleagă ce voia să-i spună, dar apoi zâmbi.

– Deci acum mă tolerezi?

– Vei fi soția mea.

Ce declarație minunată! Zâmbi și mai mult. Dar Dominic îi aranja hainele și își dădu seama că ajunseseră acasă. O ajută să coboare și o conduse la ușă, apoi se întoarse să plece.

– Unde te duci? întrebă încruntată.

Dominic se opri.

– Nu unde crezi tu. Vise frumoase, scumpo!

Visele ei aveau să fie mai mult decât frumoase. Probabil că aveau să fie continuarea a ceea ce se întâmplase în trăsură. Încă zâmbea când intră în casă. Încă două zile...

Capitolul 50

A doua zi, Brooke dormi până târziu. Nu fu surprinsă, după cât dansase și după șampania pe care o băuse cu mama ei. Dar se simțea minunat, ca și cum o greutate i se ridicase de pe umeri. Învoiala stupidă se terminase, Dominic nu se culcase cu altcineva și o asigurase că se vor căsători.

Alfreda o trezi când îi aduse tava cu mâncare.

– Deci te-ai distrat aseară, nu-i așa? o întrebă când văzu zâmbetul de pe chipul ei.

– A fost o noapte magică. Cel puțin, așa s-a terminat! Cred că eu și Dominic vom fi mai mult decât prieteni acum.

Alfreda chicoti.

– Vezi? Ți-ai făcut griji degeaba. Măcar acum nu mai trebuie să caut ierburile alea.

Brooke izbucni în râs la gluma ei.

– Nu, chiar nu vreau să fie... incapabil.

Alfreda se întoarse când se auzi o bătaie în ușă.

– Asta e apa ta pentru baie, așa că vino și mănâncă. Mi s-a spus să te îmbrac pentru nuntă și mai avem abia două ore la dispoziție.

Ochii lui Brooke se aprinseră.

– Ai fi putut să-mi spui asta mai devreme! Am dormit o zi întreagă?

– Nu. Și, nu, nu știu de ce vă căsătoriți mai devreme decât ai crezut. Va trebui să-ți întrebi lupul.

Brooke zâmbi în sinea ei când își aduse aminte ce se întâmplase noaptea trecută, pe drumul de la bal. Asta explica de ce se căsătoreau astăzi. Probabil că nici Dominic nu mai avea răbdare pentru noaptea nunții!

Următoarele două ore fură agitate, dar Brooke nu ar fi putut fi mai încântată. Avea chiar și o rochie de mireasă, una pe care mama ei insistase să o aibă în noua ei garderobă. O țesătură de muselină albă, croită în detaliu, cu o trenă scurtă și o cămășuță decorată cu perle. Pelerina era bordată de flori roz, în relief.

Harriet se aștepta ca Brooke să se mărite la scurt timp după sezonul de la Londra, sau cel puțin să se logodească, și de aceea îi comandase rochia de mireasă. Ce speranțe avusese mama ei! Probabil ar fi trebuit să o invite pe Harriet, în ciuda ostilității cu care ar fi fost tratată. La cât de fericită era Brooke acum, ar fi făcut-o, dacă nunta ar fi fost a doua zi. În fine. Chiar dacă familia Wolfe s-ar fi comportat amabil, Brooke nu ar fi făcut-o, așa că poate era mai bine că acum era prea târziu.

Dominic veni să o ia, arătând ca un adevărat lord, în ciuda privirii feroce din ochii lui. Era nerăbdător? Își imagina noaptea nunții... sau ziua? Privirea lui era atât de arzătoare, încât era posibil să o ducă în pat imediat după ceremonie. Dar era timpul să plece... sau așa crezu ea. În schimb, o conduse pe hol, spre camera mamei lui. Dar Brooke știa că Anna nu se simte suficient de bine încât să meargă la biserică.

Brooke încetini și îl făcu să se oprească.

– În sfârșit, ți s-a făcut frică? Trebuia să-mi fi spus asta înainte să chem preotul.

– Ai chemat unul? Nu ne căsătorim la biserică?

– Mama vrea să fie martoră. Am vrut să-i fac pe plac.

Să se căsătorească lângă un pat? După ce văzuse cât de mare era biserica St. George în timpul plimbării ei prin Londra, se simți puțin dezamăgită că nu se vor căsători acolo.

– Dacă știam că ne vom căsători în casă, aș fi purtat ceva mai puțin elegant, spuse relaxată, ascunzându-și dezamăgirea.

– Prostii! E nunta ta. Și arăți minunat.

Brooke zâmbi. Urma să se mărite cu bărbatul acesta. Chiar mai conta unde? Și poate că avea să-i spună cât de mult o dorește dacă îl întreba de ce atâta grabă.

– De ce ne căsătorim azi și nu duminică?

– Pentru că prințul a fost la bal seara trecută și a aflat că m-am vindecat. E posibil să vină în vizită astăzi sau să trimită pe cineva care să spună că nu am respectat decretul pentru că nu ne-am căsătorit imediat ce m-am vindecat. Dar indiferent dacă o face sau nu, nu mai am nici un motiv să mai aștept. Tu?

Nici ea nu avea, dar nu se așteptase la răspunsul lui. Dădu din cap, îi zâmbi din nou și intrară în camera Annei. Dar când Dominic deschise ușa și așteptă ca Brooke să intre înaintea lui, ea rămase nemișcată.

– Ea ce caută aici? șopti.

– I-am trimis un bilet de dimineață.

– Fără să mă întrebi?

– Am crezut că vei fi încântată.

– Am crezut că nu vrei să calce la tine în casă.

Stând lângă patul Annei și râzând la ceva ce aceasta îi spusese, era mama ei. Se pare că Dominic făcuse exact lucrul la care se gândise ea de dimineață. Iar Anna zâmbea. Deci Brooke se înșelase crezând că atmosfera va fi ostilă în prezența altor membri ai familiei Whitworth. Cei doi membri ai familiei Wolfe erau foarte amabili.

Dominic se apropie și îi șopti:

– Ultima șansă, scumpo.

Chiar avea de gând să-i spună așa? Și cu mama ei de față? Se uită la el și văzu cât era de amuzat. Tocmai o tachinase cu cel mai rău subiect posibil. Dacă făcea asta, însemna că nu mai era împotriva uniunii dintre ei. Dar apoi o îndoială încolți în mintea ei: ajunseseră în ultima clipă, așa că nu mai avea de ales.

Slavă Domnului că nu era și tatăl ei acolo. Pe Robert l-ar fi bătut înainte să intre. Păcat că nu încercase. I-ar fi plăcut să vadă asta. Un minunat cadou de nuntă... chiar și gândurile ei erau incoerente.

Harriet se apropie și o luă de mână.

– Nu o să-ți spun că ești frumoasă pentru că ar fi prea puțin, draga mea. Dar arăți extraordinar în rochia asta.

Harriet zâmbea larg. Ambele tabere o tachinau? Se simțea în minoritate.

– Tata n-a fost invitat? întrebă când Dominic se duse să o salute pe mama lui.

– Ba da, răspunse Harriet. Cred că a vrut să vină, cel puțin ca să-l cunoască pe mire. Dar călătoria la Londra l-a epuizat. Nu s-a dat jos din pat de când am ajuns aici. Apropo de asta, Anna mi-a spus că își revine foarte repede mulțumită ție.

Brooke ridică o sprânceană.

– O cunoșteai deja pe Lady Anna?

– Cum aș fi putut să nu o cunosc dacă socializăm în același oraș. Dar trebuie să recunosc că mă așteptam la ostilitatea de care vorbeai. Nu am mai văzut-o de la dueluri. Știe de ce fiul ei a vrut să-l omoare pe al meu?

– Da.

– Atunci e o ipocrită și se poartă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

– Nu cred. M-a însărcinat să-i fac fiul fericit. Cred că asta e mai important pentru ea decât orice ranchiună.

– O alegere înțeleaptă, să vadă partea bună. Dar tu asta vrei?

Ca el să fie fericit? Brooke văzuse asta ca un scop care urma să aducă pacea între ei. Dar acum își dădea seama că voia să fie fericit. Vai, Doamne, se îndrăgostise de el, nu-i așa? Căzuse în propria capcană!

Cât despre întrebarea mamei ei, îi răspunse:

– Da, ar fi frumos ca amândoi să fim fericiți.

– Nu asta am vrut să spun.

– Îmi cer scuze că am întârziat, spuse preotul în spatele lor și le împinse pe amândouă în cameră ca să poată începe ceremonia.

Capitolul 51

– Spuneți-mi că nu am întârziat!

Ușa care se deschise brusc făcu mult zgomot, dar expresia de pe chipul femeii care intră reuși să o uimească pe Brooke, să-l facă pe preot să tacă și să provoace niște icnete. La început, Brooke crezu că era una din vechile amante ale lui Dominic care venise să se împotrivească nunții. Dar apoi o recunoscu pe femeia extraordinar de frumoasă cu care se întâlnise în holul familiei Wolfe cu câteva zile înainte.

– Nu, răspunse Anna din pat. Ai venit la timp, Eleanor... asta dacă ai vești bune?

Eleanor râse ușurată.

– Foarte bune, draga mea.

– Ducesă, spuse Dominic făcând o plecăciune. Mă bucur să vă văd, dar mama nu mi-a spus că vreți să veniți la nunta mea.

– Pentru că nu vreau, dragule. Am venit să mă asigur că nu o să fie nici o nuntă. Poți să-mi mulțumești ca de obicei, cu o duzină de trandafiri, o bijuterie, ah, și îmi plac bomboanele.

Femeia păru încântată de ceea ce spusese, ori pentru că nu realiza ce șoc provocase sau tocmai din cauza asta. Juca teatru? Poate ducesa era actriță.

Dar Dominic se încruntă, deloc încântat de comentariile ei criptice.

– Vă rog să explicați la ce vă referiți.

– O să explic eu, spuse Anna. E posibil să te fi înșelat, Dom, să te fac să crezi că sunt de acord cu uniunea...

– E posibil? o întrerupse.

Anna tresări ușor.

– A fost drăguț din partea lui Lady Brooke să mă ajute cu recuperarea, dar, îmi pare rău, nu pot să accept gândul că nepoții mei vor avea sângele familiei Whitworth. Așa că mi-am rugat cea mai bună prietenă să intervină și să-i ofere prințului o alternativă.

Eleanor își dădu ochii peste cap și chicoti.

– George îmi datorează bani, așa că nu ar fi îndrăznit să nu mă primească astăzi sau să nu ia în considerare sugestia mea, îi spuse lui Dominic. Și e posibil să-i fi spus și că tu și fata Whitworth chiar sunteți îndrăgostiți și vă veți căsători oricum, deci nu va primi nimic, nici bani, nici proprietăți. Dar dacă renunță la decretul pe care l-a emis înainte ca nunta să aibă loc, atunci tu îi vei dona minele de cărbune și vei semna o hârtie prin care vei promite că nu îl vei mai provoca la duel pe Robert Whitworth. Bineînțeles, a fost de acord imediat, exact cum am crezut că se va întâmpla.

Brooke era prea șocată ca să vorbească. Prea șocată ca să gândească.

Dar Dominic nu era și se întoarse către mama lui.

– Credeam că ai înțeles că nu mai poți lua decizii pentru mine. De ce nu mi-ai spus dinainte despre planul tău?

– N-am vrut să-ți faci speranțe în cazul în care nu funcționa, dar a funcționat și nu poți să negi că ești ușurat că nu va mai trebui să ai de-a face cu familia asta îngrozitoare.

– Nu contează...

– Ajunge cu insultele, interveni Harriet cu duritate. Mulțumesc, Anna, pentru că îmi dai fiica înapoi. Merită mai mult de-atât.

Plină de mânie, Harriet o trase pe Brooke din cameră. Nimeni nu o opri, cu siguranță nu Dominic. Era liber. Poate că era enervat pe mama lui pentru că nu se sfătuise cu el, dar probabil era încântat. Altfel ar fi oprit-o, i-ar fi spus ducesei „nu, mulțumesc" și s-ar fi căsătorit cu Brooke, în ciuda intervenției mamei lui...

Brooke era în stare de șoc, altfel i-ar fi spus ceva... „felicitări", „la revedere", orice. Nu-l ura și se cunoșteau destul de bine după ce petrecuseră două săptămâni împreună. Dar lacrimile îi umplură ochii. Un singur cuvânt ar fi făcut-o să plângă de-a binelea și nu voia să plece așa din casa lor.

– O să trimit trăsura după lucrurile tale. Nu mai stăm aici nici măcar un moment, îi spuse Harriet coborând în grabă pe scări.

Gabriel era în holul de la parter și zâmbi spre Brooke.

– Ah, frumoasa mireasă. Dar Lady Wolfe, de ce plecați?

– Nu ne insulta spunându-i așa! Încă e o Whitworth, spuse furioasă mama ei, înainte ca Brooke să apuce să răspundă. Apoi Harriet se răsti la majordomul care le deschise ușa de la intrare. Spune-i

slujitoarei fiicei mele să împacheteze tot ce e al ei și să fie gata de plecare într-o oră. De fapt, un sfert de oră, așa că trimite niște servitori s-o ajute.

Brooke nu scoase un cuvânt. Ar fi trebuit să le spună despre calul pe care i-l cumpărase Dominic. Alfreda nu știa despre el, dar avea să le spună altă dată. Trebuia să plângă, să se descarce, dar nu în fața lui Harriet. Mama ei nu ar fi fost prea înțelegătoare și deja făcea tot felul de remarci tăioase despre Anna Wolfe și familia Wolfe. Părea furioasă.

Brooke fu dusă la o altă casă din oraș, nu foarte departe, iar Harriet trimise imediat trăsura înapoi acasă la familia Wolfe, înainte să o ducă pe Brooke înăuntru, într-o cameră de la etaj. Era probabil în casa părinților ei din Londra, dar nu-i păsa.

Dar când trecură pe lângă o ușă deschisă, auzi:

– Hei, ce faci aici, fetițo?

Brooke se opri și îl văzu pe tatăl ei care era întins în pat și se încruntă la ea, dar mama ei o trimise mai departe.

– A doua ușă pe stânga, acolo e camera ta. Vin imediat! Apoi spuse veselă, când intră în camera soțului ei: Fiica noastră își va petrece sezonul aici, până la urmă!

Brooke intră în camera pe care i-o arătase Harriet și închise ușa în urma ei. Începu să plângă imediat. Nu știu cât timp rămase acolo, nemișcată, dar oricât plângea, durerea nu dispărea.

Când simți că cineva o ia în brațe, se întoarse cu recunoștință.

– Freda, Dominic nu a vrut...

– Of, iubita mea! El trebuia să se îndrăgostească nebunește de tine, nu tu.

Brooke se îndepărtă brusc, șocată. Mama ei o consola? Își șterse lacrimile și se întoarse cu spatele.

– O să fiu bine. Doar că nu mă așteptam să nu mă căsătoresc astăzi... a fost o surpriză prea mare.

– Nu trebuie să-mi explici. Ai crezut că va fi soțul tău și te-ai îndrăgostit de el. Mi-am dat seama de asta după gelozia ta de seara trecută. Dar am crezut că veți trece peste asta și veți fi fericiți.

– Nu înțeleg. *Vrei* să fiu fericită?

– Bineînțeles că vreau, spuse Harriet încet.

Brooke nu o crezu și se enervă pentru că își dorea să o creadă.

– Nu pretinde că mă iubești acum, mamă. Să nu îndrăznești!

– Ți-am spus că se simte neglijată și că simte că nimeni nu o iubește, spuse Alfreda furioasă când intră în cameră.

Servitorii veniră în urma Alfredei cărând cuferele lui Brooke. Harriet deveni nerăbdătoare. Brooke se întoarse cu spatele, încercând să se gândească la orice altceva decât la ceea ce se întâmplase.

Dar Alfreda nu terminase.

– A trăit prea mulți ani fără să aibă parte de iubire, Harry. Momentele în care i-ai acordat atenție, când Thomas și Robert nu erau aici, au fost mult prea rare. Nu-și aduce aminte cât de mult o iubeai când era un bebeluș. Nu-și aduce aminte nimic!

Brooke se întoarse surprinsă când o auzi pe Alfreda spunându-i Harry mamei ei. Nu o auzise niciodată pe Alfreda vorbindu-i așa mamei ei, de parcă ar fi fost cele mai bune prietene de ani buni. Alfreda arăta la fel de furioasă pe cât era și tonul ei când împinse ultimul servitor afară din cameră și închise ușa în urma lui.

Dar Harriet era furioasă din cauza dezaprobării pe care o primea de la slujnică.

– Pleacă! spuse Harriet arătându-i ușa.

Alfreda își încrucișă brațele la piept și se așeză în dreptul ușii.

– Nu plec. Vreau să fiu sigură că află adevărul. Apoi spuse pe un ton mai blând: Dulceața noastră a crescut, Harry. Nu mai are nevoie să o protejăm. Și refuz să-mi mai țin promisiunea, așa că ori îi spui tu, ori îi spun eu.

– E cel mai prost moment, Freda, spuse Harriet exasperată. Are inima frântă.

– Are inima frântă de cincisprezece...

– Destul! strigă Brooke. E treaba voastră dacă vreți sau nu să-mi spuneți de ce vă certați, dar nu vă mai comportați de parcă n-aș fi aici.

Cele două femei se înfruntară din priviri înainte ca Harriet să o cuprindă pe Brooke pe după umeri și să o conducă spre o canapea lungă. Brooke nu observase nimic din cameră. Dar se așeză lângă mama ei și așteptă. Se chinuia să-și țină lacrimile în frâu, de data asta altele, unele mai familiare....

Harriet o luă de mână și se întoarse cu fața la ea.

– Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. Am crezut că știi asta, cel puțin, că ai simțit...

– Eu...

Harriet îi puse un deget peste buze.

– Te rog, să nu mai negi până nu mă asculți. Robert era gelos pe tine când te-ai născut, mult prea gelos. Nu știu de ce n-a trecut niciodată peste sentimentul ăsta. Îi dădeam aceeași atenție pe care ți-o dădeam și ție, dar el nu voia să primești deloc. Nu știam că noaptea se strecoară în camera ta. Când Alfreda a descoperit vânătăile, mi-a spus despre ele. Am încercat să-l trimit pe Robert de aici, dar Thomas n-a fost de acord, așa că a trebuit să mă distanțez de tine ca să te protejez. Robert pândea mereu pe la colțuri, urmărea, asculta, de parcă se aștepta să mă prindă cu minciuna. Uram situația. Nu ai idee cât de mult m-a durut să mă prefac că nu-mi pasă când te iubeam atât de mult.

– Ai fi putut să-mi explici asta.

– Când? Când erai copil? Erai prea impulsivă și prea exuberantă. Mi-era teamă că mă vei pupa sau îmbrățișa în preajma lui Robert, și că asta l-ar fi făcut să devină și mai agresiv și că va provoca un accident grav. Nu puteam să-mi asum riscul ăsta. Dar îmi petreceam timpul cu tine când nu erau aici. Sigur îți aduci aminte de asta?

– Era prea târziu. Tot ce-mi aduceam aminte erau respingerile.

– Și acum e prea târziu? întrebă Harriet cu lacrimi în ochi.

Lui Brooke nu-i venea să creadă că ea era cea care o consola pe mama ei în ziua aceea. Dar tot ce dorise era să audă acele două cuvinte. Era uimitor cât de ușor putea să-i amelioreze durerea.

Zâmbi și își îmbrățișă mama.

– Niciodată nu e prea târziu.

Vorbiră mai mult, dar nimic nu mai conta, acum că Brooke înțelesese comportamentul mamei ei. Faptul că nu lua masa alături de ei era modul lui Harriet de a o proteja de Thomas. Harriet se certa atât de tare cu Thomas, încât el o lovea ocazional, dar când îi trăsese o palmă lui Brooke, Harriet își dăduse seama că trebuia să-l convingă că era de partea lui și că trebuia să găsească modalități de a o ține pe Brooke departe de el. Alfreda îi povestea tot ce făcea Brooke. Deveniseră prietene.

– Abia așteptam sezonul ăsta ca să scapi de Thomas înainte să-și dea seama ce comoară ești și să plănuiască o căsătorie care să-ți placă și mai puțin. Când am primit decretul regentului,

am sperat că vei fi fericită alături de lordul Wolfe. Chiar am crezut că îi va mulțumi în genunchi prințului pentru că te-a trimis în brațele lui. Am râs imaginându-mi asta. Dar se pare că e un prost și că preferă răzbunarea în locul fericirii. Așa să fie. În curând îți vom găsi un soț minunat și nu va trebui să te mai gândești la el.

Ce bine ar fi fost să se întâmple asta! Poate într-o sută de ani. Dar Brooke putea încerca.

– Ah, deci acum a plecat, spuse Harriet când se ridică și văzu că Alfreda nu mai era în cameră. Haide, o să te ajut să despachetezi. Sper că îți place camera. Am redecorat-o ca să o folosești pe timpul sezonului.

Harriet începu să desfacă bagajele și să ducă teancurile de haine spre o comodă frumos sculptată. Brooke se întrebă dacă mama ei mai despachetase vreodată vreun cufăr. Dar se ridică să o ajute, deși mintea ei era în altă parte. Se întâmplaseră prea multe în ziua aceea, aflase adevărul despre mama ei, aflase cât de mult o ura Anna Wolfe, aflase cât de ușurat era Dominic pentru că nu mai trebuia să se însoare cu ea, chiar dacă trebuia să renunțe la minele de cărbune. Probabil că îi mulțumise Annei imediat ce Brooke ieșise din cameră. Oare de ce nu se gândise el la asta? Sau o făcuse?

– Ce faci cu vechitura asta? întrebă Harriet și deschise evantaiul, apoi zâmbi când o bucată de hârtie căzu. Ascunzi bilețele de dragoste?

Brooke fu surprinsă.

– Nu, nici măcar nu e al meu. E al lui Eloise Wolfe. Ar trebui să i-l dau înapoi lui Dominic.

– Săraca fată! Harriet ridică bucățica de hârtie, o puse înapoi în evantai și îl așeză pe măsuța de toaletă. Trebuie să-i spun lui Thomas ce mi-ai spus despre Robert noaptea trecută. Îl iubesc pentru că e fiul meu, dar nu-mi place ce fel de om a devenit și că plănuiește să-l omoare...

– Nu-i spune nimic despre asta. Am fost furioasă când am spus ce am spus și furioasă când Robert mi-a dat sticluța, recunoscu Brooke. Am presupus că e otravă, deși el a spus că nu era, iar eu nu am verificat, deci e posibil să nu fi fost. Îl urăsc. Dacă l-ar dezmoșteni nu m-aș întrista deloc. Dar nu poate fi acuzat de nimic mai rău decât ceea ce ți-am spus, seducția fetelor nevinovate. Aparent, a mai făcut-o de când Thomas l-a avertizat să nu o mai facă. În plus,

Dominic va semna o promisiune prin care îl va lăsa în pace. Asta ar trebui să rezolve totul.

– Totuși cred că o să pun pe cineva să-l urmărească, doar ca să fiu sigură. Nu ar fi prima dată.

Capitolul 52

Prânzul și apoi cina. Brooke începuse să creadă că Harriet nu va pleca de lângă ea în ziua aceea. Nu o deranja deloc. Era obișnuită să o audă vorbind încontinuu, dar acum nu mai părea agitată, așa cum și-o amintea din copilărie. Astăzi Harriet încerca să o facă să nu se mai gândească la *el*. Și aproape funcționa.

– Tatăl tău vrea să discute cu tine, un discurs oarecum formal, acum că vei avea parte de sezonul tău la Londra.

– Aș prefera să nu.

– Nu astăzi, bineînțeles. I-am explicat că ești supărată. Nu-i place să aibă de-a face cu „supărată". Poate peste câteva zile? Asta îl va împiedica să coboare ca să vadă pe cine primești în vizită.

– N-o să primesc pe nimeni.

– Ba da. O să accept fiecare invitație și vor veni și altele după ce vom anunța că acum ești debutantă.

– Nu exagera, o avertiză Alfreda. Are nevoie de timp să treacă peste faptul că lupul a lăsat-o să plece.

– Prostii! obiectă Harriet. Are nevoie să i se distragă atenția ca să nu se mai gândească la...

– Lasă-l o săptămână și va veni să-ți bată la ușă, îi spuse Alfreda lui Brooke, întrerupând-o pe mama ei.

Îi dădu două săptămâni, două săptămâni agitate, dar nu-l văzu la nici unul din evenimentele la care o dusese Harriet și, într-un final, află de ce de la prietenul lui, Arthur. Dominic se întorsese aproape imediat la Rothdale. Faptul că plecase din Londra și renunțase la ea o întristă și mai tare. Își dorea să fie și ea la Rothdale. Avea atâtea amintiri după timpul petrecut acolo, timpul petrecut în natură, peisajele din nord, cât se distrase ajungând să-l cunoască pe Dominic, să o călărească pe Rebela pe landă, să o găsească pe Storm. De câte ori se putea frânge inima cuiva?

Dar mama ei făcu tot posibilul să o distragă. La fiecare eveniment, peţitorii roiau în jurul ei şi mereu îi bătea cineva la uşă. Devenise aşa de populară cum prezisese Harriet.

Reuşise să-l evite pe tatăl ei timp de o săptămână, dar într-un final îl auzi strigând-o şi fu obligată să intre în camera lui. Încă nu-şi revenise după călătoria la Londra. Iar ea tot nu voia să-l ajute cu durerile, mai ales acum că ştia că nici mama ei nu-l plăcea.

– Nu vrei să coboare şi să sperie toţi peţitorii, îi spusese Harriet când îi sugerase că ar putea să-l ajute.

Dar poate că voia. Nici unul nu o interesa.

– Ai nişte nume pentru mine? o întrebă Thomas când ajunse lângă patul lui.

– Nume?

– Mama ta m-a asigurat că vei face o alegere mai bună decât noi. Deci spune-mi la cine te gândeşti. Şi vorbeşte tare, nu mai aud prea bine.

Nu-şi mai aducea aminte nici un nume, nu putea înceta să se gândească la Dominic şi tot ce voia să facă era să plângă. Îi spuse singurul nume care îi veni în minte, deşi îl mai văzuse o singură dată de la balul la care fusese cu Dominic.

– Archer Hamilton.

– Serios? Thomas păru surprins. Cunosc familia Hamilton, eu şi marchizul facem parte din acelaşi club. Sunt bogaţi, influenţi. Fiul lui ar fi o variantă bună, deşi nu e următorul la titlu. Cine altcineva?

Brooke inventă nişte nume pe care tatăl ei le refuză pentru că nu îi cunoştea.

– Rămâi la Hamilton.

Îl asigură ca aşa va face, deşi nu avea de gând, dar reuşi să plece de acolo. Avea alte lucruri în minte după ce citise biletul ascuns al Ellei. Încetă să mai plângă când primi cadoul de la Dominic, câteva zile mai târziu.

Pe bilet era scris simplu: „Pentru ziua ta". Nici un salut, nici o urare, nici o semnătură. Dar numai Dominic ar fi putut să pună poza în medalion şi sigur o făcuse înainte de anularea nunţii. Probabil se asigurase înainte să plece din oraş să-i fie livrat când era terminat. Înăuntrul medalionului era pictat capul unui câine

alb – sau lup. Storm. Se mira că i-l trimisese, în loc să-l arunce. Dar în acel moment decise să-l recâștige găsind dovada că Ella nu intenționase să moară, cel puțin nu înainte să nască. Ar fi putut face asta dacă mama ei nu ar mai fi acceptat invitații...

– Nu te distrezi, nu-i așa? o întrebă Harriet în seara celui de-al doilea bal.

Brooke oftă.

– Nu prea. Știu că asta trebuie să fac, să mă comport ca înainte, dar s-au întâmplat atât de multe lucruri...

– Dumnezeule, să nu plângi iar. Harriet o duse repede pe o terasă unde erau doar câteva persoane. Ceea ce simți acum va trece, îți promit. Speram că evenimentele astea te vor binedispune. Un alt bărbat te-ar putea face să uiți de el dacă i-ai permite.

– Și dacă nu vreau?

Harriet îi puse un braț pe după umăr și o strânse.

– Ar fi trebuit să știu că o inimă frântă nu se vindecă în câteva luni. Poți să plângi, scumpo. Putem spune că ți-a intrat ceva în ochi.

Brooke aproape pufni în râs.

– Nu aveam de gând să plâng, spuse. Dar am fost distrasă din cauza scrisorii pe care Eloise Wolfe a ascuns-o în evantai. Era de la o maică stareță care îi spunea Ellei că găsise o familie minunată, dintr-un orășel micuț în Sevenoaks în Kent, dispusă să adopte copilul. Maica stareță se aștepta ca Ella să ajungă în curând la mănăstirea lor unde putea naște copilul fără nici o grijă.

– Nimeni nu naște un copil fără nici o grijă, insistă Harriet. E imposibil.

– Sunt sigură că maica stareță se referea la un mediu liniștit, dar, în orice caz, nu pare că Ella voia să se sinucidă, deși Dominic e convins de asta și de aia e atât de furios. Acum nu mai sunt atât de sigură că asta era intenția ei.

– Crezi că a plecat ca să nască pruncul în secret?

Brooke clipi.

– Poate sau poate voia să moară, dar nu înainte să nască.

Harriet făcu ochii mari.

– Vrei să spui că există posibilitatea să am un nepot undeva în Anglia?

– Sst, mai încet, mamă. Nu cred asta. Cred că moartea ei a fost un accident. Corpul ei a fost găsit și a fost recunoscut. Și n-a avut suficient timp să nască. S-a îndrăgostit de Robert în primul ei sezon și a murit în toamna aceea, cu doi ani în urmă, înainte ca toată lumea să afle că rămăsese însărcinată.

Harriet oftă.

– Deja sunt doi nepoți pe care n-o să-i cunosc niciodată. Chiar vreau nepoți, să știi. Abia aștept.

O privi pe Brooke de parcă ar fi vrut să-i spună să se grăbească și să-i ofere unul.

– Dar dacă am dreptate și nu s-a sinucis în ziua aia, părerea lui Dominic s-ar putea schimba. Până la urmă, Ella a acceptat să fie sedusă, deci Robert e de vină doar pe jumătate, deși e adevărat că a mințit-o. Și dacă îi pot demonstra asta lui Dominic, e posibil să nu ne mai urască atât de tare.

– Of, draga mea, nu te baza pe asta. Bărbații văd lucrurile diferit. În ochii lui Dominic, Robert a fost deja condamnat din ziua în care a refuzat să se căsătorească cu sora lui.

– Tot aș vrea să-mi confirm suspiciunile. Poate maica stareță mai are vreo scrisoare de la Ella în care vorbește despre adopție. Poate plănuia să se întoarcă acasă după aceea, cu scuza că și-a pierdut memoria.

– Sau poate a spus că vrea să se sinucidă, caz în care nu ai vrea să-i arăți scrisoarea lupului.

– Nu i-ar fi spus asta unei călugărițe, insistă Brooke. Dar maica stareță ar putea ști.

– Bine, unde e mânăstirea asta? Putem merge mâine până acolo ca să fim sigure.

Brooke zâmbi recunoscătoare, deși știa că speră prea mult. Era posibil ca Ella să fi plecat pe mare cu intenția de a ajunge la mânăstire și era hotărâtă să pretindă că s-a pierdut ca să nu o caute nimeni, dar fusese surprinsă de furtună. Brooke nu ar fi îndrăznit să-i spună lui Dominic mai mult de-atât, mai ales când își amintea de ultimele cuvinte din jurnalul ei, pe care el i le spusese. Ella chiar voia să moară, simțise că nu mai are de ales, dar aparent nu voia să-și omoare și copilul. Voia să-l nască și să se asigure că ajunge la o familie bună înainte să-și curme viața. Dominic trebuia să știe măcar asta, dacă era adevărat că moartea

ei fusese un accident. Asta l-ar fi putut ajuta să se vindece după pierderea suferită.

Iar ea avea un motiv să-l revadă....

Capitolul 53

Maica stareță le minți. Când îi dădură scrisoarea negă că ar fi scris-o și negă că o cunoscuse vreodată pe Eloise Wolfe, deși recunoscu că Ella era una dintre cele mai importante binefăcătoare ale orfelinatului. Dar maica era severă, serioasă și era evident că nu le spunea adevărul, cel puțin nu despre scrisoare. Chiar o rupse și o aruncă! Acum Brooke nu mai avea ce să-i arate lui Dominic.

Era ultimul lucru la care se aștepta când ajunseseră aici. Nu voia decât să primească o confirmare sau o scrisoare scrisă de Ella, dar nu primi nimic și rămase și fără singura dovadă pe care o avea. Când văzu cât era de dezamăgită, Harriet se înfurie și o critică aspru pe femeie înainte să plece de acolo cu Brooke. Dar o măicuță tânără alergă după ele când se urcară în trăsură.

– O lady a venit aici cu slujnica ei în toamna aceea.

– Ai ascultat conversația pe care am avut-o cu maica stareță? întrebă Harriet.

– Eram în camera de lângă. Eu... eu...

– Nu te înroși, spuse Brooke zâmbind. Și mie îmi place să trag cu urechea.

– Ce ne poți spune despre fata aceea? întrebă Harriet. Știi dacă era Eloise Wolfe?

– N-am văzut-o niciodată. Nimeni în afară de maica stareță n-a văzut-o. A stat multe luni aici. Câteodată o auzeam plângând în camera ei, dar nici una dintre noi nu intra la ea, doar slujitoarea ei. Era complet izolată pentru a-i proteja identitatea. Cel puțin până a născut, când au chemat moașa. Au chemat cuplul care trebuia să adopte copilul, dar asta s-a întâmplat înainte să înceapă țipetele, căci altfel maica stareță ar fi așteptat.

– Ce țipete?

– Toate eram în capelă și ne rugam pentru fată și copilul ei, când moașa a început să țipe că au apărut complicații, a pierdut prea mult sânge. Îmi pare rău, dar mama rar supraviețuiește în asemenea cazuri.

– Nu ești sigură?

– Știu doar că a doua zi, în cimitir, era un mormânt proaspăt. Și nu unul mic. Ori ea, ori amândoi au murit.

– Maica stareță chiar nu v-a spus ce s-a întâmplat? întrebă Harriet. Copilul acela e nepotul meu.

– Nu înțelegeți. Numai domnișoarele nobile cer anonimat când vin aici, și asta include și moartea. De aceea mormântul nu are nici o informație și de aceea maica stareță nu vorbește despre ele. E obligată să păstreze tăcerea.

– Dar tu nu ești?

– Ba da, dar am prea multă compasiune, cel puțin așa mi se spune. E evident că o cunoșteați și că suferiți pentru cu nu știți ce s-a întâmplat cu ea. Îmi pare rău că nu vă pot spune ce vreți să știți. Femeile de rând care vin aici nu sunt izolate, iar noi putem să le vedem. Majoritatea mor la naștere. Deja am spus prea multe. O să am probleme dacă mă vede cineva vorbind cu dumneavoastră. Trebuie să plec.

Brooke dădu din cap și îi mulțumi călugăriței. Se așteptase să afle mai multe. Dar când urcă în trăsură, o auzi pe Harriet:

– Mergem la Sevenoaks. Poate că Ella a murit din cauza complicațiilor, dar e posibil ca pruncul să fi supraviețuit. Trebuie să știu.

Tânăra călugăriță nici măcar nu vorbise despre Ella. Ella murise cu doi ani în urmă. Dacă exista un copil orfan în Sevenoaks, aparținea unei alte domnișoare. Harriet spera ca Ella să-și fi simulat moartea, deși îi găsiseră trupul. Dar Brooke era prea tristă ca să-i spună asta mamei ei.

Dar Alfreda, care le așteptase în trăsură, vru să știe:

– Și cum vom găsi copilul ăsta?

– O să vorbesc cu primarul și cu toți preoții din Sevenoaks. Cineva trebuie să știe dacă un cuplu s-a întors acasă cu un copil anul trecut. Cam când s-ar fi întâmplat asta? Aprilie sau mai? Sau dacă s-au întors dezamăgiți. Dacă își doreau un copil, sigur au împărtășit veștile cu vecinii și cu prietenii. Acum lăsați-mă să ațipesc, sunt obosită. Noaptea trecută am fost atât de agitată, încât nu am putut să dorm.

Brooke era dezamăgită și se învinui pentru că ținuse morțiș să meargă la orfelinat. Ar fi trebuit să-i ducă scrisoarea direct lui Dominic în loc să i-o dea unei călugărițe care o distrusese. Nu era dovada unei morți accidentale, dar măcar era ceva. Și nu ar crede-o

niciodată dacă ar încerca să-i povestească despre ea. Nu era obosită, dar se sprijini pe Alfreda pentru confort.

– Chiar o să permiți să mergem degeaba la Sevenoaks? îi șopti Alfreda când Harriet începu să sforăie ușor.

– Ai fi putut să-i spui, îi răspunse Brooke, tot în șoaptă.

– Nu e treaba mea, dar dacă acel copil a supraviețuit, ar trebui să-i spui că nu are nici o legătură cu ea.

– Voi face asta dacă va veni momentul, dar probabil nu vom găsi nici un copil și își va da singură seama. Dar nu mă grăbesc să mă întorc la Londra. De fapt, aș prefera să mă întorc la Licestershire.

– Nu spune asta. Acolo nu-ți vei găsi un soț.

– Cine spune că mai vreau unul? Poate în sezonul de iarnă îmi voi schimba părerea, dar acum mi-e greu să mă prefac că mă bucur de toate evenimentele astea când nu fac altceva decât să mă gândesc la el. Am fost atât de dezamăgită azi, Freda. Era singura mea șansă să-l scap de furia care îl macină, să-l câștig înapoi.

– Înapoi?

– Speram că nunta va fi momentul în care se vor schimba lucrurile, dar n-am ajuns să aflu.

Alfreda probabil își dădu seama că era pe cale să izbucnească în plâns, așa că schimbă subiectul.

– Gabe părea supărat când m-a vizitat, înainte să plece din Londra. Era tare posomorât, dar n-a vrut să-mi spună de ce.

Brooke se uită în altă parte.

– Nu știam că a plecat sau că l-ai mai văzut de când am schimbat casa.

– Bineînțeles că l-am văzut.

– Ce face Dominic? Ți-a spus?

– Inabordabil. O prezență neplăcută.

– Dar Dominic a obținut ce și-a dorit. De ce nu e fericit?

– Gabe nu știe. Aparent, lupul nu vrea să spună nimănui de ce e atât de prost dispus. Probabil din cauza mamei lui și nu poate să o certe cât e încă bolnavă.

– Presupun că ar putea fi supărat pentru că trebuit să renunțe la minele de cărbune, spuse Brooke. Iar Gabe, dacă era supărat, e probabil din cauză că trebuia să plece cu Dominic și știa că nu o să te mai vadă.

– Nu, a spus că se vor întoarce, dar nu știa când. Dar și în timpul călătoriei la Londra părea supărat. Când nu a vrut să-mi spună de ce, l-am dat afară.

– A venit acasă?

– În camera mea.

– Ah, spuse Brooke, fără să roșească.

– Freda, te căsătorești, întrebă Harriet surprinsă.

Nu adormise.

Alfreda pufni.

– E prea tânăr pentru mine.

– Ba nu e, interveni Brooke.

– Eu sunt fericită să mă bucur de el când am chef.

Harriet își dădu ochii peste cap și încercă iar să doarmă. Brooke închise și ea ochii și se întrebă dacă Dominic nu încercase să o vadă înainte să plece din Londra pentru că era supărat din altă cauză, din cauza încăpățânării mamei lui. Poate voia să se calmeze înainte... Pe cine încerca să păcălească? Nu mai avea nici un motiv să o caute, iar ea tocmai îl pierduse pe al ei.

– Credeam că scopul călătoriei noastre e să dovedim că moartea lui Eloise a fost un accident, șopti Alfreda după ceva timp. Dacă pruncul a supraviețuit și se află în Sevenoaks, îți va fi imposibil să o împiedici pe mama ta să-l ceară. De ce a ajuns Harriet la concluziile greșite? I-ai spus că trupul lui Eloise a fost găsit în Scarborough, nu-i așa?

– Da, dar i-a intrat în cap ideea că Ella și-a simulat moartea ca să nu o caute nimeni.

Alfreda râse încet.

– Cu propriul corp.

– Cu o... Brooke se îndreptă și se uită cu ochii mari la Alfreda. Bijuterie. Corpul a fost recunoscut doar după o bijuterie, iar slujitoarea ei a furat bijuteriile în ziua aia. Poate că slujitoarea a murit în ziua aia pe plajă. Poate a fost omorâtă și jefuită, iar apoi corpul ei a fost aruncat în apă! E posibil ca Ella să fi ajuns la orfelinat în ziua aceea.

– Femeia care a ajuns acolo avea o slujitoare cu ea.

Brooke se rezemă înapoi. Uitase acest detaliu.

– Ar fi putut să se ducă acolo cu vreo servitoare mai veche, pe care o cunoștea de mult, și nu cu una tânără, în care nu avea încă încredere.

– Oricum ar fi, a murit.

– Da, dar dacă copilul ei e în Sevenoaks... doamne, Freda, dacă aș putea să-i duc copilul ei lui Dominic, lucrurile s-ar schimba complet!

– Iar familiile voastre ar avea un nou motiv de război.

Brooke o ignoră și spuse veselă:

– Spune-i birjarului să se grăbească!

Capitolul 54

– Nu te speria, îi spuse Dominic lui Willis, care se uita agitat la cele două animale pe care Dominic încerca să le aducă în casă. Sunt mari, dar sunt inofensivi.

Lesele pe care le improvizase erau inutile. Storm ieși din a ei și o luă la goană pe scări. Wolf o trase pe-a lui din mâna lui Gabe și fugi după ea, ca de obicei.

– Probabil Storm a simțit mirosul lui Lady Brooke, spuse Gabriel oftând, când intră pe ușă.

– După două săptămâni? E probabil din cauza casei, nu sunt obișnuiți. O să se liniștească după ce miros fiecare colțișor.

– Bine ați revenit, milord, spuse Willis după ce își drese glasul.

Apoi auziră un țipăt.

– Ce caută doi lupi în casa mea? strigă Anna.

– De fapt, mamă, suntem trei, țipă Dominic.

Anna apăru de după colțul scărilor, atât de fericită să-l vadă pe Dominic înapoi în Londra, încât alergă pe scări ca să-l îmbrățișeze. Își revenise complet, era îmbrăcată elegant, iar obrajii ei erau îmbujorați, dar nu din cauza febrei. Ar fi trebuit să fie încântat. Ar fi fost, dacă nu ar fi simțit atâta furie.

O îmbrățișă și el, dar destul de rigid.

– Animalele sunt doar niște câini mari din lande. Pe cel alb l-am adus pentru că este animalul de companie al lui Brooke și trebuie să i-l dau înapoi.

Anna făcu un pas înapoi și se uită la el plină de speranță.

– Dom, ai....

– Te rog să ne scuzi, eu și Gabriel avem nevoie de un whisky după călătoria de astăzi, o întrerupse el.

Îl conduse pe Gabriel în salon și îi închise mamei sale ușa în nas. Încă nu era pregătit să discute cu ea, dar chiar avea nevoie de o băutură. Turnă câte un pahar pentru fiecare și ținu un toast:

– Pentru ghinion: Sunt obligat de prințul regent să mă căsătoresc cu sora dușmanului meu. Și mai mult ghinion: M-am

îndrăgostit de ea. Și mai mult ghinion: Mama își bagă nasul, prințul anulează decretul, iar eu pierd femeia pe care o iubesc.

Gabriel nu vru să bea pentru asta.

– O s-o câștigi înapoi.

– Poate acum că o am pe Storm de partea mea. Dar chiar dacă reușesc, mai am ceva mai puțin de un an de trăit alături de ea.

– Doar nu crezi în blestemul ăla stupid, Dom?

– Nu credeam. Dar cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme, pe lângă moartea Ellei și a tatălui meu, încep să mă întreb...

– Nu te mai întreba. Nu există nici un blestem. Știu asta pentru că... eu ar trebui să te omor.

Dominic ridică o sprânceană.

– Să mă omori? Vrei să mă faci să râd? Cred că tocmai ai reușit să mă distragi, Gabriel. Mulțumesc.

– Oricât de mult mi-ar plăcea, nu. Ar fi bine să te așezi.

– Ar fi bine să-mi explici mai repede.

– E vorba de nenorocitul ăla de blestem, spuse Gabriel cu dezgust. Și nici măcar nu e al tău. Singurul blestem pe care îl ai e familia *mea* și a fost crezut încă de prin anii 1500, când strămoașa mea, Bathilda Biscane, l-a strigat. Ea era amanta primului viconte de Rothdale. Preotul satului la acea vreme, un alt strămoș de-al meu, deja credea că e vrăjitoare. Cum altfel ar fi putut ajunge în patul unui nobil dacă nu printr-o vrajă? Dar preotul nu putea ajunge la ea cât timp se afla sub protecția lordului, asta până în noaptea când s-a întors plângând în sat. A acuzat-o imediat și a condamnat-o să ardă pe rug, dar înainte să se întâmple asta, și-a blestemat propria familie, spunând că dacă primul născut al familiei Biscane nu omoară primul născut al familiei Wolfe până la sfârșitul celui de-al douăzeci și cincilea an de viață, atunci primul lor născut va muri în schimb. Și s-a sinucis în fața lor, folosind sângele ca să pecetluiască blestemul.

– Și tu crezi asta?

– Că așa s-a întâmplat, da. Dar unele dintre rudele mele chiar au crezut în blestem. La scurt timp după moartea Bathildei, mulți membri ai familiei Biscane s-au mutat, unii pentru că nu voiau să aibă legătură cu incantațiile demonice, alții pentru că știau că sunt superstiții. În următorul secol blestemul a devenit un secret care a fost transmis de primul născut al unei generații la primul născut al următoarei generații. Numai ei puteau face asta.

– Iar tu ești primul născut, spuse Dominic sec.

– Da. Arnold nu mi-a spus adevărul până în seara aceea când ai primit biletul cu vestea despre boala mamei tale, iar Arnold știa că voi veni după tine la Londra. Voia s-o fac înainte să te căsătorești cu Lady Brooke, ca să nu ai moștenitori și să nu se mai comită alte crime.

– Arnold ți-a spus toate astea? Grăjdarul-șef vrea să mă omoare?

Gabriel încuviință din cap.

– Este cel mai în vârstă membru al familiei Biscane din Rothdale, cel mai mare frate al mamei mele. Se teme că eu, Peter și Janie vom muri dacă tu nu mori până la sfârșitul anului. A sperat că nu vei trăi atât de mult și tocmai de aia a așteptat atât de mult ca să-mi spună că eu trebuie să te omor. Am încercat să-i bag mințile în cap, dar a devenit disperat când te-a văzut viu și nevătămat la Rothdale săptămâna trecută.

– Ești conștient că mi-e greu să cred ce-mi spui. Ești sigur că nu și-a bătut joc de tine?

– Chiar crezi că m-ar fi lăsat să plec din Rothdale cu o asemenea poveste dacă nu vorbea serios?

– Probabil că nu. Dominic se duse să-și umple paharul, dar se întoarse când ceva îi trecu prin cap. Tatăl meu?

– Nu! Arnold m-a asigurat că nici unul dintre membrii familiei Biscane care mai este în viață nu a omorât pe nimeni, nu că nu ar fi fost pregătiți. Dar majoritatea vicontilor, cu excepția tatălui tău, au avut ghinion, deoarece au pierdut copii la naștere sau când erau mici. Dar unii dintre strămoșii mei i-au omorât pe ai tăi. Mi-e atât de rușine de familia mea!

Anna țâțâi când deschise ușa și intră.

– Așa și trebuie, Gabriel Biscane.

– Tragi cu urechea, mamă? spuse Dominic sec.

– Nu, eu... bine, poate puțin, dar trebuie să vorbim.

Gabriel încercă să treacă pe lângă ea.

– Eu o să plec.

Anna se puse în fața lui.

– Ba nu. Cineva din familia ta a murit de când Dominic a împlinit 25 de ani?

Lui Dominic nu-i veni să creadă. Puse jos sticla de whisky și încercă să vorbească pe un ton calm, dar nu reuși:

– Ai de gând să intervii *iar*? O să mă ocup eu de asta, nu e problema ta.

– De fapt, este, și am vrut să-ți spun asta de ziua ta, dar ai sărbătorit-o acasă la Archer tratându-ți rana, rană despre care nici măcar nu mi-ai spus, apoi ai plecat la Rothdale pentru recuperare ca să nu aflu. Răspunde-mi la întrebare, Gabriel!

– Nu, doamnă, nimeni n-a murit. Dar dacă Dom împlinește 26 de ani, unchiul meu crede că toți primii născuți, eu, Peter și Janie, vom muri.

– Atunci mă bucur să fiu eu cea care distruge blestemul o dată pentru totdeauna. Anna îi zâmbi fiului ei. Ai deja 26 de ani, dragul meu. Blestemul nu e real, iar eu și tatăl tău am dovedit asta mințind în legătură cu vârsta ta.

Dominic luă iar sticla de whisky, deși se gândi că ar fi fost o idee mai bună să se ciupească. Asemenea ciudățenii se întâmplau numai în vise. Dar de două ori într-un singur vis?

Luă o gură zdravănă din sticlă.

– Cum e posibil așa ceva? Servitorii sigur știau când m-am născut.

– A fost ideea tatălui tău să arătăm că blestemul nu există și acum am reușit, deși el nu mai e aici să vadă. Eram amândoi tineri când ne-am îndrăgostit, în timpul primului meu sezon la Londra. Eram deja însărcinată când ne-am căsătorit și am plecat în călătoria de nuntă.

Dominic ridică o sprânceană. Anna roși. Gabriel încercă să plece iar, dar Anna puse mâna pe tocul ușii.

– Am fost plecați patru ani. Când ne-am întors în Anglia, am pretins că erai mai mic cu un an decât erai de fapt. Da, oamenii se mirau de cât erai de mare pentru vârsta ta, dar nimeni nu a bănuit. Iar acum știu că probabil ți-am salvat viața cu trucul nostru.

Se uită urât la Gabriel, dar el era prea ușurat ca să-i pese.

– O să-i trimit o scrisoare unchiului meu și o să-i învinețesc un ochi data viitoare când îl văd. Vă mulțumesc, milady. Mă simt atât de bine încât aș putea să zbor.

De data asta îl lăsă să plece.

– M-ai iertat? îl întrebă pe Dominic.

Dominic mai luă o gură de whisky.

– Una nu are de-a face cu cealaltă. Nu m-ai scăpat de o viață îngrozitoare, mamă. M-ai condamnat să trăiesc una.

Capitolul 55

– Poate nu e nimeni acasă? spuse Alfreda când bătu pentru a doua oară.

– Aud copii plângând, insistă Harriet. Nu i-ar lăsa singuri.

Cuplul pe care îl căutau veniseră cu un copil anul trecut, iar la scurt timp, cu un altul. Sperau să mai adopte unul, pentru că își doreau o familie mare. Alfreda își dădu ochii peste cap și refuză să mai repete ceea ce deja prevăzuse. Aveau să fie dezamăgite pentru că, chiar dacă unul dintre copiii adoptați de familia Turril era al Ellei, ele nu o puteau dovedi, maica stareță nu avea să confirme, iar cuplul urma să nege, pentru că n-ar vrea să renunțe la copilul pe care ajunseseră să-l iubească.

Ajunseseră în Sevenoaks noaptea trecută și fuseseră dezamăgite să vadă că orașul era mai mare decât se așteptaseră, căci se dezvoltase din momentul în care fusese înființat, în 1605. Luaseră camere la un mic han, iar Harriet plecase să caute câteva biserici și hotărî că o vizită la primar putea aștepta până dimineață. Nu avusese noroc la bisericile din centrul orașului și i se spusese să încerce mai departe, lucru pe care îl făcuseră dimineață.

Pastorul de la prima biserică le trimisese la casa familiei Turril de la periferie. Domnul Turril era un ceasornicar priceput, după cum li se spusese. El și soția lui încercaseră timp de cincisprezece ani să aibă copii, iar apoi deciseseră să adopte.

Brooke și Harriet așteptau nerăbdătoare pe scările din față, iar când Alfreda bătu din nou, ușa se deschise. Femeia din fața lor era mult prea tânără ca să fie doamna Turril. Avea părul roșcat, o privire ageră și purta un șorț lung, alb. Arăta ca o servitoare, era probabil bona, deoarece ținea în brațe un copilaș de la care nici Brooke, nici Harriet nu-și puteau lua ochii.

– Pot să vă ajut, doamnelor?

Dinăuntru se auzi o voce feminină.

– E pachetul meu, Bertha?

Servitoarea se întoarse să răspundă, iar Brooke avu suficient loc să se strecoare pe lângă ea și să o găsească pe femeia care vorbise. În fața ei era o femeie cu părul negru, prins într-o coadă, cu ochi de chihlimbar ca ai lui Dominic, îmbrăcată elegant. Brooke nu sperase niciodată asta, nu când existau două morminte pentru Eloise Wolfe.

– Știu cine ești, spuse Brooke aproape plângând și se apropie de sora lui Dominic. Am plâns cu tine când ți-a murit câinele. Am râs cu tine când l-ai nimerit pe fratele tău cu un bulgăre de zăpadă pe când aveai 12 ani. Am zâmbit când am stat pe banca pe care ai scris „am câștigat", din mijlocul labirintului din Rothdale. Doamne, nu știi cât mă bucur că trăiești, Ella!

Cu fiecare cuvânt al lui Brooke, ochii de chihlimbar ai femeii se făcură mai mari. Apoi femeia se încruntă.

– Vă înșelați. Numele meu este Jane Croft, nu știu despre cine vorbiți, spuse aspru.

– Dacă ți-ai schimbat numele, nu înseamnă că ai schimbat cine ești. Brooke zâmbi larg. Să nu negi. Ochii te dau de gol, sunt la fel ca ai lui.

– Evident aveți adresa greșită, spuse și mai aspru. Pe oricine ați căuta, nu locuiește aici. Acum vă rog să plecați.

Brooke nu fu intimidată, dar înainte să apuce să răspundă, Harriet intră în casă.

– Unde e nepotul meu? întrebă.

– Poftim? spuse femeia tăios. Cine naiba sunteți?

– Mamă, stai, o avertiză Brooke. Ea este Ella Wolfe, mama copilului.

Ochii de chihlimbar erau plini de furie.

– Nu e adevărat! Vă rog, plecați!

– Eu sunt... am fost logodnica lui Dominic, dar sper că voi fi din nou. Îl iubesc pe fratele tău. Încă te iubește foarte mult și suferă că te-a pierdut. Mama ta încă plânge după tine și îi este foarte dor de tine. Felul în care ai murit ne desparte pe mine și pe fratele tău. Dar după ce o să afle că trăiești...

– Nu-i poți spune!

Ella păru îngrozită, dar apoi începu să plângă.

Harriet era dezamăgită că nu avea să plece cu un nepot, așa cum sperase.

– Știi că ai *două* morminte? o întrebă curioasă, fără să o acuze de nimic.

Ella își șterse lacrimile.

– Sper, așa am aranjat.

– Putem să vedem copilul? întrebă Harriet cu speranță.

– Nu, spuse Ella. Nu știu cine sunteți și cum m-ați găsit când m-am chinuit atât de mult să mă asigur că nimeni nu mă va găsi niciodată.

– Nu am știut că te vom găsi aici, mai ales după ce ai scris în jurnal că din cauza copilului nu ai de ales și trebuie să te sinucizi, îi explică Brooke.

– Nu am făcut-o. Nu am avut de ales și a trebuit să fug ca să nasc. Nu am vrut niciodată să mă sinucid sau să-mi omor copilul.

– Dar Dominic mi-a spus că ai scris că vrei să găsești „liniște și pace pe mare".

– Că asta aș fi vrut, nu că asta o să fac, dar eram extrem de supărată, a fost un gând trecător. Dar a trebuit să păstrez secretul pentru ca Dominic să nu comită o crimă și să nu fie întemnițat pentru tot restul vieții. Și singura modalitate prin care puteam face asta era să dispar. Nu m-am gândit să-mi înscenez moartea până nu am trecut pe lângă corpul femeii de pe plajă. Slujitoarea mea, Bertha, a fost cea care mi l-a arătat. Ne-am oprit să investigăm și atunci m-am gândit să-mi înscenez moartea. Am rugat-o pe Bertha să-i pună medalionul meu la gât. Ar fi trebuit s-o auziți cât s-a plâns. Cred că s-a auzit până în Scarborough. Așa că am făcut-o, oricât de îngrozitor ar părea, iar apoi am trimis-o pe Bertha să ia bijuteriile ca să avem bani să ne întreținem din moment ce nu puteam retrage bani de la bancă dacă eram „moartă". Am vrut să las copilul la orfelinat, dar după ce-am născut a fost dragoste la prima vedere. Familia Turril a fost dezamăgită că m-am răzgândit, dar mi-au oferit o alternativă, să vin să locuiesc cu ei și să-mi cresc copilul aici. A fost o variantă bună pentru mine, deoarece nu mă gândisem unde voi merge după naștere. Și au fost minunați. Dar trebuie să-mi spuneți cum m-ați găsit. Maica stareță a jurat....

– Nu am aflat de la ea. Chiar a negat că a scris scrisoarea pe care am găsit-o în evantaiul tău. Dar una dintre călugărițe ne-a spus că o domnișoară a venit în timpul toamnei din acel an. Am sperat să fie vorba de tine, dar călugărița era sigură că nu ai supraviețuit.

– Aproape că nu am făcut-o. A fost îngrozitor.

Ella se cutremură.

– Călugărița ne-a spus că e posibil ca tu și copilul să fi murit în noaptea aceea, dar nu era sigură, așa că mama s-a hotărât să caute peste tot și am ajuns aici sperând să găsim măcar copilul, dacă a supraviețuit, ca să-l luăm cu noi acasă, unde îi este locul.

– Locul lui e cu mine.

– Da, bineînțeles. Nu există nici o îndoială. Nu-ți vrem răul, jur!

Ella se relaxă suficient cât să recunoască:

– Știam că vor exista consecințe pentru ce am făcut, dar eram îndrăgostită. Știam ce defecte are, dar eram convinsă că îl pot ajuta. Ne-am întâlnit de atâtea ori în secret, încât eram sigură că o să rămân gravidă și nu am fost surprinsă când s-a întâmplat. Eram încântată. Credeam că așa vom ajunge mai repede în fața altarului. Am fost o proastă. Dar chiar și așa, nu suportam ideea că fratele meu o să-l omoare și că Dominic ar putea avea de suferit din cauza asta. Îmi pare rău că i-am provocat atâta durere fratelui meu, dar alternativa ar fi fost mult mai rea.

– Dar lucrul care îți era teamă că o să se întâmple s-a întâmplat. Au avut loc trei dueluri pentru moartea ta, dar nici unul dintre ei nu a murit. Prințul regent a intervenit, iar fratele tău a trebuit să semneze o promisiune prin care să renunțe pentru totdeauna la răzbunarea lui. Îmi pare rău că fratele meu a refuzat să se căsătorească cu tine. E un ticălos. Dar sincer, nu mai ai nici un motiv să rămâi aici. Hai înapoi la familia ta, Ella! Ar fi un vis devenit realitate pentru ei.

Dar Ella se încruntă.

– Nu am știut că Benton are o soră, de fapt, sunt sigură că nu are. Cine ești?

Capitolul 56

Brooke era mai agitată ca niciodată în timp ce aștepta în salon să vadă dacă Dominic era dispus să o primească. Dar știa că se întorsese la Londra. Pe Alfreda o aștepta un bilet de la Gabriel când ajunseseră acasă, noaptea trecută, în care îi spunea că el și Dominic se întorseseră din Yorkshire în aceeași zi.

Atât de multe lucruri depindeau de întâlnirea asta, viitorul ei, viitorul Ellei și fericirea lui Dominic. Și dacă nu reușea să facă asta, dacă nu reușea să i-o aducă înapoi pe sora lui, atunci avea să o urască și mai mult.

De ce lucrurile nu putea fi simple? De ce Ella se încăpățâna să protejeze un bărbat care nu trădase numai încrederea ei, ci și pe a lui Dominic, propriul lui prieten? Dar lupul care apăru în salon nu era cel pe care se aștepta să-l vadă.

– Storm! strigă încântată și o cuprinse în brațe, cufundându-și fața în blana ei moale.

– Săruți lupul greșit, spuse Dominic venind spre ea.

Nu părea furios; de fapt, zâmbea. Oare Ella se răzgândise și venise acasă?

Dar brusc Dominic o sărută, iar ea nu se mai putu gândi la nimic. Îl cuprinse în brațe. Nu uitase cât era de puternic, cât de frumos mirosea și nici gustul lui ispititor. Dar senzația era nouă; simți atâta ușurare că abia reușea să se abțină. O dorea!

Dominic o ridică în brațe, o duse pe canapea, unde se așeză, cu ea în poală, dar nu înainte să o sărute iar și iar și iar. Boneta îi căzu pe spate, iar părul ei se desfăcu și se revărsă pe brațele lui. Cineva le închise ușa. Nu era încuiată, dar era prea fericită ca să-i pese.

– Căsătorește-te cu mine, scumpo!

Brooke fu șocată.

Asta îi făcu să se oprească. Era atât de uimită, încât Dominic zâmbi cu gura până la urechi.

– Și eu care credeam că dacă o am pe Storm lângă mine șansele de a te convinge vor crește. Nu a funcționat?

Încă era șocată, dar se uită cu atenție în ochii lui de chihlimbar.

– Chiar vrei să te căsătorești cu mine acum?

Dominic o mai sărută ușor.

– Am vrut să mă căsătoresc cu tine din noaptea în care am făcut dragoste, îi spuse. M-ai impresionat în atât de multe feluri, cu grija ta pentru mine, prin curajul tău, prin hotărârea ta. Ai reușit atât de repede să dărâmi zidurile pe care le construisem, în ciuda persoanei cu care ești înrudită. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva ca tine, Brooke Whitworth, și vreau să-mi petrec restul vieții alături de tine.

Brooke îi zâmbi printre lacrimi. Dominic își dădu ochii peste cap și îi șterse obrajii.

– Niciodată n-o să înțeleg de ce plâng femeile atunci când nu trebuie.

Brooke râse și îl ajută să-i șteargă lacrimile.

– Nici eu nu știu. Apoi spuse surprinsă: Dar m-ai lăsat să plec din casa ta. De ce ai făcut asta dacă știai deja?

– Pentru că m-am gândit că, dacă decretul prințului nu mai există, o să pot să te cer în căsătorie și o să știi că asta îmi doresc și că nu o fac din obligație. Și urma să știu dacă asta vrei, dacă accepți. N-am vrut să ne căsătorim forțați de situație. Și deși sunt supărat pe mama pentru ce a făcut, dacă îmi spui da acum, o să-i mulțumesc din suflet.

Zâmbetul ei deveni și mai larg.

– Bineînțeles că vreau! Am vrut din clipa în care ai încetat să mai mârâi la mine. Dar în ziua în care am plecat eram foarte îndrăgostită de tine. De ce nu ai venit să mă ceri mai devreme?

– Pentru că eu nu am fost o alegere pentru tine. Voiam să poți să alegi și să ai opțiuni. Voiam să mă alegi pe mine, ca să fiu sigur de sentimentele tale înainte să te cer în căsătorie. M-ai făcut să te iubesc. Nu știam dacă simți același lucru. Și meritai să ai sezonul pe care ți l-ai dorit atât de mult.

– Sezonul de care nu m-am bucurat deloc pentru că tu nu ai fost lângă mine? Acel sezon?

Dominic păru rușinat.

– Și eu am fost trist fără tine și mi-am vărsat nervii pe toată lumea. Dar te iubeam suficient de mult încât să te las să te bucuri pentru puțin timp. Adică eu așa am crezut. Am auzit că ai avut

mulți pretendenți. Poate ar fi trebuit să rămân aici și să mărâi la unii dintre ei.

Brooke rânji.

– Te pricepi să mă tachinezi. Mereu ai fost așa?

– Doar cu sora mea. Era ușor să o tachinez.

Ella! Aproape uitase și îi veni să geamă de frustrare. Reacția lui putea fi și bună, și rea. Era posibil să nu fie dispus să promită că nu-l omoară pe Benton. Putea să fie furios pe sora lui pentru iadul prin care trecuse din cauza ei. Se întrebă dacă se puteau căsători înainte să-i spună...

– Ce e? întrebă când văzu îngrijorarea de pe chipul ei. Te gândești la târgul tău prostesc, nu-i așa? presupuse el. Nu că ai fi avut de ce să negociezi.

Brooke se înroși.

– Nu, mi-ai spus asta după ce am plecat de la bal. Dar cum de nu m-ai întrebat de ce am venit astăzi aici?

Dominic o strânse mai tare în brațe.

– E vorba de altceva decât sentimentele tale pentru mine?

– Da, deși aveam speranțe că vom ajunge aici. Am vrut să te ajut să treci peste durerea pe care o simți, iar acum pot face asta. Sora ta nu e moartă. Trăiește.

Dominic sări de pe canapea și o lăsă acolo. Pentru o clipă crezu că o va acuza că minte, dar expresia lui era atât de chinuită.

– Cum e posibil așa ceva? I-au găsit trupul.

– Nu era ea. Și va veni acasă dacă juri că nu-l vei omorî pe tatăl copilului, îi spuse repede.

– Deja am jurat asta.

– Nu el e tatăl și înainte să-ți pot spune cine este, trebuie să te aud că juri să nu-l omori. De frica acestui lucru și-a înscenat Ella moartea, Dominic. Nu vrea ca el să moară și nu vrea ca tu să fii întemnițat din cauza asta. Așa că jură. E condiția ei, nu a mea.

– Chiar trăiește? întrebă uimit.

Brooke încuviință din cap.

– Și ea, și nepoata ta sunt bine.

– Doamne, cum e posibil?

Îi povesti ce știa fără să spună nume și locații, iar apoi îi spuse cum o găsise pe Ella.

– La început am sperat să găsesc dovezi că moartea ei a fost un accident și nu o sinucidere. Apoi a apărut posibilitatea ca pruncul

să fie în viață. Speram ca măcar copilul să te ajute să treci peste suferință. Nu ne-am așteptat să le găsim împreună.

– Unde e?

– Nu-ți pot spune.

– La naiba...

– Nu pot! M-a pus să-i promit că vei jura întâi.

În ochii lui apăru iar privirea feroce, dar Brooke știa că nu e pentru ea. Apoi continuă să se plimbe de colo-colo. Brooke aștepta răbdătoare. Într-un final, se opri și se uită la ea.

– Jur că nu o să-l omor! Gata, am spus-o foarte clar. Acum spune-mi numele celui pe care o să-l snopesc în bătaie.

– Benton Seamons.

Mârâi și lovi cu pumnul în cel mai apropiat perete. Brooke se duse repede la el să vadă cât de tare se rănise.

– Ține minte, Ella nu vrea ca Benton să moară pentru ce a făcut, deși nu cred că ar deranja-o să știe că a luat bătaie. Dar tu și sora ta puteți vorbi despre asta mai târziu.

– De ce a dat vina pe fratele tău? Sau a fost un truc ca să nu-mi dau seama?

– Nu, nu știa că îi vei citi jurnalul. Și a fost vina lui Robert într-un mod indirect, deși el crezuse că îi ajută. S-a împrietenit cu el în vara aceea și a aflat că are atât de multe datorii, încât tatăl său voia să-l dezmoștenească. L-a convins pe Benton să o curteze fiica ducelui care avea să împlinească vârsta măritișului în câțiva ani, ca să fie sigur că va obține ce vrea, o fată care îi putea rezolva problema cu ușurință și să acopere orice datorii exorbitante avea. Benton era beat când a râs la vestea Ellei că e însărcinată, dar știa că nu se poate căsători cu ea, chiar dacă o iubea. S-a despărțit de ea atât de urât pentru că știa că va fi dezmoștenit dacă nu o face.

– De ce nu mi-a spus fratele tău toate astea?

– Păi, ți-a spus că nu a fost el, dar nu l-ai crezut. Iar Ella a dat vina pe el că i-a distrus viața pentru că el l-a încurajat pe Benton să-și găsească pe altcineva mai bun. A aflat asta de la Robert înainte să plece din Londra și cât de mari erau datoriile lui Benton.

– Dar trei dueluri... de ce naiba nu mi-a spus numele lui Benton?

– Pentru că îi promisese lui Benton că nu va spune nimic despre ce se întâmplase în vara aceea. Cine s-ar fi gândit că fratele meu are o urmă de onoare? Dar asta am aflat-o de la Robert aseară când m-am întors. Și că s-a simțit vinovat că i-a dat lui Benton sfatul cu

fata ducelui, mai ales pentru că ai dat vina pe el pentru moartea Ellei. A recunoscut că merita un glonț pentru rolul pe care l-a jucat... dar nu trei dueluri. Brooke zâmbi când își aduse aminte de frustrarea fratelui ei. A fost destul de supărat când l-ai provocat la al treilea duel. Era pregătit să-l găsească pe Benton și să-l bată până recunoștea ce a făcut, dar l-ai încolțit pentru duelul acela. Și când am fost implicată în toată povestea asta, a încercat să mă salveze provocându-te ca să mă trimiți acasă. Mă bucur că ți-ai dat seama de asta înaintea mea.

– Și poțiunea pe care ți-a dat-o?

Brooke își dădu ochii peste cap.

– Era menită să te facă să vezi lucruri înspăimântătoare în toți oamenii din jurul tău și să-i alungi pe toți, inclusiv pe mine. Acum vrei s-o vezi pe Ella astăzi?

– E așa aproape?

Brooke zâmbi.

– Da... și poate ar trebui să-i spui și mamei tale. Să o vadă pe Ella fără nici un avertisment...

Dominic chicoti.

– Într-adevăr, fantomele provoacă haos și leșinuri.

Brooke începu să râdă.

– De unde știi?

– Am ghicit. O strânse în brațe. Nu ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine, scumpo.

Ba da, avea.

Capitolul 57

Brooke aşteptă până auzi strigătul de bucurie al Annei, de la etaj, înainte să se ducă la fereastră şi să facă semn trăsurii, dându-i Ellei semnalul pe care îl stabiliseră ca să-i spună că putea să intre în casă. Câteva minute mai târziu, se auzi o bătaie în uşa de la intrare. Brooke ieşi pe hol, cu Storm pe urmele ei. Câinele nu se mai dezlipea de ea de când o regăsise. Brooke ajunse la timp ca să vadă expresia şocată a lui Willis când deschise uşa. Poate că ar fi trebuit să-l avertizeze şi pe el. Dar în curând Ella era deja în braţele lui; era puţin ciudat cu Annabelle proptită pe şoldul ei.

Ella încă râdea când Willis fugi pe scări ca să le spună lui Dominic şi Annei, dar făcu ochii mari când o văzu pe Brooke şi văzu cine era lângă ea. Annabelle se zbătea încercând să atingă „căţeluşul", dar Ella fu precaută şi se apropie cu grijă.

– Ăsta e lupul alb care ne-a salvat pe mine şi pe Dominic când eram mici.

– M-a salvat şi pe mine, dar e un câine, nu un lup.

– E un lup, insistă Ella. În Londra? Cum e posibil?

Brooke zâmbi.

– E animalul meu de companie. Serios!

Ella se uită la Brooke şi dădu din cap.

– Eşti cumva magiciană? Ai reuşit să mă găseşti, deşi nu trebuia să fiu găsită şi ai îmblânzit un lup. Ce alte trucuri mai ai în mânecă?

Brooke îşi dădu ochii peste cap şi râse.

– Recunosc că am îmblânzit cel puţin un lup.

Lupul de care vorbea tocmai cobora scările, cu mama lui pe urmele sale, iar Ella şi fetiţa ei fură copleşite de îmbrăţişări. Ella şi mama ei plângeau, deloc surprinzător. Brooke încercă să vadă dacă şi Dominic plângea, dar avea capul plecat peste ale lor, asta până când se întinse şi o trase şi pe ea în îmbrăţişarea de familie.

Când Annabelle ajunse în braţele Annei, femeia începu să gângurească la nepoata ei, iar Dominic le conduse în salon. Ella începu să le povestească de ce luase nişte măsuri atât de extreme după

ce Benton o refuzase. Anna avu de zis câteva replici usturătoare la adresa fostului prieten al lui Dominic și numai cuvinte de laudă pentru rolul pe care îl jucase Brooke în reunirea familiei. Apoi îi oferi scuze sincere.

După ce termină de povestit, Ella îl întrebă pe fratele ei:

– Deci primesc mai multe îmbrățișări sau o ceartă?

– Să nu crezi că nu vei avea parte de una... mai târziu.

Ella râse printre lacrimi când Dom o trase în brațele lui și o strânse cu putere până când Ella țipă și se îndepărtă de el, chicotind.

– Sper că nu o strângi și pe *ea* la fel de tare. Și când e nunta?

Dominic rânji.

– Presupui?

– Mi-a povestit despre timpul pe care l-ați petrecut împreună. Te cunosc, frățioare.

– Astăzi ar fi minunat, spuse Anna.

Dominic râse.

– Sunt de acord. Putem găsi un preot în drum spre casa familiei Whitworth.

Surprinsă, Brooke se aplecă și îi șopti:

– Nu vreau să mă căsătoresc în casa părinților mei.

– De ce nu? Se unesc două familii și toată lumea e la Londra pentru asta.

– Dar e posibil ca Robert să fie acolo, îl avertiză Brooke.

– Eu l-am iertat pe fratele tău. Tu?

– Nu, unele lucruri nu pot fi iertate, dar după ceea ce am aflat în ultimele două zile, pot să recunosc că poate bărbatul nu e băiatul de altădată. Bineînțeles, sunt atât de fericită, încât aș putea ierta pe oricine, chiar și pe el, poate și pe tatăl meu, cu inima lui de gheață.

Își dori să nu fi spus asta. Că tot vorbeau despre el, Thomas cobora scările casei lor din Londra când ei ajunseră, puțin timp mai târziu. Harriet era lângă el, ajutându-l să coboare.

Brooke o strigă.

– Am adus un preot, mamă, iar apoi râse când văzu cât era de surprinsă. Aveai dreptate. Mă iubește și nu vrea să mai aștepte nici o zi ca să ne căsătorim. Putem să mergem în salon?

– Bineînțeles!

Harriet se opri când Anna intră în salon.

– Nu fi ranchiunoasă, Harriet, îi spuse când văzu cum o privește. Știi ce am crezut. Dacă am fi știut totul mai devreme – de fapt,

copiii noștri poate nici nu s-ar fi cunoscut. Tu și Brooke ați jucat un rol important în a o aduce pe fiica mea înapoi acasă. Nu o să vă pot mulțumi niciodată îndeajuns pentru asta, dar să știi că o voi iubi pe fiica ta ca și cum ar fi a mea. Îți promit!

Harriet roși.

– O nuntă astăzi? întrebă Thomas. Apoi miji ochii: Ăla e băiatul familiei Hamilton?

– E o căsătorie din dragoste, Thomas. Una minunată. Harriet îl ajută să coboare ultimele trepte și îl duse în salon. Era și timpul să se căsătorească cineva din dragoste, adăugă încet.

– Ce? Vorbește mai tare, știi că nu te aud.

– Decretul regentului, sigur îți aduci aminte că nu am avut de ales? îi aminti Harriet.

Poate că memoria lui se deteriora, dar uneori nu avea probleme.

– Credeam că l-au plătit, spuse el clar.

– S-a răzgândit, minți Harriet. Sau vrei să-i mai oferi și tu niște bani și să încerci să-l faci să se răzgândească?

Thomas pufni.

– O căsătorie din dragoste e destul de bună, nu avem de ce să irosim bani dacă fata chiar îl iubește pe lup. Presupun că vrea să îi dau mâna?

– Nu va fi nevoie, îl asigură Harriet.

Brooke se încordă când realiză ce făcea mama ei și simți cum Dominic face același lucru când realiză că Thomas Whitworth putea să refuze nunta, iar preotul nu avea să o oficieze fără acordul părinților. Nu că nu ar fi putut găsi alte modalități prin care să se căsătorească, dar voia să se întoarcă la Rothdale fără să-și facă griji că tatăl ei ar putea apărea la ușă ca să o ceară înapoi. Îl luă de mână pe Dominic și îi oferi un zâmbet liniștitor, apoi spuse suficient de tare încât Thomas să o audă:

– De fapt, da, hai să facem totul oficial și tu să îmi dai mâna, tată.

Când Thomas intră în salon, Dominic se uită la ea.

– Archer te-a curtat fără ca eu să știu? întrebă sec.

Privirea lui deveni feroce, iar ea își dădu ochii peste cap.

– Lupul tău a ieșit la joacă, îl tachină. E o poveste amuzantă. Adu-mi aminte să-ți spun mai târziu.

Ella începu să o urmeze pe mama ei în salon, dar se opri să întrebe:

– Archer încă e disponibil? Acum că voi fi o văduvă care și-a recăpătat memoria...

Dominic o privi neînduplecat.

– Lasă-mi prietenii în pace, vulpițo! Nu vreau să fiu nevoit să-l omor pe Archer după ce termin cu Benton.

– Ai jurat...

– Nu o să-l omor. Dar nici nu va scăpa teafăr. Nu va primi ce merită. Nunta lui nu va avea loc după ce o să vorbesc cu părinții ei și cu ai lui.

– Ah, asta e altceva. Chiar te rog...

Când auzi gălăgia de pe hol și pe Brooke strigând că Thomas îi va da mâna, Alfreda coborî în grabă scările, zâmbind. Nu era nevoie să i se spună că lucrurile merseseră așa cum sperase Brooke. Dar zâmbetul ei deveni și mai larg când Gabriel intră pe ușă. Nu avea cum să rateze nunta lui Dominic și fusese trimis să-l aducă pe preot, care era în spatele lui.

Dar privirea lui se ațintì asupra ei și strigă zâmbind obraznic:

– O nuntă dublă, Freda?

Alfreda roși.

– În visele tale, cățeluș, mormăi.

Gabriel oftă.

– E mai bine decât când mi-ai spus nu.

– Astăzi e pentru dulceața mea. Poartă-te frumos!

Probabil îi plăcu răspunsul ei, căci rânjea cu gura până la urechi când îi întinse brațul ca să o conducă în salon.

– Grăbește-te dacă vrei să te schimbi în rochia aia superbă de mireasă, îi atrase atenția lui Brooke.

– Nu mă schimb. Ar aduce ghinion să o port din nou, iar noi doi am avut destul până acum. Sunt pregătită să fii soțul meu chiar acum.

Mama lui Brooke fu cea care o conduse spre altarul improvizat. Dar, atunci când preotul îl întrebă, tatăl ei spuse clar că el îi dădea mâna, fiind singurul lucru drăguț pe care îl făcuse pentru ea.

Apoi deveni Lady Brooke Wolfe, un vis devenit realitate. Bărbatul care o trase în brațele lui ca să pecetluiască uniunea era mai mult decât un vis devenit realitate. Bucuria din sufletul ei era copleșitoare. Începu să plângă, și Dominic râse de ea.

Fratele ei apăru spre sfârșitul ceremoniei. Rămase în dreptul ușii, neștiind dacă să se apropie de Dominic, deși cauza problemelor dintre ei era în cameră. Ella se apropie de el:

– Cred că într-un final mi-ai făcut o favoare când l-ai trimis pe Benton la cloșca cu puii de aur. Am avut suficient timp la dispoziție să-mi dau seama că nu ar fi fost un soț bun. De ce ai făcut-o?

– Avea nevoie de ajutor. Din cauza ta ar fi fost dezmoștenit.

– Da, dar de ce ai hotărât să rezolvi *tu* asta pentru el? Era un prieten vechi, cel mai bun prieten? Ce ai făcut nu a afectat doar familia mea, ci și pe a ta, ca să nu mai spun că aproape ai murit din cauza asta.

– N-am avut niciodată prea mulți prieteni, doar cunoștințe cărora nu le pasă cu adevărat de mine. L-am cunoscut pe Benton abia în vara aceea, dar mi-a arătat că prietenia înseamnă mai mult: să asculți, să împarți, să ajuți dacă e nevoie. A fost probabil singurul prieten adevărat pe care l-am avut – iar fratele tău nu are țintă. Riscul nu a fost chiar așa mare.

Dominic și Brooke se apropiară la timp ca să-l audă.

– Vrei să mai încercăm o dată? îl întrebă Dominic.

– La naiba!

Robert ieși repede din cameră.

– Credeam că ai terminat cu el? spuse Brooke.

– Și eu la fel, zise Ella.

– Am terminat, răspunse Dominic. Și știe că am terminat. Nu înțeleg de ce îi e frică acum.

Brooke își dădu ochii peste cap și se duse după Robert. Îl opri la ușa de la intrare. Nu voia să plănuiască o răzbunare dacă încă mai credea că Dominic vorbește serios. Credea că clarificase lucrurile cu o seară înainte în privința asta, dar nu strica să mai repete.

– Glumea, să știi. Nu vor mai exista provocări de nici un fel.

– Doar împotriva lui Benton?

– Te duci să-l avertizezi, nu-i așa?

– Nu ar trebui? Nu asta face un prieten?

Păru îndurerat când întrebă asta, așa că îi răspunse cu grijă:

– Ba da, dacă e un prieten adevărat, dar l-ai mai văzut de când i-ai dat sfatul acela, iar el a plecat să se asigure că totul va ieși cum trebuie? Ai rămas în urmă și a trebuit să suporți consecințele. Știe că ai acceptat duelurile în numele lui?

– Da și da.

Nu se aștepta la o confirmare.

– Și nici atunci n-a încercat să rezolve lucrurile?

– Era prea târziu, și se căsătorește săptămâna asta. Tu ai avut parte de o nuntă fericită, Brooke. Și el o merită. Ești fericită cu lupul, nu-i așa?

– Pentru prima dată în viața mea sunt cu adevărat fericită. Dar prietenul tău, dacă îți e cu adevărat prieten, nu merită asta după tot ce a făcut. Și nu se căsătorește cu fata aceea din motivele corecte, nu-i așa? Are nevoie doar de bani ca să continue să joace jocuri de noroc.

– Nu, ca să nu fie dezmoștenit. Îmi pot imagina cât de îngrozitor ar fi. Am trecut și eu prin asta, anul trecut.

– Atunci avertizează-l dacă vrei, dar Dominic a jurat că nu-l va ucide. Ella nu vrea asta. Dar cred că oricum va fi dezmoștenit când Dominic se va duce la tatăl lui și la părinții ei. Și va face asta înainte de nuntă. Oricum ar fi, Benton Seamons nu se va căsători cu moștenitoarea. E momentul să dai înapoi, Robert, înainte să fii prins la mijloc.

– Simt că îl trădez dacă nu fac nimic.

Brooke fu suficient de surprinsă încât să-i spună:

– Nu credeam că voi spune asta vreodată, Robert, dar te dovedești a fi un prieten de nădejde. Ar fi vrut să adauge și „fără milă", din moment ce majoritatea oamenilor ajungeau să fie răniți de prietenia lui, dar era ziua nunții ei și nu avea de ce să fie atât de directă. Îți vei găsi prieteni mai buni. Știi, am fi putut fi prieteni așa cum sunt ei. Dădu din cap spre Dominic și Ella. Îmi pare rău că nu a fost așa.

Când îl văzu tresărind, își dădu seama că poate nu ar fi trebuit să spună asta.

– Gelozia e un sentiment îngrozitor când ești prea mic să știi ce înseamnă, îi spuse el.

Brooke o văzu pe mama ei care se apropie de Dominic și de Ella. Toată lumea era fericită astăzi, cu excepția lui Robert și probabil a lui Thomas. Deși avea relația pe care și-o dorise întotdeauna cu mama ei și familia la care visa cu rudele bărbatului cu care se căsătorise, își aminti datorită cuvintelor lui Robert de perioada în care nu le avusese. Din cauza geloziei, a egoismului și a aroganței lui... se opri acolo.

Brooke știa că era pe cale să-și ceară scuze pentru asta, dar ea nu era pregătită să-l audă. Dădu din cap și plecă înainte ca el să apuce să spună cuvintele care ar fi făcut-o să plângă, să țipe sau.... nu știa ce s-ar fi putut întâmpla. Poate avea să afle într-o zi...

Epilog

Brooke râdea când se trântiră pe pat. Câinii ridicară privirea să vadă de ce, apoi se culcară la loc în locul lor preferat, lângă șemineu. Săruturile și partidele de amor nu erau nimic nou pentru cei doi câini care erau de obicei prin preajmă când se întâmpla. Wolf scheunase la un moment dat, probabil crezând că Brooke îi face rău stăpânului lui, atunci când Dominic gemuse. Dar Storm îl mușcase, iar de atunci nu se mai repetase.

În restul casei era liniște, deși în depărtare o puteau auzi pe Annabelle chicotind cu mama ei. Dominic începuse să-i spună nepoatei lui, botezate după bunica ei, Bella, iar porecla rămăsese. De fiecare dată când Brooke se uita la ea sau o ținea în brațe, simțea că îi vine să plângă. Bella era atât de fericită și iubită de toată lumea, exact cum trebuia să crească un copil.

Anna și Eloise se întorseseră cu ei la Rothdale după nunta lor, în urmă cu două luni. Harriet venise deja în vizită de trei ori. Brooke nu dorise o călătorie de nuntă, dar fusese cu Dominic să îi viziteze pe părinții acelei fete pe care acesta își dorise să-i vadă. Fusese precaută și adusese cu ea un remediu în cazul în care se rănea, lucru care se și întâmplase. Numai Ella păruse dezamăgită când numele lui Benton fusese menționat. Dezmoștenit, dezonorat și fără prieteni la care să apeleze, aparent fugise din țară și nimeni nu știa unde e. Nu ajunsese să-și cunoască fiica și probabil nici nu avea să o facă. Toată lumea era de acord că nu conta. Bărbatul nu merita să se bucure de copilul căruia îi întorsese spatele.

Dar în seara asta, Brooke avea pentru Dominic niște vești pe care le aflase astăzi. Dar când ochii lui feroce o priveau cu atâta pasiune, nu se mai putea gândi la nimic altceva. Să facă dragoste cu el era cel mai frumos moment al fiecărei zile. Să doarmă cuibărită lângă el era al doilea. Îl iubea atât de mult încât simțea că îi vine să plângă de fericire.

Acum îi puse brațele în jurul gâtului și îl trase spre ea pentru un sărut pasional. Erau deja dezbrăcați. Așa dormeau în fiecare noapte. Spera că vor putea să facă asta și când venea frigul, deși nu își imagina că i-ar putea fi frig strânsă în brațele lui...

Dominic nu se grăbea. Nu o făcea mereu. Câteodată pasiunea îi învăluia pe amândoi. Dar când nu se grăbea, o trata ca pe o sculptură și o mângâia extraordinar de suav. O înnebunea. Probabil de asta o și făcea, să audă țipete, gemete și rugăminți. Și îl ruga foarte multe în ultima vreme, să o pătrundă, să o pătrundă adânc. Sau poate făcea asta și pentru că ea avea să se răzbune, înnebunindu-l cu mâinile ei. Amândoi se așteptau la asta. Nici unul nu era dezamăgit. Dar în seara asta, râzând, îl împinse și se urcă deasupra lui ca să controleze ritmul. Poate că nici ea nu făcea mereu ce aștepta Dominic....

Puțin mai târziu, ghemuită în brațele lui, respirând cu greu, Brooke își aduse aminte că avea să-i spună ceva.

– Apropo, o să avem un copil.

– Bineînțeles că o să avem. O strânse mai tare în brațe. Mai mulți dacă vrei. Nu ți-am promis deja asta?

– Nu, mă refer că îl avem deja. În noaptea aceea, în tabăra tâlharilor...

Dominic râse.

– Voi, virginele, aveți un ghinion teribil... sau noroc în cazul nostru.

– Sunt de acord, deși nu sunt nerăbdătoare să trec prin lunile cu grețuri care urmează.

– Sunt sigur că slujitoarea ta vrăjitoare te va ajuta cu asta.

Brooke se întinse ca să-l privească.

– Mi-a spus că nu-mi promite nimic, dar eu sper să-mi dea ceva.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Brooke râse și își aminti cum Alfreda o încolțise mai devreme, întrebând-o același lucru. Alfreda voia să știe de ce Brooke nu spune despre sarcină tuturor, când Freda știa deja de o lună.

– Și atunci de ce nu mi-ai spus *tu* mai devreme? o întrebase surprinsă Brooke.

– Pentru că nu te mai văd niciodată fără el, pufnise Alfreda.

– Ai dreptate, îi răspunsese râzând.

– Și chiar am crezut că o să anunți luna trecută. Chiar nu ai știut?

– Am fost prea fericită ca să observ, îi spuse, dându-i același răspuns pe care îl primise și Alfreda.

Și Rebela era gestantă, lucru care o încântase teribil pe Brooke când aflase. Și Storm urma să aibă pui. Aflaseră asta ieri.

Fusese plecată câteva săptămâni în pădure, ca să-și găsească perechea. O căutaseră în neștire. Wolf plânsese în fiecare zi după ea. Apoi, în urmă cu câteva zile, se întorsese acasă, neîngrijită, puțin mai slabă și puțin mai slăbită. În acel moment, un urlet se auzi din pădure.

Brooke se ridică odată cu câinii.

– Sper că nu a adus toată haita cu ea.

Dominic râse și o trase pe Brooke înapoi lângă el.

– Asta chiar ar fi o problemă. E probabil doar perechea ei care își ia rămas-bun. Se spune că se împerechează pe viață. Din punctul ăsta de vedere, e posibil să am și eu puțin sânge de lup.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*
Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*
Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*
Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*
Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*
Julie Garwood, *O nuntă de vis*
Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*
Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*
Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*
Christina Dodd, *Dragoste și abandon*
Julie Garwood, *Secretele unei doamne*
Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*
Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*
Karen Robards, *Atracție scandaloasă*
Christina Dodd, *Legile iubirii*
Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*
Stephanie Laurens, *Peștitoarea*
Karen Robards, *Suflete captive*
Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Pețitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*

Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*

Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*

Leila Meacham, *Titanii*

Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*

Sophie Barnes, *Un duce neobișnuit*

Johanna Lindsey, *Zâmbetul iubirii*

Tessa Dare, *Pact cu ducesa*

Stephanie Laurens, *Anotimpul iubirilor*

Lorraine Heath, *Dragostea unui duce*

Susanna Craig, *Sărutul unei hoațe*

Sabrina Jeffries, *Să nu seduci un crai*

Sophie Barnes, *Ducele dorințelor ei*

Kelly Bowen, *Ultima noapte cu un conte*

Tessa Dare, *Jocul de-a guvernanta*

Lorraine Heath, *Un rebel desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Pentru iubirea unui duce*

Stephanie Laurens, *Ispitirea lui Thomas Carrick*

Johanna Lindsey, *Ascultă-ți inima*

Caroline Linden, *Fostul și viitorul meu duce*

Kate Moore, *Păcate pentru un sfânt*

Christi Caldwell, *Secretul Cleopatrei*

Sophie Barnes, *Ducele bastard*

Loretta Chase, *Un cavaler desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Răzbunarea unui scoțian*

Lorraine Heath, *Să nu iubești un cowboy*

Susanna Craig, *Tentații pentru o moștenitoare*

Johanna Lindsey, *Dorință neîmblânzită*

Lorraine Heath, *Pasiunea unui cowboy*

Caroline Linden, *Un conte ca tine*

Kate Moore, *Salvarea unei diavolițe*

Johanna Lindsey, *Lasă dragostea să te găsească*

Valerie Bowman, *Să n-ai încredere într-un un pirat*

Sabrina Jeffries, *Vicontele păcatului*

Kate Moore, *Seducerea unui înger*

Valerie Bowman, *Libertinul meu preferat*

Mia Marlowe, *Unicul domn Sinclair*

Candace Camp, *Sub vraja iubirii*

Sabrina Jeffries, *Nu face pact cu diavolul*

Valerie Bowman, *Un duce ca nimeni altul*

Maya Banks, *Subjugarea unui scoțian*

Candace Camp, *O lady greu de cucerit*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Biblia burlacilor*

Victoria Alexander, *În căutarea unui soț*

Vanessa Kelly, *Nunta unui spion regal*

Sophie Barnes, *Enigmatica ducesă*

Julia London, *Neastâmpărata*

Valerie Bowman, *O pasiune de-o noapte*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Reguli de bază pentru burlaci*

Kerrigan Byrne, *Totul e permis în dragoste*

Julia London, *Mireasă pentru un crai*

Vanessa Kelly, *Nunta unui scoțian*

Candace Camp, *Misterul de la Winterset*

Julia London, *Libertinul și debutanta*

Victoria Alexander, *Darul iubirii*

Sabrina Jeffries, *Cum să devii ducesă*

Victoria Alexander, *Când ne vom revedea*

Lorraine Heath, *Seducătorul*

Sarah MacLean, *Dorințe periculoase*

Maya Banks, *Cel mai dorit scoțian*

Victoria Alexander, *Să fie dragoste*

Anna Bennett, *Un conte doar pentru mine*

Christi Caldwell, *Îmblânzirea scorpiei*

Sabrina Jeffries, *Ce își dorește un duce*

Suzanna Craig, *Sedus de o străină*

Valerie Bowman, *Încurcăturile dragostei*

Sabrina Jeffries, *Să iubești o păcătoasă*

Kelly Bowen, *Nopțile unui nelegiuit*
Anna Bennett, *Visând la un duce*
Sabrina Jeffries, *Un libertin seducător*
Joanna Shupe, *Cuceritorul de pe Fifth Avenue*
Lorraine Heath, *Ducesa din patul lui*
Christi Caldwell, *Guvernanta*
Victoria Alexander, *O aventură pasională*
Joanna Shupe, *Prințul de pe Broadway*
Sabrina Jeffries, *Secretele vicontelui*
Christie Caldwell, *Pentru inima unui marchiz*

va apărea:

Victoria Alexander, *Moștenitoarea fugară*

Completează-ți colecția!

Blue MOON

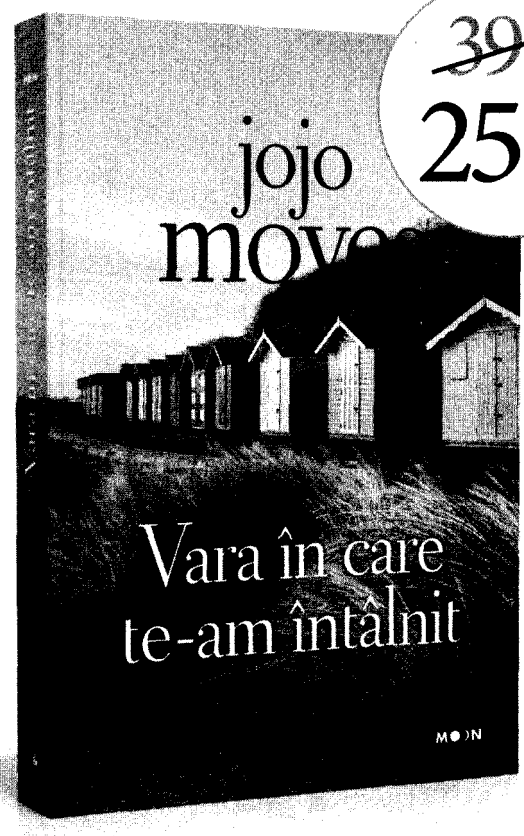

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®